တာရာမင်းဝေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ

မွန်းတည့်အလွန်(၄)နာရီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၆၃၈/၂၀၀၀ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၆၆၄/၂၀၀၀ (၉)
ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
အုပ်ရေ (၅၀၀)
တန်ဖိုး [redacted] ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ရွှေအိမ်
တိုင်းလင်းစာပေ
၈/၉၅ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ အင်းစိန်။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးဌေးအောင်
ပြည့်ဖြိုးပိုင်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၁၅၊ လမ်း၁၀၀ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၄)၊ ၁၁၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စိုးဝင်းငြိမ်း
အတွင်းစာစီ - ရွှေစမ်းချောင်းကွန်ပျူတာ

တာရာမင်းဝေ

စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ မှုန်းတည့်အလွန့်(၄)နာရီ

မောင်မျိုး
စီစဉ်သည့်
တာရာမင်းဝေ
စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ
မှုန်းတည့်အလွန့်(၄)နာရီ
ကြောင်နစ်ကောင်
စာအုပ်တိုက်

ပွဲတော်မှာ ငါရှုံးခဲ့တယ်
ငါကမှ...
ဖွက်ထားတဲ့ လမင်းကို
ထုတ်မပြခဲ့ဘဲ။

လှေကိုမလှော်ဘူး
ပင်လယ်ကို လှော်မယ်
စပယ်တွေ ဖူးပွင့်နေဝင်တဲ့ကျွန်းမှာ
ငါ့ကိုယ်ငါ...
မီးတုတ်လိုထွန်းပစ်ရဦးမယ်။ ။

(နီလာ)စာပေနှင့်စတိုး
(၁၅)၊ အခန်း (၀၀၄)
(A)၊

အခန်း [၁]

"ပြဿနာပဲ..."

နွေချို စိတ်ညစ်သွားတယ်။

သူမကို မြင်မြင်ချင်း အင်္ဂလိပ်စာကိုကိုအောင်က သူ့အခန်းထဲက ကသောကမျောထွက်လာပြီး...

"အဟမ်း...အဟမ်း...နွေချို ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဪ...ကျွန်မ ပြန်တော့မလို့ပါ"

"ဒီနေ့ပြန်တာ စောလှချည်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ ဒီနေ့ စောစောပြန်မလို့"

"ဪ...အင်း"

အင်္ဂလိပ်စာကိုကိုအောင်က သူ့ဆိုင်ခန်းကို တစ်ချက်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့တပည့်လေးကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ပြီး နွေချို့ဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်တယ်။

"အတော်ပဲ...ဆရာလည်း အဲဒီဘက်ကို သွားစရာရှိလို့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ အဖော်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ"

နွေချို ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ၊ အဖော်က လိုမှမလိုတာ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ခရီးတချို့ကို သွားရတာ အဖော်မပါတာဟာ အဖော်ပါတာထက် ပိုကောင်းပါတယ်။ နောက် သူလိုက်လုပ်မယ့် အဖော်ဆိုတာကလည်း ...မျိုးသားရို၊ ဟုတ်ပုံမရ။ ငြင်းလိုက်ရင်လည်း ရှိုင်းရာကျဦးမယ်။

ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။

အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်ကလည်း အနားက ကပ်လိုက်လာတယ်။

''နွေချို''

''ရှင်''

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ခေါ်တဲ့အသံက နွေချိုကို မပီသလို ဖြစ်နေတယ်။ မာလကာသီးနဲ့ တို့စားရတဲ့ နွယ်ချိုလိုမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုတော့ စောဒကတက်မနေတော့ပါဘူး။ စကားမြန်မြန် ပြတ်ရင် မြန်မြန်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့…

''ဘာလဲ''

''ဪ…ဆရာတစ်ခု စဉ်းစားမိလို့''

''ဘာများ စဉ်းစားမိတာလဲ''

''အခုလို နွေချိုတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လျှောက်သွားနေရတာ အထီးကျန်မှာပဲနော်''

''အို…ကျွန်မက မိန်းကလေးပဲရှင်၊ အထီးအဖြစ် ကျန်စရာ မလိုပါဘူး''

သူ့စကားကြောင့် အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်က တဟဲဟဲရယ်တယ်။ တဆက်တည်းမှာပဲ နွေချိုက ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

''အဖိုး အမ သဘောအရဆိုရင်တော့ ကျွန်မက အမလေး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာတယ်ဆိုတော့ အထီးကျန် ခဲ့တာ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ့ထက် ရှင်လည်း အမကျန်ခဲ့တယ်နော်''

''ဟောဗျာ''

အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်က ခေါင်းကို တစ်ချက်ပွတ်သပ်တယ် သေသေသပ်သပ်ဖီးထားတဲ့ ဆံပင်ပုံစံမပျက်အောင်ကလည်း ဂရုစိုက် ရသေးတယ်လေ။

နွေချို လမ်းလျှောက်တာက နေပူကျဲကျဲထဲမှာ။ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးပီသစွာ ဘယ်တော့မှ ထီးမဆောင်။ အင်္ဂလိပ်စွာ ကိုကိုအောင် ကလည်း ဘေးက ထီးမဆောင်းဘဲ လိုက်လာတယ်။

သူဝတ်ထားတဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ကြီးက နေပူထဲမှာ မျက်စိ

စရာဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်က သူ့လေသံကို ပုံမှန်မဟုတ်တော့သလို တိုးလျှော့ချရင်း…

''နွေချို''

''ဘာလဲ''

''ဟို…ဟိုဒင်းလေ၊ ဆရာပြောထားတဲ့ စကားလေ၊ ဘယ်လိုများ…''

''ဘာစကားလဲ''

''ဪ…ဟိုတစ်ခါ နွေချို့ကို ဆရာပြောထားတဲ့ ရင်ထဲက လာတဲ့ စကားလေးတွေ။ အဲဒါလေးတွေကို နွေချို ဘယ်လိုမြင်သလဲ လို့…''

နွေချို လျှောက်လက်စခြေလှမ်းကို တုံ့ရပ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စွာ ကိုကိုအောင်ကလည်း အယောင်ယောင် အနားမှာနဲ့ လိုက်ရပ်တယ်။ ပန်းဖူးပ်အူဝေသွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ နွေချို့ကို ကြည့်နေတယ်။ နွေချို က…

''ဒီမယ်''

''ခင်ဗျာ…''

''တစ်ခု ကြိုပြီးတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်သေးတယ်''

''အင်း…ပြောပါ နွေချို၊ ပြောပါ…''

''အခု ရှင် ကျွန်မကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေတာ လား''

အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာနဲ့…

''အဟဲ…ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ နွေချိုရယ်''

''အဲ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်မ ပြောမယ်''

''အင်း…ပြောပါ နွေချို''

အင်္ဂလိပ်စွာကိုကိုအောင်ရဲ့ အသံက နည်းနည်းတော့ ကသောင်း ကနင်းဖြစ်စ ပြုလာတယ်။

အခြေအနေမဟန်တာကိုလည်း ရိပ်မိသလို ရှိနေတယ်။

"ရှင် ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ပဲပြောပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆရာ ဆရာ မပြောပါနဲ့။ သူများကို ရည်းစားစကားလည်း လိုက်ပြောသေးတယ် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဆရာ ဆရာနဲ့ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး"

"ဪ...အင်း...အဲ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...အဲ ကျွန်တော်ကလေ"

အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင် အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်သွားတယ်။ နွေ လည်း ပြောရင်းက ရယ်ချင်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာမှာတေ ဘာအရိပ်အရောင်မှ မပေါ်စေရ။ ခပ်တင်းတင်းပဲ နေလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ဆက်လျှောက်လာကြရင်း အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအော က နေခဲ့မလို လုပ်ပြီးမှ ဆက်လိုက်လာတယ်။

"နွေချို"

သူ ဘာဆက်ပြောဦးမလဲမသိ။ ဒါပေမယ့် နွေချိုက လျှောက် ဆဲခြေလှမ်းကို မလျှောက်ဘဲ ရပ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအော လည်း ဆက်လျှောက်ရတော့မလို ရပ်ရတော့မလိုနဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထ လက်နှစ်ဘက်နှိုက်ရင်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရပြန်တယ်။

နွေချိုက လမ်းဘေးကို လှည့်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ မျက်နှာချ ဆိုင်မှာတော့ ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခန်း ရှိနေတယ်

"ကိုထွန်းထွန်း ရှိလား"

သူမ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းမေးလိုက်တော့...

ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းရဲ့ စာရေးမလေးက...

"မရှိဘူး။ အခုပဲ ကားတစ်စီးနဲ့ အိမ်ကို လာပင့်သွားတယ် နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်မယ်လို့ပြောတယ်"

"ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို ဒီလက်ပုံစံကလေး ပေးခဲ့ချင်လို

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ရပါတယ်"

နွေချိုက ဆိုင်ခန်းထဲမဝင်တော့...စာရေးမလေးကပဲ အော ဆင်းလာပြီး ယူရတယ်။ ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းက လက္ခဏာဆရာ။ သူ နွေချိုက ခုလို လက်ပုံစံပေးတာတွေ့တော့ အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင်ရင်

မဲ့ပြင်းသလို ဖြစ်သွားရတယ်။ ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းရဲ့ စာရေးမလေး... လက်ပုံစံ ဆင်းယူပြီး ဆိုင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့အထိ သူ လမ်းမပေါ်ကနေ ငေးကြည့်နေမိသေးတယ်။ နောက်မှ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ လျှောက်သွားတဲ့ နွေချို့နောက်ကို ကမန်းကတန်း လိုက်သွားတယ်။

"နွေချို"

နွေချိုက တစ်ခါခေါ်ရုံနဲ့ ဘယ်တော့မှ ထူးလေ့မရှိ။ ဒါကြောင့် အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင် ထပ်ခေါ်ရပြန်တယ်။

"နွေချို...နွေချို"

"ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နွေချိုက စိတ်မရှည်သလို လှည့်ပြောတယ်။

"ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားလေးကို ဖြေပေးပါဦးကွယ်၊ ကိုယ် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောရရင်တော့ နွေချို့ကို သဘောကျတယ်။ ဟိုလေ ချစ်တယ် လို့ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒါ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ နွေချိုက ပြန်ပြီး မေတ္တာမျှမယ် ဆိုရင် နွေချို့အိမ်မှာ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ လာပြီး တောင်းရမ်းချင်တယ်။ အဲဒါ နွေချို ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့ပါ"

နွေချိုက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်တယ်။

"အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ နွေချိုရယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး"

နွေချိုကတော့ ခေါင်းကို ခါမြဲခါလျက် ဘာမှလည်း တုံ့ပြန်မပြော။ အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင် မရိုးမရွဖြစ်လာတယ်။

"နွေချို ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါဦးကွာ"

နွေချိုက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်တယ်။

"ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်တယ်...၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

သူက ဆက်ပြောချင်သေးပုံပဲ။ ရင်ထဲက စကားတွေကို လျှာဖျား က ဖွင့်ချရတာ အချိန်နည်းနည်းစောင့်ရသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဆက်တော့ ပေါက်လာမှာသေချာတဲ့ စကားတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲလိုစောင့်နေရတဲ့ အချိန်မှာ နွေချိုက ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ရှင်က ကျွန်မကို တကယ်ကော လက်ထပ်ချင်တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ နွေချိုရယ်၊ တကယ့်ကို လက်ထပ်ချင်တာပေါ့"

နွေချိုက ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြန်တယ်။

"ဘာကို ခေါင်းခါတာလဲ နွေချို"

"မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ငါ့သား ရွှေတောင်ရောက်ရှောင်၊ အောင်စံပြီး ရေချိုးဆိုတော့ အို…ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်"

"ဟင်…"

အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတယ်။ ကမန်းကတန်းနဲ့…

"နွေချို ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အဲဒါက ရေချိုးတဲ့အကြောင်း ပြောတာပဲ။ တို့ လက်ထပ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"အို…မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ ကျွန်မ ငြင်းတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါရှင်"

"အာ…နွေချိုရယ်၊ အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်စကားကို ဟို…နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထည့်စဉ်းစားပေးပါဦး"

"ဩော်…ကို… ကိုကိုကိုအောင်"

သူ့နာမည်ခေါ်ရတာလည်း ခက်လိုက်တာ။ ကို သုံးလုံးတောင် ထပ်နေတယ်။ ထားပါတော့။ အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင်က…

"အင်းပြော နွေချို ပြော…"

"ရှင်က ကျွန်မကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒါတွေ လာပြောနေတာလဲ"

"မဟုတ်ဘူး။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးလေ။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုလို့ ရှိရင်လည်း အဲဒါ နွေချိုကို ချစ်တယ် လက်ထပ်ချင်တယ် အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ပဲပေါ့"

နွေချို မချိုမချဉ် ပြုံးလိုက်တယ်။

"မဟုတ်ဘူး မရဘူး။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ အခု ရှင် ကျွန်မကို ဒီစကားတွေ လာပြောနေရင်းကို အထပ်ထပ်

စဉ်းစားတယ်"

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလဲ နွေချို"

"မရပါဘူးရှင်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မွေးနေ့သောကြော တနင်္လာ မကောသာဆံဖြတ်မပြုအစ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှ ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ခံလို့ မရဘူး"

"အာ… နွေချို၊ အဲ…အဲဒါတွေ"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နွေချိုက ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

"ရှင် ခုနက ကျွန်မ ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းကို လက်ဝါးပုံစံလေး ဝင်ပေးခဲ့တာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်…တွေ့တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေချိုရယ်၊ ဘာကိစ္စ ဒီလိုလူမျိုးဆီများ သွားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် လက္ခဏာ ပေးစမ်းနေရတာလဲ"

"ဩော်…သူကလည်း ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မကို ရည်းစားစကား ပြောထားတာ ကြာပြီ။ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဘာမှမကွာဘူး။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်မက လက်ခံရင် လူကြီးရှေ့နဲ့ အိမ်မှာ လာတောင်းမယ်။ အဲဒါမျိုးပဲ"

"ဟာ…ဒီကောင့်လိုကောင်မျိုး မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့ နွေချိုရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်းက မစဉ်းစားဘူး။ သူကလည်း မှာထားတယ်။ ရှင့်လိုလူမျိုးကိုလည်း မစဉ်းစားဖို့ ပြောထားတယ်"

"အောင်မာ"

အဂ်ဝိဇ္ဇာကိုကိုအောင် ဒေါကန်သွားတယ်။ စိတ်ထဲကတောင် ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းကို ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်သလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီကောင့်ကို ခေါက်ရိုက်ပစ်လိုက်ရရင်လို့လည်း စဉ်းစားရင် စဉ်းစားနေမှာ။

နွေချိုက ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ဒီမှာ…"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခုနက ကျွန်မ သူ့ကို လက်ဝါးပုံစံဝင်ပေးတာကလေ…"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လက်ဗ္ဗထာမေးတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟင်…ဘာလုပ်တာလဲ"

"သူ ကျွန်မကို ပြောထားတဲ့ စကားတွေအပြင်ကို သူ ခိုးထည့်လိုက်တဲ့ ရည်းစားစာတစ်စောင်အတွက်ပါ။ အဲဒီလက်ဝါးပုံစံ သွားပေးလိုက်တာ"

"ဟင်…ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ သူက တွက်ကြည့်တော့ ဘာသိမှာမို့လို့လဲ"

"သူ ကံကြမ္မာကို တွက်စရာ မလိုဘူး။ ကျွန်မ ကံကြမ္မာကိုပေါ့လေ။ သူ့ကံကြမ္မာကိုတွက်ရင်တော့ ရကောင်းရနိုင်တယ်"

"အို…"

အင်ဂျင်နီယာကိုကိုအောင် ပိုပြီး နားရှုပ်သွားပုံရတယ်။

"ရှင်းအောင်ပြောပါဦး နွေချိုရယ်"

"ကဲ…ရှင်းရှင်းပြောမယ်"

"အင်း…ပြော"

"သူ့ကို ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့ လက်ဝါးပုံစံ ပေးလိုက်တယ်"

"အင်း…ဟုတ်ပြီ"

"အဲဒါ သူ့ဆီမှာ လက္ခဏာမေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလက္ခဏာကိုလည်း သူတွက်ကြည့်စရာ မလိုဘူး"

"ဟုတ်ပြီ… ဒါဖြင့်"

"ကျွန်မရဲ့ လက်ဝါးပုံစံကို ပြတာသက်သက်ပဲ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ပါးကွဲမယ်၊ သူ့ကို ရိုက်မယ့်လက်ဝါးက ဒီလက်ဝါးပဲဆိုတာ ပြထားလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ အပိုပါမလာဘူး။ ရှင့်ဆီလည်း မနက်ဖြန်မှ ပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား…ကျေနပ်ပြီလား"

"ဟောဗျာ…"

အင်ဂျင်နီယာကိုကိုအောင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ နွေချို့ကိုလည်း မဝံ့မရဲမျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးပြီး ကြည့်နေတယ်။ နွေချိုက စကားသာ ပြန်ပြောနေတာ။ ခြေလှမ်းက တစ်ချက်မှ မလျော့။ လျှောက်မြဲလျှောက်နေဆဲ။ ဒါကြောင့် သူလည်း နောက်ကျခဲ့မလို ကျန်ခဲ့မလို ဖြစ်နေရာက

ရှေ့ကို ဆက်ဆက်၊ ဆက်ဆက်လိုက်နေရပြီ။

"နွေချို…၊ အဟမ်း…အဟမ်း နွေချို"

ခေါ်လက်စ စကားထဲမှာပဲ ချောင်းက နှစ်ခါဟန့်တယ်။ ဘာများအရေးတကြီးပြောမလို့လဲ မသိ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဆက်ပြောဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေလျှောက်လာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က…

"ဆရာ…ဆရာ"

အင်ဂျင်နီယာကိုကိုအောင်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်တယ်။ အင်ဂျင်နီယာကိုကိုအောင်က…

"ဩော်…အေး၊ ကိုကျော်ငွေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ ပီယသဆေးပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ"

"ဩော်…အင်း၊ ဟိုမှာဗျာ၊ ဟို ရုံးခန်းမှာ သွားယူလိုက်ပေါ့နော်။ ကျွန်တော် ရုံးမှာ ထားထားရစ်ခဲ့တယ်"

"ဟာ…မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာရယ်၊ ဆရာပြောတုန်းကဖြင့် ဆရာကိုယ်တိုင် ဒီပီယသဆေးပေးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို အစီအရင်ပေးစရာတွေ ဘာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဆရာ့လက်နဲ့ကို လုပ်ပေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုပြီး မှာထားတာ။ ဆရာ ပြန်လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဩော်…အင်း…အင်း ဟိုဒင်းဗျာ"

"လာပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ဖျက်ပြီး လာခဲ့ရတာပါ။ ဟို…လာပါ ဆရာရယ်၊ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ခဏ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး။ ဆရာပဲ ဒီနေ့၊ ဒီအချိန် ချိန်းထားလို့ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့တာပဲ"

"အင်း…ဟို…အဲ အေးဗျာ ဟို…"

ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ပဲ နွေချိုလည်း ထွက်လာခဲ့တယ်။ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ပဲ အင်ဂျင်နီယာကိုကိုအောင်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ပီယသဆေးဆိုတာက (ဟိုဆရာကြီးပြောသလို) အပီအပြင်လိုက်ပြောရင် ရတယ်ဆိုတဲ့ ဆေးနေမှာပေါ့။ သူတောင် နွေချို့ကို

မနည်းလိုက်ပြောနေရတာ။ အိတ်ထဲမှာလည်း ဩဇာညွှန့်တွေ ထိုးထားသေးတယ်။

ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတဲ့လူတွေထဲမှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ပြီး လိုက်ပြောတာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်။ တုံးလိုက်တာ။

❀❀❀

အခန်း [၂]

ဘူတာရုံကလေးက လူစည်ကားနေတယ်။ ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ၊ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတွေ၊ ဈေးသည်တွေ၊ တေလေတွေ၊ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ အစာလာရှာနေတဲ့ခွေးတွေ၊ အော်သံ၊ ငိုသံ၊ စကားပြောသံတွေ။ အဲဒါတွေနဲ့ ဘူတာရုံကလေးက လူစည်ကားနေတယ်။

မွန်းလွဲချိန်ရောက်နေပြီ။ နေရောင်က အဝါစူးစူးနဲ့။ ရထားက မလာသေးဘူး။ လာလုလာခင် ရထားကို တမျှော်တခေါ်ငေးမော စောင့်စားနေကြတယ်။

ဘူတာရုံနဲ့တစ်နေရာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေတဲ့ မနွေချို့ကို တချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကြတယ်။ နွေချိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်လျက်ပါပဲ။ လူတွေကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ ရထားကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ သူ့ရှေ့က ရထားသံလမ်းကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သူမရဲ့နောက်မှာ လူတစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် လာရပ်တာကို စိတ်ထဲက ခံစားသိရှိလိုက်တယ်။

"ဟင်း…"

သက်ပြင်းချသံ ခပ်အုပ်အုပ်တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက်တည်းမှာပဲ၊ အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"ကံကြမ္မာဖတ်ဦးမလား သမီး"

'လာပြန်ပြီ'လို့ နေချို စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ရထားက လည်း ဥညြသံကြားရပြီ။ လှည့်လည်းမကြည့်၊ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘဲ မူလအတိုင်း ဆက်ရပ်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသံရှင်က ထွက်မသွား ဘူး။ နောက်ကနေ ထပ်မေးလာပြန်တယ်။ ရထား ဥညြသံလိုပါပဲ။

"သမီးက ကံကြမ္မာဖတ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကံကြမ္မာ ဖတ်ပေးရမလား"

စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နေချိုလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒေါသ နည်းနည်း ပျယ်သွားတယ်။ ဂျစ်ပစီအဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်။

နီမောင်းတဲ့အသားအရေနဲ့ အိုမင်းရွတ်တွနေတဲ့ ဂျစ်ပစီ ဗေဒင် ဆရာမကြီး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကံကြမ္မာဖတ်သည်ဆိုတဲ့ ဆေးရေးပိတ်စအနွမ်းတစ်ခုကို ပတ်ထားတယ်။

လူအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အဘွားအိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဝင်းလက်နေတယ်။ နေချိုက နူးနူးညံ့ညံ့ပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"မမေးတော့ပါဘူး အဘွား"

"သမီး မေးသင့်တယ် ထင်တယ်"

"မမေးတော့ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"သမီးရဲ့ကံကြမ္မာကို သမီး သိပါတယ်"

ဂျစ်ပစီ အဘွားအိုက နေချိုရဲ့ မျက်လုံးထဲအထိ စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

"သမီးရဲ့ကံကြမ္မာကို သမီး တကယ်သိတာလား"

နေချို ပင့်သက်ချမိတယ်။ ခပ်လျော့လျော့ မဲ့ပြုံးတစ်ခုနဲ့ အတူ

"တကယ်သိတာပါ"

"ဒါဖြင့် သမီးသွားတော့မယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်...သွားတော့မယ်အဘွား။ ရထားကလည်းလာပြီ ဟိုမှာ လူတွေတောင် လုတက်ကုန်ကြပြီ"

"သမီး သွားမယ်လမ်းဆုံးက ဘယ်နေရာလဲ"

"စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ"

❀❀❀

အခန်း [၃]

'စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ'ဆိုတာ...သပ်ရပ်တဲ့ ပျဥ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံးပါပဲ။ အိမ်အဝင်ဝမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ 'စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ'ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေးကတောင် ဟောင်းနွမ်းစပြုနေပြီ။

အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လေ တိုက်သံ၊ ငှက်တို့ရဲ့ အော်မြည်သံကလွဲပြီး လူသံသူသံကို မကြားရဘူး။ အိမ်တံခါးက ဖွင့်လျက်သားပါ။ ဒါပေမယ့် လူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရဘူး။

"လူရှိပါသလားရှင်"

အိမ်ခန်းဝကနေ နေချို အသံပြုလိုက်တယ်။ တုံ့ပြန်ဖြေသံ ထွက်မလာဘူး။ ဒါပေမယ့် သူမဆီ ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံ တွေကို ကြားနေရတယ်။

လူတစ်ယောက်။ နေချိုရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ အခုမှ မြင်ဖူး တဲ့ နေချိုကို ဖော်ဖော်ရွေရွေပြုံးပြတယ်။

"ကြွပါခင်ဗျာ...၊ အထဲကို ဝင်နိုင်ပါတယ်"

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခုံတွေမရှိဘူး။ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်အပြည့်မှာ ဖျာများစွာတွေ ခင်းထားတယ်။ နေချိုရောက်လာတာ အချိန်စောနေလို့ ဖြစ်တယ်၊ တခြားဘယ်သူမှ မရောက်ကြသေးဘူး။

အိမ်ရှင်လူရွယ်က...

"စောစောနော်၊ စောနေသေးတော့ လူမစုံသေးဘူး"

"ဘယ်အချိန်လောက်မှ စုံမှာလဲ"

"အစီအစဉ်စခါနီး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်အလိုလောက်ကျမှ အလျှံ အလျှိုရောက်လာတတ်ကြတယ်"

"ဩော်…ဟုတ်လား။ ကျွန်မက မသိဘူး။ အခုမှ ပထမဆုံး လာဖူးတာ။ လာရတာကလည်း ဝေးတော့ တမင်အချိန်စောပြီး ထွက်လာ ခဲ့တာ"

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ"

လူရွယ်ကတော့ ချိုမြတဲ့ အပြုံးနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ တယ်။

"ဘယ်သူကများ ဒီနေရာကို ညွှန်လိုက်တာလဲခင်ဗျ"

"ကျွန်မ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီး ရောက်လာ တာပါ"

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား… အဖော် ခေါ်မလာဘူးလား"

"တစ်ယောက်တည်းပါပဲ"

နွေချို အခုရောက်နေတဲ့ 'စောင်းကြိုးပြတ်ရွာ' ဆိုတာဟာ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုရဲ့ တရားရိပ်သာလေးပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို ခံယူတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုကိုသာ အဓိက အချင်းအရာအဖြစ် လက်ခံထားကြတယ်။

နွေချိုက အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်မျက်လုံးကစားလိုက်တယ် ဘီရိုတစ်လုံးရယ်၊ ဖျာတွေရယ်ကလွဲရင် အခန်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး ဘီရိုထဲမှာတော့ စာအုပ်တွေ အပြည့်ရှိတယ်။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဝတ်ပြုအခမ်းအနားဆိုပေမယ့် ရုပ်တုတွေ ပလ္လင်တွေ၊ နံ့ရုံကပ်ပိုစတာတွေ ဘာမှမရှိဘူး။

လူရွယ်က သူမရဲ့ လေ့လာမှုအပေါ်မှာ သဘောပေါက် နားလည်စွာပြုံးတယ်။

"ကျွန်တော်တို့က ပြင်ပအဆောင်အယောင်တွေကို သိပ်အရေး မပြုဘူး။ တကယ်တော့လည်း စိတ်အတွင်းငြိမ်းချမ်းရေးက အဓိက

မဟုတ်လား ခင်ဗျာ"

"ဩော်…အင်း…ဟုတ်တာပေါ့"

သူ့စကားက နွေချို မငြင်းနိုင်သော စကားဖြစ်သည်။

"ဘုန်းကြီးတွေ၊ တရားဟောဆရာတွေရော မပါဘူးလား"

"ဟင့်အင်း…မပါဘူး"

လူရွယ်က နွေချိုကို မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောတယ်။

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အုပ်စုလိုက် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုကြတာပါပဲ။ အုပ်စု လိုက် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုတာဟာ တစ်နေရာထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ အများကြီး ထွန်းထားတာနဲ့တူတယ်။ တစ်တိုင်နဲ့တစ်တိုင် အလင်းချင်း ပေါင်းစပ်နိုင်ကြ တယ်လေ"

"အင်း…စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသိနည်း တယ်နော်။ သိပ်မပျံ့နှံ့သလိုပဲ…"

"ဟုတ်တယ်"

"ဝတ်မပြုခင် စကားပြောကြ ဆွေးနွေးကြတယ်၊ ဟုတ်လား"

"စကားပြောရုံပါ မဆွေးနွေးပါဘူး။ စကားကလည်း မပြော ချင်ရင် ရပါတယ်။ လိုအပ်တယ်ထင်မှ ပြောကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ကတော့ တိတ်ဆိတ်မှုပါပဲ"

လူရွယ်က စောင်းကြိုးပြတ်ရွာရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းနဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို ရှင်းပြတယ်။ လေသံက ခပ်တိုးတိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြည်လင်အေးချမ်း တယ်။ သူပြောပြတာတွေကို နွေချို သဘောကျမိတယ်။ နောက်တော့ သူ့ရှင်းလင်းချက်ကို အဆုံးမသပ်ဘဲ…

"ဒါတွေကတော့ ကျွန်တော် သဘောလောက်ကို ပြောပြတာပါ။ စောစောလား…"

ဗီရိုထဲက စာအုပ်၊ စာတမ်းတချို့ကို ထုတ်ယူပြီး နွေချို့ကို ပေးတယ်။

"နောင် အားလပ်တဲ့အခါ ဖတ်ကြည့်ပေါ့၊ ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ အကျဉ်းချုပ် ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာ
တယ်။ တစ်ယောက်က တယောတစ်လက်ကို လွယ်ထားတယ်။ နောက်
တစ်ယောက်ကတော့ ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာဘူး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲ
နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်အမူအရာတွေက သိမ်မွေ့နူးညံ့လှတယ်

အိမ်ရှင်လူရွယ်နဲ့ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ နွေချို့ကိုလည်း
လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩဟန်မပြဘူး။ အိမ်ရှင် လူရွယ်
က...

"သူက ဒီနေ့မှ စလာဖူးတာလေ၊ သတင်းစာကြော်ငြာကို
ကြည့်ပြီး ရောက်လာတာတဲ့..."

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြကြတယ်။

"ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ရောက်လာတာလည်း
ကောင်းပါတယ်"

"ရှင်"

သူတို့ရဲ့ စကားကို နွေချို သဘောမပေါက်။ အဓိပ္ပာယ်ပြီး
တတ်ပုံရတဲ့ အိမ်ရှင်လူရွယ်က ဝင်ရှင်းပြတယ်။

"ဒီလိုပါ၊ အမှန်တော့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေ လာခွ
မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေချည်းပဲ စုဝေးဝတ်ပြုကြ
နေပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့။ မမျှော်လင့်
ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကြိုဆိုပါတယ်
ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ စကားဆွေးနွေးပြီး ကမ္ဘာ့ဥာဏ်းရှုနိုင်ပါတယ်"

"ဩော်..."

နွေချို အားနာသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုမှတော့လည်
မထူးတော့ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း လိုလိုလားလား ရှိကြတာကိုး။

ခြံဝက အသံကြားလို့ အားလုံး လှည့်ကြည့်မိကြတယ်။ နွေ
ထက် နည်းနည်းပဲကြီးမယ့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာတယ်
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောဘူး။ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြုံးပြပြီး အခ
ထောင့်တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေကြတယ်။

"ကဲ...ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုင်ကြရအောင်"

အိမ်ရှင်လူရွယ်နဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူတို့အားလုံးလည်း ဖျာပေါ်မှာ
အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အုပ်စုပုံသဏ္ဌာန် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြတာပါ။
လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတယ်။

တစ်ယောက်က အိမ်တံခါးကို အသံမမြည်အောင် စေ့ပိတ်လိုက်
တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ဘာသံကိုမှ မပြုကြတော့ဘူး။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကိုယ့်အသက်
ရှူသံကိုပဲ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသလိုရှိတယ်။

"ဒါ အခမ်းအနား စ,တာများလား"

နွေချို တစ်ချက်တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအာရုံ
ကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ထားမနေတော့ဘူး။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုထဲမှာ
လူမပါ စီးမျောလိုက်ပါသွားလိုက်တယ်။ နာမ်လောကထဲကို တရွေ့ရွေ့
ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်နေရသလိုပဲ။

အဲဒီလို တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စီမံဝင်
ရောက်ရှိနေမိမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ စကားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်
မှ လန့်နိုးသလိုဖြစ်သွားတယ်။

တယောလွယ်ထားတဲ့လူက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး အသံခပ်တိုးတိုး
နဲ့ စကားပြောလိုက်တာပါ။ သူ့စကားကို အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ
နားထောင်နေလိုက်ကြတယ်။

*"ကျွန်တော်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
ငယ်ငယ်ကလေး ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြတာ
[illegible] ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြိုင်ဘက်ပဲ။*

*ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အရည်အချင်း အတော်များများကို
[illegible] သာတယ်ရှုံးတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ မရလောက်အောင် နှစ်ယောက်လုံးက
[illegible] တော်ကြလို့ပါပဲ။*

*ဒါကြောင့် ကျောင်းမှာရော၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာပါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
[illegible] ဂရုစိုက်အကဲခတ်ခံကြရပါတယ်။*

ဝေဖန်မှုတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပိုတော်တယ်လို့

မျှော်မှန်းတဲ့ပုံကမ္ဘာ၊ သူ့ကို စော်ကားလိုက် သွားရော့ သူ့ဘဝနဲ့ ငြိခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အပ်ချုပ်ဘဲ နားထောင်မှုတွေနဲ့ ကျွဲမြဲ ကျွဲခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေမှုတွေထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် [illegible]လုပ်တတ်တဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ SCRABBLE ကစားတဲ့ နည်းပါပဲ။ အားလုံးသိကြမှာပါ။ သင်္ချာအက္ခရာလုံးလေးတွေကို အမှတ်ကြီး ဆက်ကြတာ။

ဝေါဟာရ ပြုကြွယ်တဲ့သူက နိုင်စတမ်းပေါ့။

ကံကြမ္မာပေါ်လည်း တည်တာပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်က ဝေါဟာရ ကြွယ်နေနေ နှိုက်လို့ရတဲ့စာလုံးတွေက မကောင်းရင် ကစားချိန်ပေါ်မှာ ဆက်ရမယ့် နေရာကောင်းနဲ့ မတိုးရင် အလကားပဲလေ။

သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်လှည့်စီ ကံကောင်းခဲ့ကြ အနိုင်ယူခဲ့ကြတယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ အဲ...ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးကစားပွဲလေးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်တာကတော့ ဝေါဟာရကြွယ်ဝမှုလား။ ကံကြမ္မာလားဆိုတာ ကျွန်တော် ခုထိ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။

အဲဒီနေ့က သူနဲ့ ကျွန်တော် မနက်စာ စားပြီးကတည်းက Scrabble ကစားနေခဲ့ကြတယ်။ အမှတ်ကလည်း မတိမ်းမယိမ်းဘဲ၊ သူ့ကို ကိုယ်ကကျော်လိုက် ကိုယ့်ကို သူကကျော်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အသာစီးယူကစားလာခဲ့ကြတာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က Double နေရာ၌ Crying ကို ထည့်လိုက်တယ်။ အမှတ်က နည်းနည်းကျသွားတာပေါ့။ စာလုံး မရှိလို့သာ Crying လုပ်လိုက်ရတာ။ C ရဲ့ရှေ့က အကွက်က Triple ကွက်ကို နင်းမိရင် အမှတ်ပိုရမှာကို သိနေတော့ ကျွန်တော်မှာ အသည်းတယားယားနဲ့။ ဒါပေမယ့် မတတ်သာတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် အဲလိုလည်း ဆက်ပြီးရော နောက်ကာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေခဲ့တဲ့ Triple ကွက်မှာ သူက 'S' ဆိုတဲ့ စာလုံးကို ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။ Scrying ပေါ့။ အမှတ်ကလည်း (၃)ဆပွားသွားပြီလေ။

ခက်တာက အဲဒီ Scrying ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတာပဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူညစ်ပြီလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအရည်အချင်းက တူတူလောက် ပဲရှိတာပါ။ ပြီးတော့ Vocabulary(ဝေါဟာရ)ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော် သိသလောက်ထက် မပိုနိုင်ပါဘူးလို့လည်း တွက်မိတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့စကားလုံးကို ကျွန်တော် လုံးဝမှန်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ သူကလည်း အနိုင်အမာပြန်ငြင်းတာပါပဲ။ ရှိတယ်တဲ့၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ သူ တွေ့ဖူး ဖတ်ဖူးလိုက်တယ်လို့ ငြင်းတယ်။

သူနဲ့ကျွန်တော် ကစားပွဲကိုရပ်ပြီး အဲဒီစကားလုံးအတွက် ငြင်းနေလိုက်ကြတာ ၁၅မိနစ်လောက်ရှိမယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော်က သတိရပြီး ဟုတ်ပြီ... အဘိဓာန်ထဲမှာ ရှာမယ်လို့ ပြောပြီး ကိုယ်မှာရှိတဲ့ အဘိဓာန်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်ကြတယ်။ အောက်စဖို့ဒ်၊ လန်မန်း၊ ဟဲရစ် ဓိတ်ချွတ်ရဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုင်ရာ အဘိဓာန်တွေတောင် ပါလိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်ထဲမှာမှ မတွေ့ဘူး။ သူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ခေါင်းမာတဲ့သူပဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ give up မလုပ်ပါဘူး။ တချို့စာလုံးတွေဟာ အဘိဓာန်ထဲမှာ ချက်ချင်းမပါတတ်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်။

ဒါကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ တကယ်လည်း ကျွန်တော် ကြုံဖူးတာ တွေ့ရှိတာကိုး။ သူက သူ့ရဲ့ Scrying ဟာ အဲလို စကားလုံးမျိုးပဲတဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း အလွယ်တကူလက်ခံတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ကောင်းပြီ...နီးစပ်ရာလူကြီးသူမတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို မေးကြမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ကစားပွဲကို ရပ်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီစကားလုံးကို လှည့်ပတ်မေးကြတာ လူကုန်သလောက်ပဲ။ ဈေးက [illegible]တတ်တဲ့ လူကြီးတော်တော်များများ (လက်လှမ်းမီသမျှ)နဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ကုန်ရော။ ဘယ်သူကမှ မသိကြဘူး။ သိသူမရှိကြတာကတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အနိုင်လုပွဲ မှန်နေတယ်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုပါတော့။

သူနဲ့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါပြန်ဆုံတော့ ကျွန်တော့်ဘက်မှာက [illegible]တွေ၊ အချက်အလက်တွေ တော်တော်စုံနေပြီ။ သူ့မိဘ၊ ကျွန်တော့်မိဘနဲ့ [illegible] ဆရာ/မတွေ နီးစပ်ရာ အဘိဓာန်တွေ။ သူ့ဘက်မှာက ဘာမှမရှိဘူး။ [illegible] စာအုပ်ဆိုတာကိုလည်း သူ မပြနိုင်ဘူး။

နောက်ခံတိုက်တိုက်မှောင်ဂါင် သူ ငိုသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကနိုင်း ကလျှာက် ၄င်းခဲ့ကြတာလား အမှန်တရားအကျွက် ၄င်းခဲ့ကြတာလား မသိပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူ ငိုတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကနိုင်ပေးလိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ ကနိုင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ တဓိမ်းခဲ့သူချုပ ပါလာခဲ့တယ်။ သူ ကဂင်လို့ မဟုတ်တော့ဘူး ဂုက်သူ့ရဲ့ ဂုပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လည်း ကျောင်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူဟာ တပုဒ်စဲ့ပြီးကောင်းကွာသွားလိုက်ကြတာ နောက်ခံ့ လုံးလုံး ပျောက္ကာသွားကြတဲ့ထိပဲ။

သူ တခြားမြို့ကို သူမိဘအနေနဲ့အတူ ပြောင်းသွားတာ ခုဆို ဘယ်လောက်မှန်အောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်အထိ ကျွန်တော် သူ့ကို သတိရနေပါတယ်။

ငယ်ငယ်က လှပြိပ်စိတ်နဲ့ ကနိုင်လိုချင်ခဲ့တာလေးတစ်ခုဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုပါ ခံစားသွားစေခဲ့တယ်။ Scrying ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ဘာကိုဆိုလိုနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုကရတဲ့အချိန်မှာ ပိုခိုးတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော် နောင်တရမိတယ်။ ခုနေ မှန်ချောင် သူ့ကို လက်ခဲ့ပွတ်ခေါက်ပြီး ကမှာကို တိုင်ကြည့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ Scrying ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က Equally suitable for crystal gazing, mirror gazing, or any other form of the Art တဲ့။ စာပ်ဖန်လုံး ကြည့်တာပေါ့လေ။

အမှန်က ကိုယ်ပေါင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်တော် သိရကောင်းတယ်။ သူဟာ ၁၃ ၂ ဆဲလောက် [illegible] ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ပျွ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိသင့်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တွေးမိချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်လိုချင်တာက ကနိုင်အရုံးလည်း မဟုတ်ဘူး တတ်တယ် ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လည်းမဟုတ်ဘူး ကစားပွဲ ဂုဏ်လည်း မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းပဲ…။

သူ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ တွေးမိတိုင်း သူ့ကို စကားတွေ ပြောချင်နေခဲ့တိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် တယောလေးတစ်လက်နဲ့ ဖြေသိမ့်ရတယ်။

မှုလည်း သူ့ကို သတိရတိုင်း ထိုးမှုတ်တဲ့ တေးသွားလေးကိုပဲ အားလုံးကို ထိုးမှုတ်ချင်တယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ပိုပြီး နားလည်လို့ ဂုလာပါလိမ့်မယ်"

စကားအဆုံးမှာ သူက တယောထိုးပြပါတယ်။ တယောက ချိုမြိန်ပြီး ပျံ့ပြောင်းပေမယ့် မရှည်ကြာဘူး။ ရသသဘောထက် ဒဿနသဘောပိုကဲတဲ့ တယောသံမို့ တယောသံအဆုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုထဲမှာ စင်ကြယ် ငြိမ်းချမ်းမှုတွေလည်း ယှက်ဖြာနေသလိုပဲ။

❀❀❀

အခန်း [၄]

အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေကြပြီးတဲ့နောက်မှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က မတ်တပ်ထရပ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့အသံက နည်းနည်း ရှတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ တိုးတိုးလေးပြောတာကိုပဲ အားလုံးက ပီပီ သသ ကြားကြရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း သူ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ ကရတဲ့ သူ့ဘဝအမြင်တစ်ခုကို ပြောပြတာပါပဲ။

"ကျွန်မဟာ ငယ်ငယ်က အတ္တနည်းနည်းကြီးတဲ့ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် လို့ သတ်မှတ်ခံရဖူးတယ်။ ဒါ သူတို့ မလွန်ပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း အဲလိုထင်ရ လောက်အောင် နေခဲ့ဖူးတာကိုး။

အဲဒါကလည်း ကျွန်မရဲ့ နေထိုင်ကြီးပြင်းရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ မိဘဆွေမျိုး တွေနဲ့ အနည်းနဲ့အများတော့ သက်ဆိုင်တယ်ထင်တာပဲ။

ကျွန်မရဲ့ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းဟာ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြရလောက်တဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။ ပညာရေး နဲ့ပတ်သက်ရင် အများရဲ့ရှေ့မှာ အမြဲခေါင်းဆောင်နေပြီး ထုံးမလွှမ်းသင်နေတဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လည်း အမြဲတမ်းနည်းလမ်းကြိုးစားနေကြတဲ့ လူကြီးတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ ကြီးပြင်းခဲ့ကြ တယ်။

ဒီတော့ ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီပုံစံအတိုင်းဖြစ်သွားရတော့တာ မဆန်းဘူးလို့ ထင်တာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာကိုမှ အထိခိုက် မခံခဲ့ဘူး။

ကိုယ်လိုလုပ်ပြီး စာကြည့်ချိန်တွေကို ပုံမှန်မပျက်အလုပ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ ဘူး။

ဥပမာဆိုပါတော့ရင်၊ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မကို အားကိုးတကြီးနဲ့ မေးကြမလည်းဆိုတဲ့ စာတွေကို လာရှင်းပြခိုင်းတတ်ကြတယ်။

အဲဒီနေတယ်ဆိုရင် မရှိသလောက် အချိန်ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်မအတွက် မှတ်ချက် အချိန်ပေး ရှင်းပြခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ 'ကျွန်မ မအား ဘူး' လို့ ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်တာ များပါတယ်။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းကလုပ်တဲ့ ဘယ်ပွဲလမ်းမျိုး မှာမှ ကျွန်မ မသွားခဲ့ မပါဝင်ခဲ့ဖူးဘူး။ လုပ်အားပေးမှု၊ ကစားပွဲ၊ ဝါသနာအုပ်စု အလှူတွေ မဆိုနဲ့၊ အခါပေး ပွဲတော်ပွဲတွေကိုတောင် ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့သူပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မကို နားလည်ပေါင်းသင်းနိုင်တဲ့ အပေါင်းအသင်း ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ အဲဒီလိုနည်းတဲ့အထဲကမှ ကျွန်မ စိတ်ရင်းကိုသိပြီး ကျွန်မကို နားလည်တယ်ထင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တစ်နေ့မှာ မေးလာ တယ်။

'နင့်သွေးက ဘာသွေးအမျိုးအစားလဲ' တဲ့။

'အော' လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တော့ သူမက...

'ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး...' လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။

သူ့မှတ်ချက်ကို ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ အောသွေးလို့ ပြောမိတာနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုမှတ်ချက်ချရတာလဲ။ သွေးအမျိုးအစားနဲ့ ဘာနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့လဲ။ ကျွန်မ မသိဘူး။

ဒါကြောင့် သူ့ပဲ ပြန်မေးလိုက်ရတယ်။

'နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ' လို့

သူက ရှင်းပြပါတယ်။

'ဒီလို...၊ အော သွေးအမျိုးအစားပိုင်ရှင်တွေဟာ အတ္တနည်းနည်းကြီးတတ် တယ်။ ဒါကြောင့် နင့် Type က ဒီလိုဖြစ်နေတာလို့ ဆိုချင်တာပါ' တဲ့။

ကျွန်မ အံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်မကို 'အတ္တကြီးတယ်' လို့ ပြောလို့ မဟုတ် ပါဘူး။ 'အော' သွေးအမျိုးအစားကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူမို့လို့ 'အတ္တကြီးတာ' ဆိုတဲ့ စကား ကြောင့်ပါ။

ကြည့်ပြီးနောက်စာမျက်နှာဆက်ရန်

ဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို မှန်မေးလိုက်တယ်။

'ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အဲလိုခွဲခြားမှုကို ဂရုလုပ်လား' လို့။ သူက 'ရတယ်' တဲ့။ သေချာလည်း ရှင်းပြတယ်။

'ဒီလိုပါ…ဂျပန်လူမျိုးတွေမှာ အဲဒီသွေးအမျိုးအစား သတ်မှတ်ခွဲခြားတာတဲ့ အလေ့ရှိတယ်။ တရုတ်လူမျိုးတွေ မွေးနေ့ကောင်းကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ကြသလိုမျိုး ဘယ်သွေးအမျိုးအစားက ဘယ်လိုစရိုက်တွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဘာတွေ ထူးခြားတတ်ကြတယ် ဆိုပြီး သူတို့ ခွဲခြားတတ်ကြတယ်' တဲ့။

အဲဒီနဲ့ ကျွန်မလည်း စိတ်ဝင်စားလာတာနဲ့ သူ့ကိုပဲ ဆက်ပြီး ဘယ်သွေးအမျိုးအစားက ဘယ်လိုဆိုတာ ရှင်းခိုင်းရတယ်။ သူကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပါတယ်။

'ဒီလိုလေ…

A သွေးအမျိုးအစားပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူတွေဟာ စိတ်မရှည်တတ်ဘူး။ အောင်မြင်ရတာကို မကြိုက်ဘူး။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်၊ အတ္တနည်းနည်းကြီးတယ်…တဲ့။

B သွေးအမျိုးအစားကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူတွေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်ကြဘူး…တဲ့။

O သွေးအမျိုးအစားပိုင်ရှင်တွေကတော့ active ဖြစ်မှုရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို အသံ၊ အမူအရာ၊ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုနဲ့ ထိန်းထားနိုင်တဲ့ သူမျိုးတွေ…တဲ့။

AB သွေးပိုင်ရှင်တွေကတော့ ဗိဇ္ဇာဗိဿကာတွေပဲ။ ကိုယ့်နဲ့ကိုယ်ကို အကြံဉာဏ် ပေးနိုင်တဲ့သူတွေလို့ ပြောဆိုကြတယ်။ ဘဝင်နည်းနည်းမြင့်ကြတယ်…တဲ့

ကျွန်မ သေသေချာချာကို မှတ်ထားလိုက်တယ်။

ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ကျောင်းစာအုပ်ပြင် ဗဟုသုတစာအုပ်တွေကိုပါ ဖတ်ရကောင်းမှန်း သိလာလို့ ဖတ်မှတ်လာတယ်။ အဲလို စာဖတ်များလာတဲ့အခါ စာပေက ကျွန်မကို သွန်သင်လာတာ မြင်လာတာလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနဲ့ ကျွန်မမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့အတ္တတွေ နည်းပါးသွားခဲ့တယ်။

လူမှုရေးတွေ နားလည်လာတယ်။ လူတွေထဲ ဝင်ဆန့်လာတယ်။

[illegible]ကို ထိန်းကိုင်ပြီး ကျင့်သုံးတတ်လာတယ်။ အတ္တနဲ့ပရ ခွဲခြားတတ်လာတယ် [illegible]။

ခုဆို ကျွန်မကို တော်တော်များများက အတ္တကြီးတယ်လို့ပြောရင် [illegible] ငြင်းဆန်ကြမှာပါ။

ဒါပေမယ့်…

လောကမှာ မှင်လိုမျက်တဲ့အကာတွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ တလောက ကျွန်မတို့ [illegible] သူငယ်ချင်းတွေ မှန်ခဲ့ကြတယ်။ အရင်ကဆိုရင် ဒီလိုပွဲမျိုးကို ကျွန်မ [illegible]မှာ မလာတတ်ဘူး။ ခု ကျွန်မရောက်သွားတော့ အားလုံးက တအံ့တသြပါပဲ။

ကျွန်မကို သွေးအမျိုးအစားနဲ့ ခွဲခြားပြောပြခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းလဲ ပါတယ်။ [illegible] အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံနိုင်လို့ အံ့ဩတကြီးရှင် ကျွန်မ [illegible]လာတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မှတ်ချက်မချကြပါဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာလာ သူတို့အတွေးထဲမှာ မျက်စိထဲမှာတော့ [illegible] ကျွန်မကိုပဲ မြင်နေကြပုံရတယ်။

အားလုံး လမ်းခွဲခါနီးမှာပဲ ပြောသွားသေးတယ်။

'မင်းတို့ AB သွေးသမားတွေက အတ္တကြီးကြတယ်၊ အတ္တကိုတော့ ဖွင့်နိုင် [illegible] မယုံပါဘူး' တဲ့။

သူ ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောသွားတာလဲ၊ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီပွဲမှာ [illegible] မှားယွင်းခဲ့မိသလဲ ကျွန်မ မသိဘူး…။

တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာ ပြုပြင်လို့ရမယ်၊ သူတို့ အသိ [illegible] 'ကျွန်မဟာ အတ္တကြီးတယ်' ဆိုတဲ့ အတွေးကိုတော့ ကျွန်မ သွားပြင်လို့ [illegible] ရဘူးလေ…။

ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာကို ပြုပြင်ရမလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ သွေးကိုပဲ ပေါက်ထုတ် [illegible] လဲလှယ်ရမလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုခံစားမိတိုင်း ကျွန်မ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို [illegible]မှတ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီကလေးလေးက ဒီလိုပါ။ လူငယ်ကလေးဘဝကတစ်ယောက် [illegible]ပါ။

ကျွန်တော် ရဲရင့်ပါမယ် ဘဝရှင်..

ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဘဝရှက် ဒွေးကိုတော့
ဘဝဖြူ့ဘဝကိုင်းပဲ ပေးစေချင်ပါတယ်။

ယော်ဘူစကားကို ကြားလွယ်ပါ့မလား။
ကျွန်တော်ကတော့
တောင်းတင်ဆဲ မော့ပြီး မောင့်စားနေအဲ့ရ''

ကဗျာအဆုံးမှာ အမျိုးသမီး ပြန်ထိုင်သွားတယ်။ အခန်းတစ်လုံးလည်း ငြိမ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်ရော။ ငြိမ်းထန်တဲ့ အသက်ရှူသံတချို့ကိုပဲ စည်းချက်မှန်မှန် ကြားနေရတော့တယ်။

အတော်လေးကြာတော့ လူတစ်ယောက် ထရပ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ လှမ်းကြည့်မိတော့ အမျိုးသားတစ်ယောက်။ သက်လတ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သူ့ရှေ့တူရူမှာရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ငေးငေးကြည့်ရင်း စကားစတယ်။

''' ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲတဲ့။ အားလုံးလည်း ကြားဖူးကြမှာပါ။ တခြားလူတွေအတွက်ကတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဲဒီအဆိုကို ကကလားတော်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့မှုတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။

တစ်ခုခုကိုရင်ဆိုင်ရတိုင်းဆိုရင် နောက်မဆုတ်တမ်း အားမလျှော့ဘဲ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်တတ်တယ်။ အနိုင်ရဖို့အတွက်လည်း အမြဲတမ်း ကြိုးစားတယ်။ တစ်ခါတလေကျ အနိုင်ယူလိုက်ရတာက ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာတော့ အတော့်ကို ခက်ခဲခဲ့တဲ့မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး ရလိုက်တာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။

ဒါလည်း ကျွန်တော် နောင်တမရပါဘူး။ ကျွန်တော် လက်ခံယုံကြည်ထားတာက တိုက်ပွဲဆိုတော့ ဘဝတိုက်ပွဲမှာ နိုင်ရမယ်၊ နောက်မဆုတ် အရှုံးမရဘူး။ ဘယ်ပျော့ညံ့နေနေလို့ ယုံကြည်ထားတာကိုး။

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဲဒီလို လက်ခံကျင့်သုံးလာ လိုက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် လက်တွေ့ပွဲတစ်ပွဲ သွားကြည့်မိတယ်။

အဲဒီလက်တွေ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်လည်း အများနည်းတူ ဘောလုံး အားပေးသူအဖြစ် ပါခဲ့တယ်လေ။ ဘောကြေး၊ ပါမစ်ကြေး၊ အားပေးကြေး၊ အားလို အားရ ပြန်လာကြနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်နေကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါနေခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် မှတ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်အားပေးတဲ့ လက်တွေ့သမားက နိုင်ကို မရ လှဘူး။ တော်တော်ကို နိုင်ခဲ့နည်းနေတယ်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပိုသွေးကြွလာပြီး ပိုအားပေးမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အားပေးမှုတွေ အလကားဖြစ်သွားရတယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လက်တွေ့သမားက ပြိုင်ဘက်ကို ကြောက်ရွံ့နဲ့ အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လိုက်တာဆိုတာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော်အသုံးမကျ ပျော့ညံ့တဲ့ကောင်လို့ တွေးနေမိတယ်။ သူ့မှာ ကျွန်တော်လို အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်လေးများ ရှိမနေဘူးလား၊ နောက်မဆုတ်တဲ့ ခွန်အားလေးများ နည်းနည်းမျှ ရှိမနေဘူးလားလို့ တွေးမိလေ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာလေပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဓိကဇာတ်ကောင်ကြီးသူ့ရဲ့အသံ ထွက်လာတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်ဒါကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါတယ်လေ။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

ဘယ်လောက်ပြင်းထန်ပြီး နာမည်ကောင်းပေမယ့် စကားလုံးလဲ။ 'အရှုံးပေး' ဆိုတာ မပါဘူး။ အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း လျှော့မပေးကြတယ်။ ... ပါပဲ။

အားသာမားနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျှမျက်နှာထားနဲ့ နောက်နှစ်မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ဖို့ ချိန်းဆို စိန်ခေါ်လို့။

မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တောင် အတွေးတွေများကြီး ဝင်လာတယ်။ သူ နိုင်ချေမရှိလို့ အရှုံးပေးလိုက်တာက မိုက်တာလား။ နောက်နှစ်ကျိန်းခေါ်ပြီးမှ ပြိုင်ကြမှာပဲ။

တကယ်ကိုသာ ဒီနှစ်ပွဲမှာ သူ မနိုင်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ ဆက်ကစားခဲ့ရင် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရင် ဆောင်ရွက်မပေးခဲ့ရင် သူ့အတွက် နောက်နှစ်ပွဲဆိုတာ ရှိလာနိုင်ပါ့မလားလို့ ကျွန်တော် တွေးတယ်။

နောက် ဝေဒနာဖြစ်စေကြည့်တော့ အနိုင်ယူဖို့ထက် ခုလို အတွေ့အကြုံနဲ့

အချိန်အခါအရ အကျုံးဝင်ဘို့ ပိုပြီးခက်ခဲတယ်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ခွေးကျွေးခွေးတန်းမှုမျိုးတဲ့ဒီ အနိုင်ယူပြီ မိတ်ကျွေးရှိခဲ့တဲ့သူလေ။

ရေတိုကို မကြည့်ဘဲ ရေရှည်ကို ကြည့်တတ်ဖို့ ကိုယ့်လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ခုရဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးဆက် ရလာဒ်တွေကို ကြိုမြင်တတ်ဖို့ လိုတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာရလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ဖို့ နောက် ဆုတ်တတ်ဖို့ ကြိုးစားတတ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကို အချိန်မှီမှာ ကျွန်တော် အ သတိရတတ်တာက ပြဿနာကြီးမားလှမျိုး စာရေးဆရာ၊ ဖရန့်ကလင် အဆိုအမိန့်တစ်ခုကိုပဲ။ သူက…

Men become bad and guilty because they speak and act without foreseeing the results of their worlds and their deeds

လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ မြန်မာလိုကတော့…

'လူတွေဟာ သူတို့ပြောတဲ့ စကား သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် တွေကြောင့် ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေကို ကြိုမမြင်ဘဲ ပြောဆို လုပ်ဆောင်တတ်ကြ သူတို့ဟာ ဆိုးသွမ်းပြီး အပြစ်တွေ ရှိလာကြရ တယ်'…တဲ့''

အဲလိုပြောပြီး သူ ပြန်ထိုင်သွားတယ်။

တိတ်ဆိတ်မှုက လွှမ်းမိုးသွားပြန်တယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှ သတိရှိတစ်ချက် မရှိတစ်ချက်နဲ့ နွေချို လွင့်မျောနေတယ်။ ဘယ်သူက စကားဆက်မပြောကြတော့ဘူး။ ဆက်ပြောမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးဆိုတ စိတ်ထဲက ရိပ်မိလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူမ မတ်တပ် ထရပ်လိုက်တယ်

အေးချမ်းတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ အားလုံးက သူမကို ဝိုင်းကြည့်လို ကြတယ်။ ဒီဘာသာရေးအုပ်စုလေးရဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်ဖြစ်ပုံရတဲ့ အိမ်ရှ လူရွယ်ကလည်း သူ့ရဲ့ အပြုံးမျက်နှာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ 'ပြော ရဲရဲတင်းတင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာပြောပါ'ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။

''ကျွန်မကိုလေ စကားပြောခွင့်ပြုကြပါရှင်၊ ကျွန်မက ဒီ ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်ဖူးတာပါ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကို ဘဝအတွေ့အကြုံ ကိုယ်ပြောပြသွားတာတွေကို နားထောင်လိုက်ရတ

ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံကိုလည်း ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်စိတ် ရှိလာပါတယ်''

စကားကို ခဏနားလိုက်တယ်။ အားလုံးက သူမရဲ့ စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ မျက်လွှာကိုချပြီး နွေချို ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

''တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ ခုပြောပြမယ့် ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံက ဆင်မတန်အုံ့ညြတုန်လှုပ်စရာ ကောင်းနေပါတယ်။ နားလည်ဖို့ ဖြေရှင်း နိုင်ဖို့ကို အသာထားပြီး ယုံကြည်ဖို့တောင် မလွယ်တဲ့အကြောင်းအရာ မျိုးပါ။ နောက်ပြီး ပြောပြရမှာကလည်း ရှည်လျားလှပါတယ်။ ရှည်ရှည် လျားလျားပြောပြမှုလည်း လိမ့်ပတ်လည်မယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့စကားကို စိတ်ရှည်ရှည်သည်းခံ နားထောင် ပေးကြဖို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်''

တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ နွေချိုရဲ့စကားသံက ကျိုးကျိုးသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာနေတယ်။

''အဲဒီအကြောင်းအရာကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ပြန်စရမှာပါပဲ။ ကျွန်မ အသက် ၆ နှစ် အရွယ်ကပေါ့။ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကျွန်မရယ် ဘုရားပွဲတော်တစ်ခု ကို အတူသွားကြတယ်။ အဲဒီပွဲတော်မှာ…အဲဒီပွဲတော်မှာ…''

❀❀❀

အခန်း (၅)

အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ အရောင်အလင်းတွေနဲ့ အပြုံးအရယ်တွေ
အော်သံ၊ ခေါ်သံ၊ တူရိယာသံတွေနဲ့ ညကတော့ ပျော်စရာကောင်း
ပွဲတော်ညပဲပေါ့။

နွေချိုက အားလုံးကို မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးနဲ့
ကြည့်ရင်း တအံ့တသြပျော်ရွှင်နေမိတယ်။ ဖေဖေက နွေချိုကို ချီထ
တယ်။ မေမေက ဖေဖေ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလို့…။

"မျက်နှာဖုံးစွပ်ကြီး…မျက်နှာဖုံးစွပ်ကြီး"

နွေချိုအော်တော့ ဖေဖေက ရယ်တယ်။ နွေချို ညွှန်ပြ
မျက်နှာဖုံးစွပ် အရောင်းဆိုင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး…

"သမီး လိုချင်လို့လား"

"လိုချင်တယ်"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"စွပ်မယ်"

မေမေကပါ ဝင်ရယ်တယ်။ ရယ်သံနဲ့ပဲ ဆက်ပြောတယ်။

"ကြောက်စရာကြီး သမီးရယ်"

"ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ကစားစရာ"

"အေးအေး…ပြီးရော"

ဖေဖေနဲ့ မေမေက မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခုကို ဝယ်ပေးတ

ဖဲ့ဒီမျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချက်ချင်းကောက်စွပ်ပြီး နွေချို ပျော်လို့ရွှင်လို့။

မေမေက…

'အမယ်လေး။ ကြောက်စရာကြီးတော်'လို့ ပြောတယ်။ နွေချိုနဲ့
မကောက်ဆဲရဲသလိုနဲ့ မျက်နှာလွှဲတယ်။ ဖေဖေက ပြုံးစိ ပြုံးစိ။

ပွဲတော်ညက လူတွေစည်ကားရှုပ်ထွေးလွန်းလှတယ်။ ဆိုင်းသံ၊
မှုတ်လာသံ၊ မျက်လှည့်ပြပွဲရဲ့အော်သံ၊ အိုး…ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊
ရင်ခုန်ရည်ကို ညံလို့။

"ဖေကြီး။ သမီး ဆင်းမယ်"

"ဟင်…ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့"

"လမ်းဆင်းလျှောက်မယ်"

မေမေက ဝင်ပြောတယ်။

"အံမယ်…မလျှောက်ရပါဘူး။ ဒီလူတွေကြားထဲမှာ နင် ပျောက်
သွားမယ်၊ မလျှောက်ရပါဘူး"

တစ်ဆက်တည်း ဖေဖေ့ကိုလည်း လှည့်ပြောတယ်။

"အဖေကြီး…သမီးကို ချီထားရတာ လက်ညောင်းလား။
မညောင်းရင် ပေးလေ"

"ရတယ်…ရတယ်…နေ"

ဖေဖေက နွေချိုကို ချီပြီး ဆက်လျှောက်လာတယ်။ လမ်း
တစ်လျှောက်မှာတော့ မုန့်သည်တွေက အစုံအလင်၊ ရှေ့မှာလည်း နွေချို
ကြိုက်တဲ့ ပူဆာခဲ့ပြီးပြီ။ ခုလည်း…

"ဖေကြီး။ သမီး ဟိုမုန့်စားချင်သေးတယ်"

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့သာ လက်ညှိုးထိုး ပူဆာလိုက်တာ၊
ဘာမုန့်မှန်း နွေချို မသိဘူး။

"ဩော်…အဲဒါလား။ မုန့်ပေါင်းလို့ ခေါ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီး
ဗိုက်က ဆံ့သေးလို့လား"

မေမေက နွေချို့ဗိုက်ကို စမ်းရင်း ပြောတယ်။ ဖေဖေက…

'တစ်ခုတလေပေါ့ကွာ'ဆိုပြီး နွေချိုကို မုန့်သည်ရှေ့မှာချပေး
ပြီး မုန့်ဝယ်ပေးတယ်။

ရေနွေးငွေ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ မြေအိုးကလေးနဲ့ လုပ်တဲ့ မုန့်ဖြူဖြူလေးတွေ။ နွေချို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိတယ်။ ပျံ့လွင့်နေတဲ့ ရေနွေးငွေ့တွေ၊ မီးခိုးတွေကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ လိုက်ငေးမိရာက နွေချို တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သွားတယ်။

အမြီးကော့ထောင်ထောင်နဲ့ ကြိုးတွေတပ်ဆင်ထားတဲ့ အရာတစ်ခု။ အနီရောင်ပန်းပွားလေးတွေကလည်း အမြီးထိပ်မှာ ဖွာရရာ တွဲကျလို့။ စီတန်းနေတဲ့ ကြိုးလေးတွေကလည်း ငွေရောင်တစ်လက်လက်နဲ့ တို့ထိချင်စရာ။

"စောင်း"

ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါကို 'စောင်း'လို့ခေါ်တာ နွေချို ကြားဖူး မြင်ဖူးထားတယ်။

"ဖေကြီး သမီး စောင်းလိုချင်တယ်"

ဒီနေ့ညက သူညပဲဆိုတာ နွေချို သိနေတယ်လေ။ လက်ညှိုးထိုးလွဲ လိုချင်တာရတယ်။ စားချင်တာ စားရတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေ့ဆီကရော မေမေ့ဆီကပါ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရဘူး။ နွေချို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်နှာတွေကလည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလိုပဲ။

စောစောကလို အပျော်ရိပ်တွေ၊ အရယ်အပြုံးတွေ မရှိတော့ဘူး။ နွေချို့ကို မေမေက ဆတ်ခနဲ ကောက်ချီလိုက်တယ်။ ပြီးမှ…

"သမီးလိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးထားတာ ဒီမှာ မေတို့တောင် သယ်လို့မနိုင်တော့ဘူး။ တော်တော့နော်"…တဲ့။

"ဟင့်အင်း"

နွေချို မေမေ့ပေါ်ကနေ ရုန်းပြီး ဆင်းချလိုက်တယ်။

"သမီး စောင်းလိုချင်တယ်"

"သမီးက လိမ္မာတယ်၊ မုန့်ပေါင်းစားပြီး ပြန်ရအောင်နော်၊ ဒီမှာ အိုးပုတ်တွေရော၊ အရုပ်တွေရော၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ရော တော်ပြီလေ"

မေမေက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ချော့တယ်။

"ဟင့်အင်း…ယူမယ်၊ သမီး စောင်းလိုချင်တယ်"

"မယူရဘူး"

အဲဒါ ဖေဖေ့အသံပါ။ တစ်ခါမှ အဲလောက် တင်းမာတဲ့အသံမျိုး မကြားခဲ့ရဖူးဘူး။ ဖေဖေဟာ နွေချို့ကို မေမေ့ထက်တောင် အလိုလိုက်တတ်၊ ချော့တတ်တဲ့သူပါ။

နွေချို ဖေဖေ့ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖေဖေ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း နွေချိုနားလည်လို့ မရတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေ နွေချို မသိပါဘူး။ နွေချိုသိတာက ဒီစောင်းကလေးကို လိုချင်တယ်။ ငွေရောင်တလက်လက်နဲ့ ကြိုးကလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ရရင် ဘယ်လိုအသံထွက်လာမလဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်နေတယ်။

နွေချို ပေရပ်နေလိုက်တယ်။ အသံလည်း မထွက်တော့ဘူး။ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ မုန့်ထုပ်ကိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ မေမေက ဆွဲခေါ်ချိန်ကောက်လိုက်ရင်း…

"သမီးက လိမ္မာသားနဲ့၊ ဖေဖေ့စကား နားထောင်နော်"

ဖေဖေက နွေချို့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကောက်ချီပစ်လိုက်တယ်။ နွေချိုကလည်း ဖေဖေပေါ်ကနေ အတင်းလျှောဆင်းပြီး စောင်းကလေးရှိတဲ့ဆီမှာပဲ ပေရပ်နေလိုက်တော့တယ်။

နွေချို ဆန္ဒပြနေတာကို ဖေဖေ သိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း သတိထားမိပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ တော်တော်ကြာတော့ ဖေဖေ နွေချို့နားကို တိုးလာတယ်။ ဖေဖေ့မျက်နှာက တစ်မျိုးကြီး။ စောစောကလို ဒေါသထွက်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။

နွေချို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စောင်းတစ်လက်ကို ဝယ်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နွေချိုရလိုက်တာ စောင်းတစ်လက်တည်းတင် မကဘူး။ ဖေဖေက မားဒိမ်နက်နက်၊ ပန်းပွားဖြူဖြူတွေပါတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကိုပါ ရွေးချယ်ပြီး ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။

နွေချို ပျော်လိုက်တာ။

စောစောက အရုပ်တွေ၊ မျက်နှာဖုံးတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး၊ စောင်းကလေးကိုပိုက် ခါးလေးကို ကိုင်လို့ ပွဲတော်ကနေ နွေချို ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့တယ်။

တစ်လမ်းလုံး နွေချို ပျော်နေသလောက် ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ဖေဖေက ကားကို အာရုံစိုက် မောင်းလို့၊ မေမေကလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ နောက်ခန်းက နွေချို့ကိုလည်း တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ကြဘူး။

နောက်ကြည့်မှန်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ဖေဖေ့မျက်နှာဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေတဲ့ပုံပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နွေချိုတို့ ပွဲတော်နဲ့ဝေးရာ အိမ်ဆီကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နွေချိုက စောင်းကလေးကို ယူပြီး လာရပ်စောင့်နေတဲ့ အိမ်က ခေါ်ကြီးနန်းနဲ့ လိုက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

''နေဦး သမီး''

ဖေဖေက လှမ်းတားတယ်။ ဖေဖေ့အသံက တည်ငြိမ် ပြတ်သားနေတယ်။ နွေချိုလည်း ခေါ်ကြီးနန်းလက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဖေဖေ့ဆီ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

''သမီးလိုချင်တာ ရခဲ့ပြီ မဟုတ်လား''

ဖေဖေ့အမေးကို နွေချို မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

''ကဲ...ဒါဆို ဖေဖေ့စကားလည်း နားထောင်ရမယ်''

နွေချို ဘာမှ နားမလည်လို့ ငြိမ်နေလိုက်မိတယ်။ မေမေနဲ့ ခေါ်ကြီးနန်းကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောကြဘူး။

''အဲဒီစောင်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက် သမီး''

နွေချို စောင်းကလေးကို ညှို့ခန်းစားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။

ဖေဖေက စောစောက ဝယ်လာတဲ့ ဓားအိမ်နက်နက်နဲ့ ဓားကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

နွေချို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဓားကို ဓားအိမ်ထဲကနေ ဆွဲချွတ်ယူလိုက်တယ်။

ဓားအရွက်ဟာ မီးရောင်အောက်မှာ လက်လက်ထတောက်ပြောင်နေတာပဲ။ ဖေဖေက ဓားကို အတန်ငယ် ကိုင်ထားပြီးမှ နွေချို့ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီး...

''ရော့...သမီး''

ဓားကို ဓားရိုးကနေ ကိုင်ဖို့ နွေချို့ကို ကမ်းပေးတယ်။ နွေချိုလည်း အယောင်ယောင်အနနနဲ့ ဓားကို ဖေဖေ ကိုင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လှမ်းယူထားလိုက်မိတယ်။

ဖေဖေက နွေချို့ကို လှမ်းပြောတယ်။

''အဲဒီစားပွဲပေါ်က စောင်းကြိုးတွေကို သမီးလက်ထဲက ဓားနဲ့ ရှာဖြတ်ပစ်လိုက်စမ်း''

မမျှော်လင့်တဲ့ စကားမို့ နွေချို မင်သက်သွားပြီး ကြောင်ရပ်နေမိတယ်။ မေမေ့ဆီကလား၊ ခေါ်ကြီးနန်းဆီကလား မသိတဲ့ ''ဩော်'' ဆိုတဲ့ အာမေဋိတ်သံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။

နွေချို ဘာလုပ်ရမလဲ။

ခြေစုံရပ်နေမိတယ်။

ဓားကို ကိုင်ပြီး တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်နေတဲ့ နွေချို့ကို ဖေဖေက...

''သမီး လိုချင်တာရပြီးပြီလေ၊ ခု ဖေဖေ့စကား နားထောင်ရမယ်၊ သမီးလက်ထဲက ဓားနဲ့ အဲဒီစောင်းကြိုးတွေကို တစ်ခါတည်း ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်၊ ကြားလား...''

ဖေဖေ့အသံက တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အမိန့်သံ။ နွေချို တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဖေဖေ့စကားကို လွန်ဆန်လို့ မရတော့မှန်းကိုလည်း တွေးလိုက်မိတယ်။

''အား''

နားနှစ်ဘက်ကို ပိတ်ပြီး သံကုန်အော်ပစ်လိုက်တယ်။

ပြီး...နွေချို မျက်စိကို စုံမှိတ်လို့ စောင်းကြိုးတွေကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။

တစ်ချက်။

နှစ်ချက်။

သုံးချက်။

နွေချို မျက်စိပြန်ဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ နွေချို့စောင်းကလေး က ဘားရာပရပ္ပနဲ့ ကြိုးတွေ ပန်းပွားတွေလည်း ပြုတ်ထွက်လို့။

လက်ထဲက ဓားကို နွေချို ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီး...ဒေါ်ကြီးနန်းကိုတောင် မစောင့်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလို့ နွေချို့အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တော့တယ်။

ဖေဖေ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မလဲ၊ နွေချို လှည့်မကြည့်ခဲ့မိလို့ မသိဘူး။ ဖေဖေ ပျော်နေမှာလား။ မေမေရော...။

မျက်ရည်တွေနဲ့ နွေချို့ကို ဒေါ်ကြီးနန်းကပဲ လာချော့တယ်။ ဒေါ်ကြီးနန်းက နွေချိုနဲ့အတူ အိပ်တာလေ။ နွေချို့ကို အမြဲချော့သိပ် တတ်တဲ့သူပေါ့။

''တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ သမီးဖေဖေက သမီးကို ချစ်လွန်း လို့ပါ''

ဒေါ်ကြီးနန်းက နွေချို့ဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်ပေး၊ မျက်ရည် စတွေကို သိမ်းတို့ပေးရင်း ပြောတယ်။

နွေချို သူ့စကားကို နားမလည်ပါဘူး။

နွေချို့ကို ချစ်တဲ့ ဖေဖေက နွေချိုလိုချင်တပ်မက်တဲ့ အရာ တစ်ခုကို နွေချိုကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးခိုင်းရလောက်အောင် ရက်စက်ရ မလား။

''သမီးကို ချစ်လို့၊ ဟုတ်လား...''

နွေချို တအံ့တသြနဲ့ ဒေါ်ကြီးနန်းကို မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုလက် နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

''ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့''

''ဟင်...ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာလို့ သမီးကို အဲလိုလုပ်ရတာလဲ''

ဒေါ်ကြီးနန်းဆီက ချက်ချင်းအဖြေပြန်မရဘူး။ အတော်ကြာ တိတ်နေပြီးမှ...

''သမီးလေးကို မွေးကတည်းက နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ လူကြီး သူမတွေက 'သိုက်'ကလာတဲ့ 'သိုက်ဆက်'လို့ ပြောကြလို့ကွဲ့''

''သိုက်ဆက်၊ ဟုတ်လား...''

''ဟုတ်တယ်''

''သိုက်ဆက်ဆိုတာ ဘာလဲ ဒေါ်ကြီးနန်း''

''သိုက်ကလာတဲ့ အဆက်အနွယ်ပေါ့ကွယ်''

''သိုက် ဆိုတာကရော''

''သိုက်ဆိုတာက သမီးနားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင် ဥစ္စာ ရတနာတွေ အပြောက်အမြားရှိတဲ့နေရာပဲ။ အဲဒီဥစ္စာတွေကို စောင့်ကြပ်ရ တဲ့သူက ဥစ္စာစောင့်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သိုက်စောင့်သိုက် အနွယ်တွေပေါ့ ကွယ်''

သိပ်နားအလည်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပါတယ်။

''ဒေါ်ကြီးနန်း''

''ပြော...သမီး''

''အဲဒါတွေနဲ့ သမီးရဲ့ စောင်းကလေးက ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒေါ်ကြီး နန်းရဲ့''

ဒေါ်ကြီးနန်းက သူ့ကို အချိုသာဆုံးပြုံးပြတယ်။ ပြီးမှ...

''ဆိုင်တယ် သမီးရဲ့''

''သမီး သိချင်တယ်''

''ဒီလို ဥစ္စာစောင့်တွေရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေဖြစ်တဲ့ နန်းဝတ် နန်းစားတို့ စောင်းတို့ စတာတွေနဲ့ သမီးကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး။ သမီးကို သိုက်က ပြန်ခေါ်မှာလည်း စိုးကြတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကို အဲဒါနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာပဲ။ နန်းဝတ်နန်းစား အဲ မင်းသမီးအဝတ် အစားတွေပါလေ။ အဲဒါမျိုးလည်း သမီးကို ပေးဝတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကို ချစ်လို့ ပူပန်စိုးရိမ်တာပေါ့လေ''

နွေချို နားလည်သလိုရှိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ကြီးနန်းက ဆက်မပြော်ချင်တော့ဘူး။ သူ့ကို အိပ်ဖို့ပြောပြီး ချော့သိပ်နေတယ်။

နွေချို အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ နွေချိုက မင်းသမီး ဝတ်စုံလှလှလေးကို ဝတ်ပြီး၊ စောင်းကလေးကိုတီးလို့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ လည်း မရှိဘူး၊ နွေချိုပျော်လိုက်တာ။

(နောက်ညတွေမှာတော့ ဒေါ်ကြီးနန်းက နွေချို့ကို ပုံပြင်တွေ ပြောပြတယ်။ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေအကြောင်း၊ မော်ဆရာကြီးတွေ အကြောင်း၊ လှပချောမောတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေအကြောင်း အစုံပါပဲ)။

အဲဒီညဟာ ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့မရခဲ့တဲ့ ညပေါ့။ 'စောင်းကြိုး ပြတ်ည'။ အဲဒီညမှာ ဖေဖေနဲ့ ဓားကတစ်ဖက်၊ နွေချိုနဲ့ စောင်းကလေးက တစ်ဖက်၊ အိုး…အတွေးထဲကကို မထွက်ဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ခါလည်း အဲဒီလို မိဘတွေရဲ့ ဒေါသကို နွေချို ကြုံရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါကတော့ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်။

နွေချိုက အုံ့ကြီးမောင်နဲ့ ကစားနေကျ။ အုံ့ကြီးမောင်ဆိုတာက နွေချိုတို့ ဘေးအိမ်ကလေ။ စောင်းကြိုးပြတ်ညရဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ အုံ့ကြီးမောင်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး နွေချိုက ဥစ္စာစောင့်လုပ်တမ်းကစားတတ် တယ်။ တိတ်တိတ်ခိုးကစားတာမို့လို့ လူကြီးတွေ မသိဘူး။

နောက်ထပ် ကစားနည်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ 'မော်ဆရာ မ'လုပ်တမ်းပေါ့။ ဒေါ်ကြီးနန်းပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေအရ မော်ဆရာမတွေရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို နွေချိုက ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိတယ်လေ။

အုံ့ကြီးမောင်က မိုးခေါင်လို့ မိုးတိမ်လာတောင်းတဲ့ လယ်သမား လုပ်တယ်။ နွေချိုက မော်ဆရာမလုပ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ…

"နွေချို…ရော့…မော်ဆရာမဆိုရင် နင် ဒီပန်းကိုပန်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ…ဘာပန်းလဲ"

"ငါ တကူးတကသွားခူးလာရတာဟ၊ သချိုင်းကုန်းကပန်း"

"ဟာ…နင်ကလဲ"

"ဘာလဲ၊ နင် မော်ဆရာမလုပ်ရင်တော့ ဒီလိုပန်းကို ပန်ရ မှာပေါ့။ ဒါမှ ပိုအစွမ်းထက်မှာ"

အင်တင်တင်နဲ့ပဲ နွေချို အဲဒီပန်းကို ယူပန်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကို မေမေသိသွားတော့ ဒေါသူပုန်ထပါရော။ ပန်းကို ဆွဲလွှင့်ပစ်တယ်၊

နွေချို့ခေါင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက် ခေါက်ထည့်လိုက်လို့ မော်ဆရာမမှာ နာလိုက်တာ။

……အုံ့ကြီးမောင်။

ဒါပေမယ့် မေမေတို့က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကစားလဲဆိုတာ မသိလို့ မေးရသေးတာပေါ့လေ။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၆]

''ဖောက်''

ဟိုဘက်ခြံရဲ့ အချိန်းအချက်နေရာလေးကို နွေချို လိမ္မော်ခွဲ
လှမ်းပေါက်လိုက်တယ်။ ဘာမှ မထူးဘူး။ အုံကြီးမောင်ရဲ့ အရိပ်အယော
ကို မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပေါက်လိုက်တယ်။

''ဖောက်''

ဒီတစ်ခါတော့ အုံကြီးမောင် ထွက်လာတယ်။ ပြုံးပြုံးပြိ
ဘောဘီဝဲယာကို ကြည့်ရင်း နွေချို့ကို မြင်သွားတယ်။

''အော်...အေး...၊ လာပြီ လာပြီ''

လွယ်အိတ်ကို ဘယ်ကနေ ကောက်စွပ်လိုက်တယ် မသိဘ
ပေတံထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ဘောင်းဘီခွပြကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်း ပြေးထွက်လ
တယ်။ ဘယ်ရမလဲ...အိမ်ထဲက အုံကြီးမောင်တို့ အမေရဲ့အသံ
အောင်မြင်စွာ ဟိန်းထွက်လာတယ်။

''အုံ...ကြီး...မောင်''

''ခညာ...''

''ပြန်လာခဲ့''

''ဟုတ်ကဲ့''

အုံကြီးမောင် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားရတယ်။ ပြီးမှ သော
သပ်သပ်နဲ့ ရှိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဘာပဲပြောပြော နွေချိုကတေ

မလိမ္မာ သူ့ကို ဟိန်းဟောက်ရတာပေါ့။

''နင်ကလဲဟာ၊ ကြာလိုက်တာ''

''အေး...နင်တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မာမီက ပြန်ခေါ်တာကိုး''

''မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက နင် ကြာနေတာ''

''အေးဟာ၊ မာမီတို့ မိုးကုတ်နဲ့ ဖုန်းစကားပြောနေကြလို့''

''အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ''

''ဆိုင်တယ်ဟာ၊ ငါ့ကိုလည်း 'အပြုံးပန်းနဲ့' စကားပြောမလား
ဆိုပြီး စောက်နေကြတယ်။ ဖုန်းခွက်ပေးမယ်ဆိုပြီး တကဲကဲလုပ်နေ
ကြတယ်''

နွေချို ရယ်ချင်သွားတယ်။

''နင်က ရှက်တယ်ပေါ့လေ''

''ဟီး...ဟီး...''

အုံကြီးမောင်က သွားဖြဲနဲ့ ရယ်တယ်။

ပြောရဦးမယ်...၊ ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်း အုံကြီးမောင်က ခုမှ
'ကိုး'နှစ်ထဲပေမယ့် စေ့စပ်ပြီးသားရှင့်။

မိုးကုတ်က 'အပြုံးပန်း'ဆိုတဲ့ ကောင်မပိစိကွေးလေးနဲ့ မွေးကာစ
ကတည်းက လူကြီးချင်း သဘောတူထားတယ်။ သူပြောတဲ့ 'အပြုံးပန်း'
ဆိုတာ အဲဒီကောင်မလေးပေါ့။

''နေပါဦး...နင်ကရော ဒီနေ့ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလောက်လောနေ
ရတာလဲ''

''အော်...အေး၊ အဲဒါ ငါ နင့်ကို ပြောမလို့''

''ဘာလဲ''

''ငါတို့ ကျော်ကျော်ဝေ့ကို ဆားနဲ့ပက်ရအောင်''

''ကျော်ကျော်ဝေ...ဟုတ်လား''

''အင်း''

ကျော်ကျော်ဝေဆိုတာက နွေချိုနဲ့ အုံကြီးမောင်တို့ရဲ့ အတန်း
က မိုက်ကန်းကန်းကျောင်းသားကြီးပါ။ အားလုံးက သူ့ကို ကြောက်ကြ
ရတယ်။ နွေချိုနဲ့ အုံကြီးမောင်လည်း သူ့ကို မနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်

သူ့ကို ဘယ်လိုပညာပေးရမလဲဆိုတာ နွေချိုလည်း ဒေါ်ကြီးနန်းနဲ့ တိုင်ပင်ရတာပေါ့။

ဒေါ်ကြီးနန်းက ဆားနဲ့ပက်ဖို့ အကြံပေးတယ်။

''ဆားနဲ့ ဟုတ်လား''

အုံ့ကြီးမောင်က နားမလည်လို့ ပြန်မေးတယ်။

''အေး…ဟုတ်တယ်''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''အာ…အဲဒီကောင် ကျော်ကျော်ဝေက မကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်လေ''

''အဲဒါဆိုရင် မကောင်းဆိုးဝါးကို ဆားနဲ့ ပေါက်ရတယ်လို့ ဒေါ်ကြီးနန်းက ပြောတယ်''

''အဲဒါဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်မလဲ''

''သူ့ကို အများကြီး ထိခိုက်တယ်တဲ့၊ သူနေလို့ ထိုင်လို့မရအောင် ဖြစ်တယ်တဲ့''

''အေး…ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါပေါက်မယ်၊ ငါ့ကို ဆားပေး''

အဲဒါမျိုးတွေမှာ အုံ့ကြီးမောင်က အားကိုးရတယ်။ အကြောက် အလန့် ဘာမှ မရှိဘူး။ နွေချိုကလည်း အိမ်ကနေ သေသေချာချာ ထည့်ယူလာတဲ့ ဆားတွေ သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။

ကျောင်းရှေ့က ပိတောက်ရိပ်အောက်မှာ ကျော်ကျော်ဝေနဲ့ ဆုံလေရော။

''ဟေ့ကောင် ကျော်ဝေ''

ကျော်ကျော်ဝေက မနိုးမခန့် လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသား လက်သီးမောင်မောင်စတိုင်နဲ့ 'ဟင်းဟင်း…ဟင်း'လို့ ရယ်တယ်။

''ဘာလဲကွ''

''မင်းက ဒီနေ့ တယ်စောပါလား''

''ပိုက်ဆံကြေး ဘောလုံးကန်တဲ့ကောင်တွေဆီက ငါ ပိုက်ကြေး

ခွဲမလို့ စောင့်နေတာကွ''

မခိုလိုက်ဘူး။ အုံ့ကြီးမောင်က လက်ပြင်တုန်းမှာပဲ ကျော်ကျော်ဝေက လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က မီသလောက် လှမ်းပေါက်ရတော့ ဆားတွေက ကျော်ကျော်ဝေ့ ကျောပေါ်ပဲ ရောက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝေက သိပုံတောင်မပေါ်ဘူး။ ကော့ကော့ ကော့ကော့နဲ့ ထွက်သွားတယ်။

အုံ့ကြီးမောင်က နွေချို့ကို လှည့်အပြစ်တင်တာပေါ့။

''နင့်နည်းကလဲ မစွံပါဘူးဟာ''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ဟိုကောင်က ဖြုံတောင်မဖြုံဘူး''

''နေဦးလေဟာ၊ နင်ကလဲ စောင့်ကြည့်ဦးမှပေါ့''

အုံ့ကြီးမောင်က တစ်ချက်စဉ်းစားတယ်။ ပြီးမှ…

''အေး…ဒါဖြင့် ငါတို့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်''

''ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ''

''ဒီကောင့်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်ကြမယ်''

''အေး…ကောင်းတယ်''

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နွေချိုတို့နှစ်ယောက် ကျော်ကျော်ဝေ့နောက်ကို လိုက်ချောင်းကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝေက ကျောင်းရှေ့က အသုပ်ဆိုင် ရှေ့မှာ ရပ်တယ်။ ဝယ်စားမလိုလုပ်ပြီးမှ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတာကို သတိရပြီ၊ တောင်းစားမလိုလို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ နောက်ဆုံး တံတွေး မြိုချပြီ၊ ရေခဲချောင်းသည်ရှေ့ သွားရပ်တယ်။

ရေခဲချောင်းသည်ကလည်း ဂလောင်ဂလင် ခေါက်နေတာကို သူ ရောက်လာတာနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ 'တစ်ချောင်း ဆယ့်ငါးပြား၊ တစ်ချောင်းဆယ့်ငါးပြား'လို့ ခပ်မာမာ အော်လိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ ကျော်ကျော်ဝေလည်း စီးထုပ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားပြန်တယ်။

ဆက်မလိုက် လိုက်ရပါဘူး။ အဲဒီမှာတင် နွေချိုတို့ရဲ့ဆားက အစွမ်းပြတော့တယ်။ တွန့်လိုက်ကော့လိုက်၊ ကျောကုန်းကို လက်နဲ့

မြန်ကုတ်လိုက်နဲ့ ကျော်ကျော်ဝေ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေတယ်။

ဆက်မသွားဘဲ လမ်းမှာ ရပ်ပြီး ဒီးတုပ်ဆိုင်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျောက်ကုတ်ကုတ်ရင်း ဒုက္ခများနေတယ်။

"ဘာတွေလဲ မသိဘူး"

သူ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး နွေချို့တို့က အောင်အောင်မြင်မြင် ပြုံးလိုက်ကြတာပေါ့။ အမှန်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးအပေါ် ဆားကစွမ်းရခြင်းလို စွမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အင်္ကျီထဲကို သဲဝင်သလို အနေရ အထိုင်ရ ခက်တာပါ။

ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော နွေချို့တို့ ပျော်သွားတယ်။ ကိုယ့်စမ်းသပ်ချက် အောင်မြင်သွားတယ်လေ။ နွေချို့ သဘောကျလွန်းလို့ အုံကြီးမောင်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းပြားနှစ်ခုသယ်ဖိုး ဝယ်ကျွေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွေးတာကိုလည်း တဖြိုနစ်ဖြိုစားပြီးမှ အုံကြီးမောင်ညည်းတွားလာတဲ့စကားကြောင့် နွေချို့ ဒေါကန်ရသေးတယ်။

"တကယ်တော့ ကျော်ကျော်ဝေ့ကို ငါတို့တွေ ဆားနဲ့မပေါက်ဘဲ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပေါက်လိုက်ရင်လည်း ရမှာပဲဟ"

နွေချို့ သူ့ကို ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ နွေချို့အကြည့်က စားပွဲပေါ်ကို ကြိမ်လုံးကြီး ဖျန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ အုံကြီးမောင်ကတော့ သိပ်မခံစားတတ်ပါဘူး။ သူပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ။

"ငါလည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းစားလိုက်တာ၊ လက်တွေကပ်စေးနဲ့ အနေရအထိုင်ရခက်နေတယ်။ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း အုန်းသီးနှစ်ဖတ်က ပုဒ်မနှစ်ချောင်းလို ထောင်နေတယ်။ ပြဿနာပဲ"

"လက်ကို ရေသွားဆေးပြီးတော့၊ ပါးစပ်ကို ရေသောက်ချလိုက်ပေါ့ဟာ"

"အေး...ဟုတ်တယ်"

အဲဒီလို ရေဆေး၊ ရေသောက်သွားလုပ်ချိန်မှာပဲ နွေချို့တို့ သတိထားလိုက်မိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျော်ကျော်ဝေကလည်း ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ရေသွားချိုးနေတယ်။

အုံကြီးမောင်က လှမ်းအော်တယ်။

"ဟေ့ကောင် လူ့ပေါက်ပန်း"

"ဘာကွ"

ဆပ်ပြာတိုက်နေရင်းတန်းလန်းက ကျော်ကျော်ဝေ ဒေါကန်သွားတယ်။ သူ့ကို လူ့ပေါက်ပန်းလို့ခေါ်တာ သူ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။ အမှန်တော့ လူ့ပေါက်ပန်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို နွေချို့တို့ အားလုံး နားမလည်ကြပါဘူး။

"ပေါက်ပန်းကဲ့သို့ အဆင်းသာရှိပြီး အချင်းမရှိသောသူ"ဆိုတာကိုလည်း မသိပါဘူး။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ဆုံးမစာထဲက 'အဆင်းလှရုံ၊ လူ့ပေါက်ပန်း'ဟု ဆိုတာမျိုးကိုလည်း ယောင်လို့တောင် မဖတ်ဖူးပါဘူး။

ကျော်ကျော်ဝေက ဝမ်းမကောင်းဘူး။ ပေါက်လည်းပေါက်၊ ပန်းလည်းပန်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို လူ့ပေါက်ပန်းလို့ ခေါ်တာ။ အဲဒါကြောင့် သူနာတာ။ သူ့အားနည်းချက်ကို နှိပ်တယ်ပေါ့လေ။

တစ်ခါကျတော့လည်း ကျော်ကျော်ဝေ ရင်ဖွင့်တာကို ကြားဖူးပါတယ်။ သူဟာ ကျောင်းသားဆိုးမဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်ရတာတဲ့။ စာသင်နေရင်း အခန်းထဲမှာ လေပုပ်နံ့ထွက်လာရင် ဆရာရော ကျောင်းသားတွေရော အားလုံးက ကျော်ကျော်ဝေ့ကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ သူဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် အားလုံးက တရားခံဟာ သူပဲလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ အဲဒါကို သူက အရမ်းခံပြင်းတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိမ်ခေါ်ရင်း သူဟာ ကျောင်းသားဆိုး ဖြစ်လာရတာတဲ့။ ရင်နင့်စရာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နွေချို့တို့ရှေ့ကို ငှက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ ကျောင်းနားဝန်းကျင် အိမ်တွေက မွေးထားတဲ့ ငှက်ပါပဲ။ နွေချို့က အလန့်တကြား ထအော်လိုက်မိတယ်။

"ဟဲ့...အုံကြီးမောင်၊ အုံကြီးမောင်"

"ဘာလဲ"

"လိုက်ကြည့်စမ်းပါဟာ၊ အဲဒီငှက်က အထီးလား၊ အမလား"

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ဟင်...လိုက်ကြည့်စမ်းပါဆို''

အုံကြီးမောင်က သွားလိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီး...

''အထီးလို့ ထင်တာပဲ''

အဲဒါမျိုး ဇဝေဇဝါပြန်လာပြောတယ်။

''အထီး ဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲ''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ကိုယ့်ရွာက ငန်းထီးဖြတ်ပြေးရင် ကိုယ့်ရဲ့ဆရာသမားက ဒုက္ခရောက်တယ်တဲ့''

''ဟော...''

''ဟုတ်တယ်...တကယ်ပြောတာ၊ ငါတို့ ဆရာမ''

''အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်''

ဆရာမကို အန္တရာယ်ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် နွေချိုတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရပါရော။ သူ့ကိုယ်သူ ဦးဆန်ရှားလိုလို၊ ဦးဆီရှားလိုလိုနဲ့ မျက်မှောင်အတွန့်ချိုးပြီး အုံကြီးမောင် အကုန်လုံး ရှားနေတယ်။

''ငါတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်ဘူးဟ''

''နင်ကလည်း အကြံဉာဏ်တုံးလိုက်တာဟာ''

''အဲဒါဆို နင့်ဘာသာ နင်စဉ်းစားပါလားဟ''

''ငါ မစဉ်းစားတတ်လို့ပေါ့''

''ဒါဖြင့်လည်း ရုံးခန်းသွားမယ်၊ ရုံးခန်းမှာပဲ အသိပေးစရာ ရှိ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဒါ ကျောင်းရုံးခန်းကို ပို့ရမယ့်သတင်း မဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ် သွားမယ်''

နှစ်ယောက်သား ရုံးခန်းဆီ ဦးတည်လျှောက်သွားလိုက်ကြတယ်၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ရုံးခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲဘူး။ ရုံးခန်း ရှေ့မှာ ယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်နေမိကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အုံကြီးမောင်က...

''ဟေ့...နွေချို နားထောင်စမ်း''

''ဘာလဲ''

''အသံ...အသံ ဆရာကြီးရဲ့အသံ''

ရုံးခန်းထဲက ဆရာကြီးရဲ့ စကားပြောသံကို အပြင်ကနေ ကြားရ တယ်။

''ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းက မနက်ဖြန်ခါ ခွင့်ယူမယ်၊ ဟုတ်လား''

ရုံးစာရေးရဲ့ ပြန်ဖြေသံ ထွက်လာတယ်။

''ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ခွင့်သုံးရက် ယူထားပါတယ်''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''မြောင်းမြပြန်မလို့ ပြောပါတယ်''

''အေးအေး...ပြီးရော''

နွေချိုနဲ့ အုံကြီးမောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

''ဟဲ့...ဆရာမ နယ်ပြန်မယ်ဆိုပါလား''

''အေး...''

''မြောင်းမြဆိုတော့ လှေနဲ့ သင်္ဘောနဲ့ ပြန်ရမှာပေါ့နော်''

''အေး...''

''ဆရာမက သူ့ဘာသာသူ လှော်သွားမှာလား''

''ဟာ...အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲဟ''

''အုံကြီးမောင်''

''ဘာလဲ''

''အဲဒီလမ်းခရီးမှာ ဆရာမ အန္တရာယ်တွေ့မှာ ဖြစ်နိုင်တယ်''

''အေး...ဟုတ်တယ်''

အုံကြီးမောင်ကလည်း ခုမှ တွေးမိသွားသလို ခေါင်းညိတ်တယ်။ 'ငါညှိတယ်'လို့လည်း ပြောတယ်။ နွေချို သိသားပဲ။ နွေချို့ကို နင် တော်တယ်လို့ မပြောချင်တာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ 'ငါညှိတယ်'လို့ ပြန်ပြော နေတာ။

''ဟဲ့...အုံကြီးမောင်၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ''

''မုန့်စားဆင်းမှာပဲ၊ ဆရာမကို တို့ သွားတွေ့ရမှာပဲ''

''အေး...ဟုတ်ပြီ''

မုန့်စားမဆင်းမချင်း နွေချိုတို့နှစ်ယောက် ဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာ ဝင်း စာသင်တာကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ စောင့်နေလိုက်ကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာကချည်း ကျောင်းသားကို စိတ်ရှည်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားကလည်း ဆရာကို စိတ်ရှည်ရတယ် မဟုတ်လား။

မုန့်စားဆင်းချိန်ကျမှ ဖွံ့ဖြိုးရေးအခန်းထဲကို ဆရာမက အဝင်မှာ နောက်က လိုက်ဝင်ကြရတယ်။

''ဆရာမ''

ဆရာမက သူတို့ကို သိပ်မထူးဆန်းသလို ကြည့်တယ်။ နေ့တိုင်း မြင်ဖူးနေတော့လည်း ဘယ်ထူးဆန်းပါ့မလဲ။ ရယ်ပြလို့လည်း မရဘူး။ ဆရာမက သူတို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။

နွေချိုက အုံ့ကြီးမောင်ကို ဆိတ်ဆွဲလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အုံ့ကြီး မောင်ကပဲ…

''ဆရာမ မြောင်းမြပြန်မလို့ဆို''

အဲဒီတော့မှ ဆရာမ အံ့ဩသွားပုံရတယ်။

''ဩော်…အေး…ဟုတ်တယ်''

''လှေနဲ့ သွားရမှာပေါ့နော်''

''ရေကြောင်းပေါ့ကွယ်''

''အဲ…အဲဒါဆိုရင်''

အုံ့ကြီးမောင်က ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိလို့ နွေချိုကို လှည့် ကြည့်တယ်။ နွေချိုက ကပျာကယာဝင်ပြီး…

''အဲဒါဆိုရင် ဆရာမ မိကျောင်းတွေကို ကြည့်သွားနော်''

''မီးချောင်း…ဟုတ်လား''

''မီးချောင်း မဟုတ်ဘူး။ မိကျောင်း''

''ဗုဒ္ဓေါ''

ဆရာမ စိတ်ရှုပ်သွားပုံရတယ်။ နွေချိုက အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်အောင် ဆက်ပြောပြလိုက်တယ်။

''ဟိုလေ…ဆရာမ ရေကြောင်းနဲ့သွားရင် မိကျောင်းနိမိတ်ကို

ကြည့်သွားရတယ် မဟုတ်လား''

ဆရာမရဲ့မျက်လုံးက ပြူးထွက်လာတယ်။

''မိကျောင်းနိမိတ်…ဟုတ်လား''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ဟယ်…တောက်တီးတောက်တဲ့ကွယ်''

''တောက်တဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ မိကျောင်း မိကျောင်းက တောက်တဲ့ထက် ကြီးတယ်''

ဆရာမက နွေချိုတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့ဩသလို ငေးကြည့်နေ ပြီး၊ ပြုံးထိုင်တယ်။ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတဲ့နွေချိုက စကား တွေကို အလီရွတ်သလို ရွတ်လိုက်တော့တယ်။

''ဆရာမ အဲလိုသွားရင်း မိကျောင်းနဲ့တွေ့ရင် နိမိတ်တွေကောက် ကြည့်ရတယ်။ မိကျောင်းက နောက်က ပေါ်လာရင် ကောင်းတယ်တဲ့။ ညာဘက်ကပေါ်လာရင် လာဘ်ရမယ်တဲ့။ ဘယ်ဘက်က ညာဘက်ကို ဖြတ်သွားရင် ကောင်းတယ်တဲ့။ မိကျောင်းက ကမူလိုလို ကျွန်းလိုလို လုပ်နေရင် ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရမယ်တဲ့''

ဆရာမက လက်ညှိုးလေးထောင်ရင်း…

''နေ…နေပါဦး''

မနေပါဘူး။ ဆက်ပြောမှာပဲ။

''မိကျောင်းက အရှေ့က ပေါ်လာလို့ ရှိရင်တော့ ခဏရပ်ထား ပါတဲ့။ ဘယ်ဘက်က ပေါ်လာရင်လည်း ခဏနေပါဦးတဲ့။ ညာဘက် ကနေ ဘယ်ဘက်ကို ဖြတ်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး။ အန္တရာယ်ရှိ တယ်တဲ့''

''ဟယ်…''

အုံ့ကြီးမောင်က ဂုဏ်ယူသလို ဘေးက ဝင်ပြောတယ်။

''အဲဒါ…မိကျောင်းနိမိတ် ဆရာမ''.

''နိမိတ်''

''အင်းလေ…ဆရာမ နိမိတ်ကောက်လို့ရအောင်''

ဆရာမက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိတယ်။

''အမယ်လေး...နိမိတ်တောင် ကောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်။ မိကျောင်းကို မြင်လိုက်ရတောင် အသက် ဘယ်ကထွက်ရမလဲ မသိဘူး''

''ကျွန်တော်တို့ ဆရာမအတွက် စိုးရိမ်လို့''

''အေး...ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ ပြန်ကြ တော့''

နွေချိုရဲ့ အစီအစဉ်အောင်မြင်သွားတယ်။ ဆရာမက မြောင်းမြ ကို မသွားတော့ဘူး။ ဟား...ဟား...။

❀❀❀

အခန်း [၇]

အုံကြီးမောင်နဲ့ကလည်း တည့်လှတယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါ ...ကျရင် အဲဒီကောင်က ခံတန်တန်နဲ့ ပြောရဆိုရတာ လက်ပေါက် ...တယ်။

''ငါတို့အိမ်က အထက်ကျောတိုပြီး အောက်ကျောရှည်တယ်ဟ၊ ...လို အိမ်မျိုးကို 'သီဟာဂေဟာ' လို့ခေါ်တယ်''

''ဟုတ်လား...''

''အဲလိုအိမ်မျိုးမှာ အရာရှိတွေ၊ မင်းစိုးရာဇာတွေ နေရတတ် ...တဲ့''

''ဩော်...''

အဲဒီအထိတော့ ဒီကောင်က အကောင်းပါပဲ။ မကောင်းတာကို ... လူ့ဘာသာ သူပဲ စတာလေ။ နွေချိုကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး ...တယ်။

''ငါတို့အိမ်ကရော...''

''နင်တို့အိမ်က အထက်ကျောရှည်ပြီး အောက်ကျောတိုတယ်၊ ...လို အိမ်မျိုးကို 'မဏ္ဍုကဂေဟာ' လို့ခေါ်တယ်''

အုံကြီးမောင်က စိတ်ဝင်တစား ဆက်မေးတယ်။

''ဟုတ်လား...ဘယ်လိုလူတွေ နေတာလဲ''

''ကျေးကျွန်တွေ နေတာတဲ့''

"အောင်မယ်"

သိတဲ့သူက ပြောပြတာကို သူ ငြိမ်မခံပါဘူး။

"နင်တို့အိမ်ကသာ 'မဏ္ဍာကဂေဟာ'၊ နင်တို့အိမ်ကသာ ကျေ... ကျွန်တွေ နေတာ"

"နင် လျှောက်မပြောနဲ့"

"လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့အိမ်ကသာ 'မဏ္ဍာက... နင့်နာမည်ကလည်း နွေချိုမဟုတ်ဘူး၊ နွေတုက..."

"အောင်မာ...အောင်မာ"

နွေချို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရတော့တယ်။ နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြ... နေလိုက်ကြတာ ကျွတ်ကျွတ်ကို ညံလို့။ အဲဒီတုန်းက နွေချိုက မဝ... တတ် ဝတ်တတ်နဲ့ ထမီဝတ်ထားတာ။

ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမကြီးတွေလို လက်တစ်ဖက်က ထမီ... ကိုင်ပြီး မဲ့ကာရွဲ့ကာ...

"အဲ့ပါရဲ့...အဲ့ကြီးမောင်ရယ်"

အဲ့ကြီးမောင်ကလည်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ နွေချို... မကြည့်ဘဲ...

"နွေပါရဲ့...နွေတုက...ရယ်"

ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး။ အဲလိုရန်ဖြစ်ပြီး သုံးရက်လော... မခေါ်ကြဘူး။ အဲဒီရက်တွေထဲမှာ နွေချို့ကို သူ အမျိုးမျိုးအနှောင့်အယှ... ပေးပါတယ်။ နွေချိုက ကိုယ့်ခြံထဲမှာကိုယ် သူဌေးကြီးလုပ်တမ်း ကစ... တယ်။

"ဟော့...အိမ်ကကားက စက်သံသိပ်မကောင်းဘူးဆို။ အဲဒါ... နောက်တစ်စီးဝယ်လိုက်"

ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ပြပြီး အဲဒီလို အော်ဟစ်နေတာ... နွေချိုကို ရွဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲ။ သူက ဟိုဘက်ကနေ သူတောင်းစား... ပြန်ကစားတယ်။

"သနားကြပါခင်ဗျာ...၊ ဘဝက်မပေးလို့ ဒုက္ခရောက်ရသူ... သနားကြပါ"

အဲဒီတော့ ကစားရတာ အသံတွေ ရောနေတော့တာပေါ့။

"မနေ့က စိန်လက်စွပ်ကို ရေချိုးရင်း ချွတ်လိုက်တာ ဘယ် ...ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ မရှာချင်တော့ဘူး။ ဟော့...ကားပြင်စမ်း ...သွားဝယ်မယ်"

"သနားကြပါခင်ဗျာ...၊ ဘဝက်မပေးလို့ ဒုက္ခရောက်ရသူပါ ...နားကြပါ"

"အေး...အဲဒီခြံက ဘယ်နှစ်သိန်းတဲ့လဲ၊ အေး...ရရင်တော့ ...ကြည့်၊ မရရင်လဲ ဝယ်လိုက်၊ နွေပေါက်ရင် ငါအပန်းဖြေဖို့ လိုတယ် ...မှုရင် အလာ့ဂျစ် ထတတ်တယ်"

"သနားကြပါ ခင်ဗျာ...ဘဝက်မပေးလို့ ဒုက္ခရောက်ရသူပါ ...နားကြပါ"

"ခွေးလား...ဘယ်ကောင်ကြီးလဲ၊ ပြော်...အေး သူက အမဲ ...ကို နွားနို့နဲ့ ပေါင်းပေးမှ စားတာ၊ လုပ်ပေးလိုက်၊ လုပ်ပေးလိုက်၊ ...မဆက်နဲ့တော့၊ ငါ ဒီမှာ အနှိပ်ခံနေတယ်။ ထိုင်ရတာ ညောင်း ...လို့"

"သနားကြပါ ခင်ဗျာ...ဘဝက်မပေးလို့ ဒုက္ခရောက်ရသူပါ ...နားကြပါ"

"မောင်နီလားဟေ့၊ ကာက်သရင်းလာရင် ငါ့ကိုစောင့်ခိုင်းထား။ ...ခဲ့မယ်၊ အိမ်ကဟာမကြီး မသိစေနဲ့"

"သနားကြပါ ခင်ဗျာ၊ ဘဝက်မပေးလို့ ဒုက္ခရောက်ရသူပါ ...နားကြပါ"

ကစားရတာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ...လိုက် သူလှည့် အဲကြိတ်ပြလိုက်နဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် အဲ့ကြီး ...ဆိုတဲ့အကောင်က အတော်အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဆားနဲ့ ...ပေါက်ရင်လည်း ကြောက်မယ့်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကို ငါ ...က် ပြန်မခေါ်ဘူးလို့တောင် စိတ်ထဲတွေးမိတာ။ အရမ်းကို မြင်ပြင်း ...တာပဲ။

ဒါပေမယ့် နောက်တော့လည်း ပြန်ခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မှတ်မှတ်

၇၇ အတန်းထဲကို ဆရာအသစ်ရောက်လာတဲ့ နေ့ကပေါ့။

နွေချိုတို့အခန်းကို (နွေချိုတို့အခန်းဆိုတာက အုံ့ကြီးမောင်
အခန်းလဲဖြစ်တယ်) ဆရာဦးဇော်မြင့်အစား ဆရာဦးကျော်သူဦး ရော
လာတဲ့နေ့ကပေါ့။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းနဲ့ တွဲကိုင်ရမှာပေါ့လေ

သူဝတ်လို့ ကိုယ်လိုက်ဝတ်တာ မဟုတ်သလို၊ ကိုယ်ဝတ်
သူလိုက်ဝတ်တာလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က သူရော နွေချို
ဘောင်းဘီတို ကိုယ်စီ၊ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ၊ အသက်ကိုးနှစ်ကိုယ်စီ
စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လို့။

ဘာပဲပြောပြော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တော့ စောင်းချိ
ကြည့်မိကြသေးတယ်။ နွေချိုက နှပ်ကို ဘောင်းဘီတိုနဲ့ သုတ်နေသလ
အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း ပြဲနေတဲ့ ဘောင်းဘီခွကို ဆွဲစေ့နေတယ်။

မိုးတွေလည်း ရွာနေတယ်။ မိုးတွေကတော့ ဘောင်းဘီ
ဝတ်မထားဘူး။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလို့ အတော်ကြာ
အခန်းထဲကို ဆရာကျော်သူဦး ဝင်လာတယ်။ သူကတော့ ပုဆိုးကြ
ဝတ်ထားတယ်။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး"

"မညီဘူး။ ပြန်နှုတ်ဆက်စမ်း"

"မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး"

"မရသေးဘူး ပြန်ပြော"

"မ…ဂ်…လာ…ပါ…ဆ…ရာ…ကြီး"

နွေချိုတို့ လက်ပိုက်ပြီး အသံကုန် အော်လိုက်ကြတယ်။

တစ်မအေတည်းက မွေးတာမဟုတ်တော့ မညီဘူးလေ။ ဆ
အတော်စိတ်ညစ်သွားပုံပဲ။ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ခေါင်းခါနေတ
ပြီးမှ…

"ကဲ…ထိုင်ကြ…ထိုင်ကြတော့"

နွေချိုတို့အားလုံး လှုန်းထားရာက အရုပ်ခံလိုက်ရတဲ့ အဝတ်
လို ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ တချို့လည်း တပြိုင်တည်း၊ တချို့လည်
တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်၊ တချို့လည်း သံချိတ်ချိုင်းနေတဲ့ အဝတ်

ကိုးလို့တန်းလန်း။ ပြီးမှ သံချိတ်က လွတ်သွားသလို လျှောကနဲထိုင်ချ။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆရာကျော်သူဦးက အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ပြီး
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့လိုက်
ကြည့်တယ်။ နွေချို့ကို လာကြည့်တော့ တည်ထားရမလို ပြန်ရယ်ပြရ
မလို့နဲ့။ နွေချို့မှာ 'ဒွိဟ'ဆိုတာကြီး ဖြစ်နေသေးတယ်။ နောက်တော့
ယျှဉ်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတယ် မသိပါဘူး။ ဆရာကျော်သူဦးက တခြား
ကျောင်းသားတွေဆီကို ရောက်သွားတယ်။

နောက်တော့ သူချမှတ်တဲ့ အခန်းစည်းကမ်းတွေကို ကျောက်
သင်ပုန်းပေါ်မှာ သွားရေးတယ်။

(၁) အတန်းတွင်း ခုံနေရာများကို အတန်းပိုင်ဆရာက ချမှတ်ပေး
ထားသည့်အတိုင်းသာ ထိုင်ရမည်။

(၂) အတန်းထဲတွင် ဆူညံဆော့ကစားခြင်းများ လုံးဝ မလုပ်ရ။

(၃) အမိုက်များကို အမှိုက်ပုံးတွင်သာ စွန့်ပစ်ရမည်။

ဘာညာတွေပေ့ါ။ ခုနစ်ချက်ရှစ်ချက်ပါပဲ။ အဲဒီလို သူ ကျောပေး
ပြီး စာလှည့်ရေးနေစဉ်မှာပဲ နွေချိုက လွယ်အိတ်ကလေးဆွဲပြီး အုံ့ကြီး
မောင်နားမှာ ပြောင်းထိုင်နေလိုက်တယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က နွေချို့ကို
မျက်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြည့်တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ အဲဒီဆရာကြီးကို ကြောက်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟာ…ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြောက်ပါတယ်ဆို၊ ငါ နင့်ဘေးမှာပဲ
ထိုင်တော့မယ်"

"နင် အတည်ထိုင်မှာလား"

"အတည်ထိုင်မှာပေ့ါ၊ ဒါမျိုးက အပျော်ကြံလို့ရတာမှ မဟုတ်
ဘဲ"

သူ့ကို ဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ပဲ ပြဿနာတက်ပါတော့တယ်။

"ဟို စကားပြောနေတဲ့ နှစ်ယောက်၊ ထစမ်း"

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ နွေချိုတို့နှစ်ယောက် မတ်တပ်

ထရပ်ကြရတယ်။

''ခုံပေါ်တက်၊ လက်ပိုက်၊ အေး...အဲဒီအတိုင်းရပ်နေကြ''

အဲလိုရပ်နေကြရတယ်။ အရိုက်တော့ မခံရဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ပြီး ပြန့်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာကမှ အဆင်ပြေဦးမယ်။ အခုလိုကြီးရပ်နေရတော့ အတန်းသားအားလုံးကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကြည့်သောသူ မြင်၏ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အုံ့ကြီးမောင်ရဲ့ ဘောင်းဘီစွပ်ပြဲနေတာကိုလည်း သူတို့ မြင်ကြတယ်။

ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ရေးထားတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို ရှင်းပြတယ်။ လက်ညှိုးလေးနဲ့ ထောက်ပြောရင် ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ ထောက်ပြောနေလို့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်နေကြရတယ်။

''ဒီကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က စည်းကမ်းချက်တွေကို မင်းတို့ အားလုံး သံပြိုင်ဆိုရမယ်။ ငါက 'တစ်'လို့ တိုင်လိုက်ရင် မင်းတို့က စည်းကမ်းချက်ကို ရွတ်ရမယ်၊ နားလည်လား''

''နားလည်ပါတယ်''

''ကဲ...ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်ထားကြ စအော်မယ် 'တစ်'...''

ဆရာက စ...တိုင်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး။ မျက်လုံးပြူးတွေနဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလို့ ဆရာတော်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတယ်။

''အော်လေ...ဘာကြောင့်မအော်ကြတာလဲ၊ ငါက နံပါတ်ရွတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့က ဘေးက စည်းကမ်းချက်ကို ရွတ်ရမယ် ကြားလား''

''ကြားပါတယ်''

''ကဲ...အော်မယ်...တစ်''

အဲဒီအခါကျမှ အားလုံးက သံပြိုင်လိုက်အော်လိုက်ကြတယ်

''တစ်''

ဆရာ ဒေါကန်သွားတယ်။

''ငါအော်တာကို လိုက်အော်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက နံပါတ်ကိုပဲ အော်မှာ၊ မင်းတို့က ဘေးက စည်းကမ်းချက်တွေကို ရွတ်ရမှာ။ ငါက တစ်လို့အော်လိုက်ရင် မင်းတို့က ဘေးက စည်းကမ်းချက်အတိုင်း 'အတန်းတွင်း၊ ခုံနေရာများကို အတန်းပိုင်ဆရာ ချမှတ်ပေးထားသည့်အတိုင်းသာ ထိုင်ရမည်'လို့ ရွတ်ရမယ်။ ငါက နှစ်လို့ အော်လိုက်ရင် 'နှစ်'ရဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို ရွတ်ရမယ်။ ကျန်တာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ကြားလား''

''ကြားပါတယ်''

''ကဲ...ဒါဖြင့် ပြန်အော်မယ်၊ ရတယ်နော်''

''ရ...ပါ တယ်''

''ကဲ ဒါဖြင့် စပြီ၊ တစ်''

အဲဒီအခါမှ အားလုံးက သံပြိုင်လိုက်အော်လိုက်ကြပြန်တယ်။

''တစ်''

ဆရာဒေါသက တားမရတော့ဘူး။ စားပွဲကို ကြိမ်လုံးနဲ့ လွှဲရိုက်လိုက်ရင်း...

''မင်းတို့ဘာလဲ၊ ဒီလောက်ပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား။ မင်းတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်တစ်ချက်တော့ ဆော်လိုက်မှ ထင်တယ်''

အကုန်လန့်သွားကြတယ်။

''ဖျန်း''

ဆရာက စားပွဲကို ကြိမ်လုံးနဲ့ မာန်ပါပါလွှဲရိုက်လိုက်ပြန်တယ်။ ကဲ...အားလုံးကို သင်ခန်းစာပေးဖို့ လေထဲမှာ ကြိမ်လုံးကို တဝီဝီယမ်းလိုက်ရင်းမှာပဲ...

''ဟာ...''

ဆရာ့ကြိမ်လုံးက လေထဲမှာရပ်သွားတယ်။ နွေချိုက အကြောက်လွန်ပြီး ... ...။

ဆရာ အတော်အကြပ်ရိုက်သွားတယ်။ ကြိမ်လုံးကို လေထဲမှာ မြှောက်ထားရင်း နွေချိုကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတယ်။

အတော်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ကြိမ်လုံးကို ပြန်ရုပ်သိမ်း

လိုက်တယ်။

"မင်းတို့ကို ငါ မရိုက်ချင်ဘူး။ ငါ နိုင်းတာကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်လုပ်ကြ ဟုတ်လား။ ကျောက်သင်ပုန်းကိုကြည့်၊ ငါက နံပါတ်စဉ် ကို တိုင်ပေးရင် မင်းတို့က ဘေးကစည်းကမ်းကို လိုက်ရွတ် ဟုတ်လား"

ပြီး…ဆရာက တိုင်ပေးတယ်။

"တစ်"

သံပြိုင်အော်သံက တုံ့ပြန်မြည်ဟည်းပြီး ထွက်လာတယ်။

"တစ်"

"ဟောဗျာ…"

ဆရာကျော်သူဦးက သူ့ကုလားထိုင်မှာ ဆို့နင့်ကြေကွဲစွာ ပြန်ထိုင် ချလိုက်တယ်။ 'အဲဒါ သူများကို ဆရာလုပ်ချင်ဦး'လို့လည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှာ ပြန်ပြောနေမိမှာပေါ့။ ငိုနေသလိုဖြစ်တဲ့နွေချိုကို လှမ်းပြီးဟန့်တယ်

"နှပ်တရှုံ့ရှုံ့ လုပ်မနေနဲ့"

အဲဒါက အကျဉ်းပြောတာပါ။ ပြီးမှ အကျယ်ကို ဆက်ပြော တယ်။

"သေးထွက်တာက တားမရလို့ မတားလိုက်ဘူး။ နှပ်တရှုံ့ရှုံ့ တော့ လုပ်မနေနဲ့။ တော်ကြာ ဒီအခန်းက နံ့လည်းနံ့၊ ငန်လည်းငန် ဖြစ်နေမယ်"

ပြီးမှ အုံ့ကြီးမောင်ကို ကြိမ်လုံးနဲ့ လှမ်းတို့ပြီး…

"မင်း"

"ဗျာ…ဆရာ"

"ဟိုအခန်းထောင့်က အဝတ်စုတ်ကိုယူ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြီး ဒီကောင်မလေးပေါက်တဲ့ သေးတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်"

"အဲ…ဗျာ…ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့"

ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့နဲ့ပဲ အဲဒီအလုပ်ကို အုံ့ကြီးမောင် လုပ်ရတော့တယ် နွေချိုနဲ့ အုံ့ကြီးမောင်လည်း မခေါ်ချင်ဘဲ ပြန့်ခေါ်ဖြစ်သွားတယ်။

ကျောင်းအဆင်းမှာ အုံ့ကြီးမောင်က ခဲကောက်ပြီး ငန်း

လိုက်ရှာနေတယ်။

"နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ငါ အဲဒီငနဲကို ခဲနဲ့ ထုမလို့"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း"

"ကျောင်းသားရှေ့မှာ သူ ဖြတ်လျှောက်ရင် ဆရာဒုက္ခရောက် တယ် မဟုတ်လား။ အခု သူ ဆရာရှေ့မှာ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့လို့ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့"

"အာ…အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ"

သူ့ကို မနည်းချော့မော့ပြီး ပြန်ဆွဲခေါ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတောင် သူ့မှာ အကောင်းမြင်တာ မဟုတ်ဘူး။

"ဝေးဝေးနေစမ်းပါဟာ…သေးစော်နံ့တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို [illegible] ပါတ်မှန်းသိရင်လည်း ငါ့လို ဘောင်းဘီတိုခွပြကို ဝတ်ထားပါ [illegible]"

"အောင်မာ အောင်မာ"

အုံ့ကြီးမောင်ကို ရန်တွေ့မလို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ကျော်ကျော် [illegible] နိုလိုက်တာဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ နှာခေါင်းရှေ့မှာ လက်ခပ်ပြီး [illegible]လျှောက်သွားတာ တွေ့ရတယ်။

စိတ်ထဲမှာ မျက်ခွံနဲ့ဖြစ်သွားပြီးမှ ကျော်ကျော်ဝေ့ကို ဘာမှမပြော [illegible] အုံ့ကြီးမောင်ကိုပဲ လှည့်ပြောင်းဆိုရသေးတယ်။

"နင် အိမ်ရောက်ရင် ငါဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ သွားမပြောရဘူးနော်"

"အေးလေ…ပြီးရော၊ မပြောဘူး"

"ကျော်ကျော်ဝေ့ကိုလည်း လူ့ပေါက်ပန်းလို့ မခေါ်နဲ့တော့"

❀❀❀

အခန်း [၈]

အဲဒီနှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ ပျင်းစရာကာလတချို့ကို ဖြတ်သန်းလို့ ရသေးတယ်။နွေချိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတယ်လေ။ အစ် ဆုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့်လို့ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးနန်းက ရှာမြန်သ

နောက်ပြီးတော့ အုံကြီးမောင်။

အုံကြီးမောင်တို့ မိသားစုလည်း မိုးကုတ်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ စိတ်ကောက်ထားလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှုတ်တောင်မဆက် လိုက်ကြပါဘူး။ သူလည်း သူ့ဘာသာ ကားပေါ်တက်သွားတယ်။ နွေချို လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခြံထဲမှာ ဒန်းစီးနေလိုက်တယ်။ (ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကောက်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။)

ဒေါ်ကြီးနန်းမရှိတော့ 'သိုက်'ပုံပြင်တွေလည်း မကြားရတော့ ဘူး။ အုံကြီးမောင်မရှိတော့ မော်ဆရာမလုပ်တမ်းလည်း မကစားရတော့ ဘူး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ တော်တော်အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတယ်။

သုံးလေးနှစ်လောက်အထိ စာသင်လိုက်၊ ကစားလိုက်နဲ့ အေး အေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဖေဖေ့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်လာလည်တယ်။ သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောကြတာကို မလှမ်းမကမ်းက ကြားနေရင်း အတွေးတစ်ခုကို ရလိုက်တယ်။

အဲဒီဧည့်သည်က အိမ်ကို လာနေကျ ဧည့်သည်ပါ။ နွေချို့ကို လည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိတယ်။ သူ့မှာ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းမရှိဘူး။ ပါးစပ်

ကို လက်ကလေးနဲ့ အုပ်အုပ်ထားတတ်တယ်။

ပထမတော့ နွေချိုလည်း မသိပါဘူး။ သူ့ပါးစပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အုပ်ထားပါလိမ့်ဆိုပြီး စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ လိုက်ကြည့်တော့မှ သူ့မှာ ရှေ့သွား နှစ်ချောင်းမရှိမှန်း သိရတယ်။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲမသိဘူး။ သူက လည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားစပ်ပြီး ပြောမပြဘူး။ အဲဒီအကြောင်း ကို သတင်းမှောင်ချထားတယ်။ ဦးတင်မောင်ဝင်း…တဲ့။

ထားပါတော့…၊ သူ့ရှေ့သွားက အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီး တာက တခြားအကြောင်းပါ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သူ ကျွန်တော့်ကို ဟောထားတာ ဗျ။ အခု တကယ်ဖြစ်လာတယ်"

"အဲဒီဗေဒင်ဆရာနဲ့ ခင်ဗျား ပြန်တွေ့သေးလား"

ဖေဖေကမေးတော့ အဲဒီဦးလေးကြီးက ပါးစပ်ကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"ပြန်တွေ့တယ်"

"အဲဒီတော့"

"သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ကပဲ ပြောပြရတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်က ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဟောထား တာလေ၊ အခု တကယ်ကို ဖြစ်တာပါပဲ ဆရာရယ်…လို့"

"သူ့ဟောချက်ကိုရော သူ ပြန်သတိရလား"

"မရဘူး။ သူကတောင် ပြန်မေးနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ထပ်ရှင်းရတာပေါ့။ နောက်ငါးနှစ်အကြာမှာ ခင်ဗျားဟာ ဖြစ်တည်မှု ပတနဝါဒီတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကွက်တိပါပဲဆရာရယ်လို့"

"အဲဒီတော့ သူက ဘယ်လိုနေတုန်းဗျ"

"သူကတော့ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ ဘာမှ မထူးဆန်းသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေဆဲမှာကို အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်က ဆရာပြောထားတာ အခုတကယ်ကို ဖြစ်တာပါပဲ ဆရာရယ်…ဆိုပြီး ဝင်လာတယ်"

ဖေဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး…

''ဩော်...ဩော် သူ့အတွက်ကတော့ ရိုးနေပြီပေါ့''

''အေးပေါ့ဗျာ...''

''ဒါထက် ခင်ဗျားကရော သူ့ဆီက ဗေဒင်ထပ်မေးခဲ့သေးလာ

''မမေးဘူး''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

ဦးတင်မောင်ဝင်းက ပါးစပ်ကို လက်နဲ့အုပ်ရင်း ပြုံးတ

ခေါင်းခါပြရင်း...

''ကျွန်တော်က မြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒီပဲဗျာ၊ ဗေဒင်ဘယ်မေး

မလဲ''

''ဩော်...ဩော်''

သူတို့ရဲ့စကားဝိုင်း ခဏရပ်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဖေဖေက အ

ရလာသလိုပြောတယ်။

''ဗေဒင်ပညာ မှန် မမှန်၊ ဗေဒင်ဆရာ မှန် မမှန်ကို ဖယ်

လိုက်ပါဦး''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ကျွန်တော် သဘောကျတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်''

''ဘာများလဲ...''

''လူတစ်ယောက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို နောက်လူတစ်ယေ

က ငါးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ထိ မမေ့ဘဲ သတိရနေဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး

''ဟုတ်တယ်ဗျ''

''ခင်ဗျားလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် ဆယ်နှစ်က ကျွန်တော်

ခဲ့တဲ့စကားကို မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါ

ဆယ်နှစ်က ခင်ဗျားပြောခဲ့ဲ့တဲ့စကားကို မေ့နေပြီ''

''အစစ်ပေါ့ဗျာ''

''ဒါပေမယ့် ဗေဒင်ဆရာတွေကတော့ သူတို့ရဲ့စကားတစ်

ကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ငါးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ကြာ တည်နေအေ

ပစ်ထည့်ထားနိုင်တယ်။ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ အဲဒီလူကို ညှို့ထား

တယ်။ ဒါကိုတော့ တော်တယ်လို့ ပြောရမယ်''

''ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဂရုမစိုက်လို့မရတဲ့ အချက်ပဲ''

နောက်တော့ သူတို့ရဲ့စကားဝိုင်းက လမ်းကြောင်းပြောင်းသွား

တယ်။ တခြားအကြောင်းအရာတွေဆီ ရောက်သွားတယ်။

နွေချိုကတော့ အတွေးတွေဝေပြီး ကျန်ခဲ့ပြန်တာပေါ့။ စိတ်ကူး

ထဲမှာ လူတွေရဲ့ကံကြမ္မာကို ရှေ့ဖြစ်ဟောနိုင်တဲ့ မှော်ဆရာမ ပြန်ဖြစ်

နေတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ ဖေဖေ့စာဖတ်ခန်းထဲက လောကီ

ပညာဆိုင်ရာ ရှေးကျမ်းတွေကို ဝင်ဝင်ဖတ်တော့တာပဲ။

ဖေဖေက စာအရမ်းဖတ်တယ်။ စာတွေကလည်း အစုံပဲ။ သိပ္ပံ၊

သမိုင်း၊ အဲဒါတွေကစပြီး လောကီအစီအရင် ကျမ်းတွေအထိ

စာကြည့်ခန်းမှာရှိတယ်။ နွေချိုကတော့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ စာအုပ်

တွေကိုပဲ ရွေးဖတ်တာပေါ့။ သိပ်လည်း နားမလည်ပါဘူး။ တချို့စာအုပ်

တွေကိုဆို မျက်ပေါက်ဖတ်နေတာပဲ။ နားလည်တာလေးတွေကိုပဲ ရွေးဖတ်

ရင်း နွေချိုလည်း ကသောင်းကနင်း ကြီးပြင်းလာတယ်။

နွေချိုရဲ့အလွမ်းကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကတော့ ကိုးတန်းနှစ်

မှာ မျှော်လင့်တော့တယ်။ (ကိုးတန်းဆိုတာ နွေချိုရဲ့ ကိုးတန်းကိုပြောတာ

ပါ။ သူတို့ရဲ့ ကိုးတန်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ကိုးတန်းတုန်း

က နွေချိုကို မမွေးသေးဘူး။)

မေမေက ညောင်းတတ် ညာတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်

နွေချိုကို အကြောပြင်ဆရာမတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး နှိပ်နှိပ်

ခိုင်းတတ်တယ်။

အကြောပြင်ဆရာမဆိုပေမယ့် အမှန်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက

ဘွားဘွားပဲ။ လက်ပေါက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်။ သူ့လက်တွေက

ကြုံ့ကြုံ့ကြုံ့ကြုံ့လေးတွေနေတယ်။

''မသန္တာရယ်၊ အပူတွေအောင်းနေလို့ သွေးတွေတောင် တောင့်

နေပြီ။ ကြည့်လုပ်ပေးစမ်းပါဦး''

''ရတယ် မမ၊ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်''

အဲဒီလို ဒေါ်သန္တာက မေမေ့ကို အခန်းထဲမှာ နှိပ်နေပါတော့

တယ်။ နွေချိုက ညည့်ခန်းထဲမှာ ရွှေငါးလေးတွေကို ရေလဲပေးနေတာ

"အား..."

"အီး...အမယ်လေး"

"ကျွတ် ကျွတ်...နာတယ်"

"အဲဒီခြေထောက် အဲဒီခြေထောက်၊ အမယ်လေး..."

အသံတွေညံနေလို့ နွေချို သွားကြည့်တယ်။ တတ်သည့်ပ
မနေသာမို့လို့ နွေချို ဝင်ပြီး ဆရာလုပ်ပါတော့တယ်။

"ဒေါ်သန္တာ"

"ဟေ..."

"မေမေက အပူအောင်းလို့ ညောင်းတာတဲ့"

"အေးလကွယ်"

"ခြေသလုံးကြွက်သားတွေရော ခြေပြီးပြီလား"

"အေး...ပြီးပြီ"

"ကျောရိုးကိုရော...ထောက်ပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း...မလုပ်ရသေးဘူး"

အဲလိုပြန်ဖြေရင်း ဒေါ်သန္တာက နွေချို့ကို အံ့ဩသလိုကြ
တယ်။ မေမေကလည်း နားကြားပြင်းကပ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အား၊
အီ၊ အီနဲ့ သရ(၁၃)လုံး အကုန်ရွတ်ပြီး အနှိပ်ခံနေလျက်က နွေချ
လှမ်းဟန့်တယ်။

"အား...နွေချို ဘာတွေလာ၊ အီး... ရှပ်နေတာလဲ၊ အ
ကျွတ်ကျွတ်"

"ရှပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးက ကျမ်းကိုးနဲ့ လာပြောနေတ

"ဟေ..."

"အဲ..."

မေမေရော ဒေါ်သန္တာရော မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။

"သမီး ရွတ်ပြမယ် မေမေ"

အဲဒီလိုပြောပြီး နွေချိုက 'အာယုဗွေဒဆေးလင်္ကာ'ကို ဟ
ပါနဲ့ ရွတ်ပြလိုက်တယ်။

[illegible]

ငှနကိုးချက်
နှိမ်မြဖွက်
မင်းသက်ကျန်လိမ့်မည်...တဲ့''

လက်ဘွတ်ပြီးပြီးချင်းမှာ နွေချို သတိထားမိလိုက်တာကတော့ မေမေရော ဒေါ်သန္တာရော စိတ်ညစ်သွားကြပုံရတာပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မြင်ကြတာပေါ့။

''နင်...အဲဒါတွေ ဘယ်က ဖတ်ထားတာလဲ''

''ဖေဖေ့စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ရှိသားပဲ''

''အေး...နင့်အဖေ လာမှ ငါပြောရဦးမယ်''

ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်လာတော့ မေမေက တကယ်ပဲ သွားပြောပါတယ်။ ဖေဖေက ရယ်တယ်။ နွေချို့အရွယ်ကလေးနဲ့ သူ့စာအုပ်တွေ ယူဖတ်တာကို ဖေဖေက သဘောတောင်ကျသေးတယ်။

''ဘာဖြစ်လဲ...မသန္တာကို နိုင်မယ့်လူ ရှိသွားတာပေါ့ကွာ''လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ နောက်နှစ်လ သုံးလအတွင်းမှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း နွေချို့ကို စိတ်ညစ်ရတော့တာပါပဲ။

ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်အလာမှာ...

''ဟယ်...ဖေဖေ့အကျီမှာ ဆေးလိပ်မီးပေါက်တွေနဲ့''

''ဟေ...''

အဲဒီတော့မှ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ရင်း မြင်တယ်။

''ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်တုန်းက ပေါက်သွားတာလဲ မသိဘူး''

ညည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ မေမေက မယုံပါဘူး။ ဖေဖေက ဒီလိုပဲ အူကြောင်ကြောင် လုပ်ပစ်လေ့ရှိတယ်။

''ရှင့်ဘာသာ မီးပွားကျတုန်းက ကျလာပြီး ခုမှ ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ''

''ဟာ...ငါမသိလိုက်ဘူးကွ''

''ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ရင် ဘာမှမသိစရာအကြောင်းမရှိဘူး''

ဖေဖေက မေမေ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောဘူး။ ရေချိုးခန်းဘက် လျှောက်သွားတယ်။ နွေချိုက နောက်က ကပ်လိုက်သွားရင်း...

''ဖေဖေ နောက်ဂရုစိုက်၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး''

ဖေဖေက ရယ်ကျဲကျဲပြန်မေးတယ်။

''ဘာမကောင်းတာတုန်း သမီးရဲ့''

''ဖေဖေ့မီးပေါက်တွေက ရင်ဘတ်မှာ ပေါက်နေတာ''

''အေး...''

''အဲဒါ မကောင်းဘူး''

အဲဒီအချိန်ထိ ဖေဖေက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

''ဘာမကောင်းတာလဲ သမီးရဲ့''

''ဖေဖေကလည်း အင်္ကျီဆိုတာ ထောင့်လေးထောင့်မှာ နတ်စောင့်တယ်။ အမြိတ်နှစ်ဘက်မှာ လူစောင့်တယ်။ ကျန်တဲ့နေရာတွေ အကုန်လုံးက ဘီလူးစောင့်တာချည်းပဲ''

''ဟေ...''

ဖေဖေက မျက်လုံးပြူးပြီး နွေချို့ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ နွေချိုကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်မှတ်လိုက်တာပဲ။

''ခု...ဖေဖေက ဘီလူးစောင့်တဲ့နေရာမှာ မီးပေါက်တာ။ ဘီလူး စိတ်ဆိုးသွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဖေဖေက သူ့ကို မီးနဲ့ရှို့တယ်လို့ ဘီလူးက ထင်သွားရင် မခက်ဘူးလား''

''ဟော်ဗျာ...''

ဖေဖေ့မျက်လုံးက ပိုပြူးလာတယ်။ ဘီလူးကို ကြောက်လို့လို့ ထင်တာ။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး။

''အဲဒါတွေ သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ''

''ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး။ စာထဲမှာပါတာပဲ''

''စာထဲမှာ...ဘယ်စာထဲမှာလဲ''

''အိုး...ဖေဖေကလည်း လောကဟိတရာသီကျမ်းတို့ ဝရဟသံဟိတကျမ်းတို့မှာ ပါတာပဲ''

''အဲဒီကျွမ်းတွေ သမီး ဘယ်ကဖတ်တုန်း''

''ဖေဖေ့စာဖတ်ခန်းထဲကလေ...''

''ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ သမီးရယ်''

အဲဒီညမှာ ဖေဖေက နွေချို့ကို လက်ချာအရှည်ကြီး ရိုက်ပါတော့တယ်။ နွေချို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဒီသဘာဝလွန်၊ ပညာရပ်တွေကို ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ ဂုဏ်ရှိသိပ္ပံပညာ(Occult Science)လို့ ခေါ်တဲ့အကြောင်း။ လျှို့ဝှက်သိပ္ပံပညာ (Secret Science)လို့လည်း အသတ်မှတ်ခံရတဲ့အကြောင်း။ ပညာရပ်တစ်ရပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုကို သူ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာမရှိကြောင်း။ ဒါပေမယ့် စနစ်တကျရှင်းကစ်တတ်ဖို့နဲ့ သိပ္ပံနည်းကျလေ့လာတတ်ဖို့လိုကြောင်း။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ယုတ္တိမရှိတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ဖယ်ပစ်နိုင်ဖို့လိုကြောင်း အများကြီး ပြောပြတယ်။

ဖေဖေက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အရမ်းလေးစားစရာကောင်းတယ်။ ဖေဖေ့ကြောင့်ကို နွေချိုရဲ့ လေ့လာမှုပုံစံက ပြောင်းသွားတယ်။ နွေချို ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်အမှတ်ကို မီတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်မှန်လေးတပ်ပြီး ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်ရမှာ ဝါသနာမပါတာကြောင့် ကွန်ပျူတာသိပ္ပံဘာသာတွဲကို ယူလိုက်တယ်။ Occult Science ကိုလည်း လေ့လာမှု အဆက်မပြတ်ခဲ့ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ဖေဖေက နွေချို့ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကို ကောက်ယူကြည့်တယ်။ ပြီး...ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နွေချို့ရဲ့ လေ့လာမှုက စနစ်ကျနေပြီလေ။

မှတ်စုစာအုပ်မှာ နွေချိုက ဒုလိုရေးထားတာပေါ့။

၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်တို့ မကာရရာသီမှာ ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတဝီလီယံဟင်နရီဟာရစ်ဆင်ဟာ ရာထူးရပြီး (၃၁)ရက်အကြာမှာပဲ နမိုးနီးယားဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့။

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်၊ ကန်ရာသီမှာ တွေ့ကြတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ လင်ကွန်းဟာ ၁၈၆၅ ခုနှစ် ဒုတိယသမ္မတသက်တမ်းမှာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရ။

၁၈၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ် ပြိသသရာသီမှာ ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ဂျိမ်းအေ၊ ဂါဖီးလ်ဟာ ၁၈၈၁ မှာ လုပ်ကြံခံရ။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်၊ မကာရရာသီမှာ တွေ့ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ဝီလျံမက္ကင်းလေးဟာ ၁၉၀၁ ခုမှာ လုပ်ကြံခံရ။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်တို့ ကန်ရာသီမှာ ဆုံတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ဝါရင်းဂျီဟာဒင်းဟာ ၁၉၂၃ မှာပဲ လုပ်ကြံခံခဲ့ရ။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်တို့ ပြိသရာသီမှာ ဆုံစဉ် ရွေးကောက်ခံခဲ့ရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ရူဇဗဲ့ဟာ ပထမသမ္မတသက်တမ်းတွင်းမှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ်တို့ မကာရရာသီမှာ ဆုံတဲ့အခါမှာ ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ဂျွန်ကနေဒီဟာ ၁၉၆၃ ခုမှာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ စနေဂြိုဟ် ကန်ရာသီမှာ ဆုံကြစဉ် ရွေးကောက်ခံရတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတ ရော်နယ်ရီဂင်ဟာ ၁၉၈၁ မတ်လ(၃၀)မှာ လုပ်ကြံခံရ။ သို့သော်...မသေခဲ့''

''သမီး''

''ရှင်...ဖေဖေ''

''တို့ ဗုဒ္ဓဟောထားတဲ့အတိုင်းပေါ့နော်''

''ဟုတ်''

''ဘာလုပ်လုပ် အစွန်းတော့ မရောက်စေနဲ့''

''ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ''

ကျောင်းပြီးတဲ့ အခါကျတော့ နွေချိုက အဲဒီပညာရပ်ဘက်မှာ အတော်ကြီးကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်နေပြီ။

❀❀❀

အခန်း [၉]

ကျောင်းပြီးသွားတော့ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ အိမ်ထဲမှာပဲ မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပြီး ကုပ်မနေချင်ဘူး။ ဒီဘက်ခေတ် မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်း အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့လည်း မစဉ်းစားတတ်သေးဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ "ခင်းနှစ် ဘာရီဂျက်ဘဆင်"ရဲ့ ခေတ်သစ် လက္ခဏာဆရာ (The modern palmist)ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ရတယ်။ စာရေးသူပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လောက် နာမည်ကြီးသလဲဆိုတာ နွေချို မသိပါဘူး။ နွေချိုကတော့ မကြားဖူးဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့စာအုပ်ကလေးက ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ရှိတယ်။ သူ့အမြင်၊ သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးထားတာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ သူက အင်္ဂလန်က လက္ခဏာဆရာလေ…။

အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူက ရေးထားတယ်။ လူတွေဟာ အင်မတန် မာယာများတယ်တဲ့။ စိတ်ထဲမှာရှိတာက တစ်မျိုး။ အပြင်မှာ ပြုမူတာက တစ်မျိုး။ အဲလိုလည်း လုပ်တတ်တယ်တဲ့…။

တစ်နေရာမှာဆို သူရေးထားတယ်။ ဒီလိုလေ…

မြင်ကွင်းက အင်္ဂလန်က ဆင်ခြေဖုံးနေရာမှာရှိတဲ့ ဆိုင်တစ် ဆိုင်မှာပါ။

အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့အိမ်နားက အင်မတန်လျှာရှည်

တဲ့ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံကို ဆိုင်ထဲကထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

"အို…ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ၊ မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ စရာပဲ"

(ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ…ရှင့်ကို ခုနကပဲ တွေ့ရသေးတယ်၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ ဝေးရာပြောင်းမလို့ လုပ်နေတာ)

"ကျွန်မဖြင့် တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ"

(ကျွန်မက မတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာ)

"ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းတယ်လေ"

(သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် လျှာရှည်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်)

"ရှင်နဲ့တောင် စကားမပြောရတာ ကြာပြီ"

(မနေ့ကပဲ သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် လာစကားပြောသွား သေးတယ်)

"ဒါနဲ့…ရှင့်သား နေကောင်းရဲ့လား၊ အအေးမိတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

(ကောင်စုတ်ကလေး။ ရေမြောင်းထဲမှာ ရွှံ့တွေနဲ့ ကစားနေတာ ကျွန်မ မြင်သားပဲ)

"သနားစရာပဲ… သူက ကျောင်းမှာတော်တဲ့သူ မဟုတ်လား"

(ကျွန်မသားလဲ သူလို ရေမြောင်းထဲ ကစားနေတာ ရှင် မြင်မှာပဲ)

"ကျွန်မသားကပြောတော့ ရှင့်သားက အတန်းထဲမှာ အတော် ဆုံးပဲတဲ့…"

(ရှင့်သားဟာ အတန်းထဲမှာ အညံ့ဆုံး။ ဒါကြောင့် နှစ်ဝက် မကုန်ခင် ကျွန်မသားက ရှင့်သားကို ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီလေ)

"ရှင့်သားက စာသိပ်တော်တာ"

(သူ့စာတွေကို သူ့အဖေက အိမ်က တွက်ပေး၊ ရေးပေးတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ အတတ်ပြောရဲတယ်)

"အားတော့နာပါတယ် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ၊ အိမ်က အမျိုးသား

အတွက် ထမင်းချိန်မီအောင် သွားလိုက်ဦးမယ်နော်''

(အိမ်ကလူကဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ထိတောင် ပြန်လ[illegible] မှာ မဟုတ်ဘူး)

''ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာကို သဘောကျတယ်''

(ကျွန်မဖြင့် ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ သေချင်စော်နံရောပဲ)

''ကဲ…ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ နောက်မှ ထပ်စကားပြေ[illegible] ကြတာပေါ့''

(ကျွန်မက ရှင့်ကို စပြီး မတွေ့ရရင်ပါ။ ကျွန်မက စတွေ့[illegible] ကတော့ ရှောင်သွားပြီးသားပဲ)

''သွားမယ်နော်…သွားပြီ''

(ထွီ… … …၊ ကံကောင်းလို့ သူ့ဆီက မြန်မြန်ခွာနိုင်တာ

အပေါ်က စကားတွေက နှုတ်ထွက်စကားတွေတဲ့။ အောက[illegible] စကားတွေက တကယ့်ရင်တွင်းဖြစ် စကားတွေတဲ့။ သူပြောလိုတာက[illegible] လူတွေဟာ မာယာများတယ်၊ ဟန်ဆောင်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်[illegible] မျက်နှာနဲ့၊ အမူအရာနဲ့သာ ဟန်ဆောင်လို့ ရချင်ရမယ် လက္ခဏာ[illegible] မှာတော့ ဟန်ဆောင်လို့မရဘူးတဲ့…။

ရှေ့အက်တစ်ခန်းမှာ ရေးထားတာက ပိုပြီးတော့တော[illegible] ဆွဲဆောင်မှုရှိသေးတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ သွားပြီးစတ[illegible] လေ။ လက္ခဏာပညာကို ကြားခံထားပြီး သူနဲ့ အဲဒီကလေးလေး[illegible] အားပြိုင်မှုကို ရေးထားတယ်။

အဲဒီမှာ လက္ခဏာပညာရဲ့ ဆန်းကြယ်နက်ရှိုင်းမှုကို နိုး[illegible] ကလေးနဲ့ တွေ့ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် လက္ခဏာပုံစံတွေကြည့်ပြီး ဟောစတ[illegible] ရေးနေတုန်း အသက်(၁၃)နှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကျောင်းသားကလေးတ[illegible] ယောက် ရောက်လာတယ်။

တခြားကလေးတွေလိုပဲ သူလည်း သိချင်၊ မေးချင်တာ သိ[illegible] များနေလို့ အမေးအမြန်းထူတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ[illegible] လက္ခဏာပညာကို ဘာမဆို အကုန်သိချင်နေတယ်။

ကျွန်တော်စားပွဲပေါ်က ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လက္ခဏာပုံစံတွေကို [illegible]ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို…

''ဦး… ဒီလက္ခဏာတွေအားလုံးဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူကြ [illegible]''

''အင်း…မတူဘူးကွ''

''တူတဲ့လက္ခဏာဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့''

''အင်း…မရှိဘူး။ မင်း အခုကစပြီး တစ်သက် တစ်ကမ္ဘာလုံး [illegible]လည်း၊ တူတဲ့လက္ခဏာ နှစ်ခုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမှာ [illegible]''

''ဦး…လောင်းမလား''

သူက တကယ့်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောတာပါ။

ဒါကြောင့် …

''လောင်းမယ်''

လို့ [illegible] ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူက…

''ကျွန်တော် ရှာလို့တွေ့ရင် တွေ့မှာပေါ့၊ ဒီအနားပလူစခန်းမှာ [illegible] ရှိနေတာပဲ။ ဒီအားလပ်ရက် မကုန်ခင် စနေနေ့မှာ [illegible] တူတဲ့လက္ခဏာနှစ်ခု တွေ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် [illegible]''

''[illegible]…ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထပ်တူထပ်မျှတူတဲ့ လက္ခဏာ [illegible] ယူလာပြနိုင်ရင် မင်းကို ဦးက ငွေ ၈၅ ပေါင် [illegible]''

''[illegible]နော်…''

[illegible]က ငွေ ၈၅ ပေါင် တကယ်ရတော့မလို လိုလို [illegible]တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ၈၅ ပေါင်မဟုတ်ဘူး၊ ပေါင် ၈၅၀၀ [illegible] လိုက်တယ်။ အဲဒီငွေ တစ်ပြားမှ ပေးရမှာ မဟုတ်တာ [illegible]။ [illegible]ကတော့…

"ကျွန်တော် တကယ်ကြိုးစားပြီး ရှာရမှာပဲ။ တွေ့ မ
ကြည့်ပေါ့ဗျာ"...တဲ့။

နောက်နေ့မှာ အဲဒီကာလေး ပြန်လာပါတယ်။

"တူတဲ့လက္ခဏာနှစ်ခု ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပြီ"...တဲ့။

သူက အောင်မြင်လာတဲ့လေသံနဲ့ ပြောတာပါ။

"ပြပါဦးကွ"

ကျွန်တော် သတိနဲ့ပြောလိုက်တယ်။

"ဟောဒီမှာ..."

သူက သူနှိပ်ယူလာတဲ့ လက်ပုံစံနှစ်ခုကို ကျွန်တော့်
ချပြတယ်။ ကျွန်တော် ပြုံးမိပါတယ်။

"မင်း တော်တယ်၊ ပိုင်ပါ့ကွာ...ဒါပေမယ့် မင်း ၈၅
တော့ မရဘူးကွ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူက စူးစမ်းသလို ပြန်မေးတယ်။

"မင်းလက္ခဏာနှစ်ခုက တူမှ မတူဘဲ"

"ဦးက တစ်ခုက ဘယ်၊ တစ်ခုက ညာလို့ ပြောချင်တာလ

"အေး...ဒါ့ပြင် ဒီလက်နှစ်ခုမှာ မတူတာတွေအများကြီးပဲ

ကျွန်တော်က တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘယ်နေရာတွေမှာ မတူ
ဆိုတာ ထောက်ပြပါတယ်။ သိသာပါတယ်။ ညာလက်က အသိ
လမ်းကြောင်းမှာ အဖျားမှာ ခွနေပါတယ်။ ဘယ်ဘက်မှာ ခွ မရှိပါ
စသည်ဖြင့် တခြားနေရာတွေလည်းထောက်ပြလိုက်တော့ သူ လက္
ပုံစံနှစ်ခုကို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

ယူကြုံးမရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်လည်းဝင်စားပုံ ရတ

"တကယ်လို့ ဘယ်နဲ့ညာ မတူဘူးဆိုရင် လက္ခဏာဆရ
ဘယ်လက်ကို ကြည့်ပြီး ဟောမလဲ"

"အင်း... မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲ၊ လက္ခဏာဆရာတွေကို
တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ဟော
လက္ခဏာဆရာတွေလေ...၊ အဲဒီဘယ်ဘက်ပဲ ကြည့်ဟောတာ မှား

[illegible] ပြောရရင် အသုံးများတဲ့လက်ကိုသာ ကြည့်ပြီး
[illegible] ဒီလိုကွ ညာသန်တဲ့လူကို ညာလက်၊ ဘယ်သန်တဲ့
လူကို ဘယ်ဘက် ကြည့်ဟောပေါ့ကွာ"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"တစ်နေ့ကျရင် ပြောပြပါ့မယ်၊ ခုလို မေးနေတာ အချိန်
[illegible] တစ်ထောင်ရာတည်းတူတဲ့ လက္ခဏာကို ရှာရ
[illegible] မင်း ၈၅ ဖေ့ပေါင် မရသေးတာကို မမေ့နဲ့"

"ကျွန်တော် သိပါတယ်"

အဲဒီကာလေး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြန်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ အရှုံးမပေးသေးပါဘူး။ သောကြာနေ့မှာ ရောက်
[illegible] သူမျက်လုံးမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ တောက်လက်နေ
[illegible]

"တူတဲ့လက်ပုံစံနှစ်ခုကို ရခဲ့ပြီ"

သူ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးပဲ အော်ပြောပါတယ်။

"ဒီမှာ စက္ကူပေါ်မှာ အဖြူနဲ့ အမည်းနဲ့"

သူက စက္ကူနှစ်ရွက်ကို ပြတယ်။ မြင်ရသလောက်က အဲဒီ
[illegible] အများကြီးတူပါတယ်။

"ဒီလက်ပုံစံတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ၊ ဒါ ဘယ်သူ့ လက်
[illegible]"

"နှစ်ခုစလုံး ကျွန်တော့် လက်ပုံစံတွေချည်းပဲ၊ တစ်ပုံက
[illegible] ဦးကိုယ်တိုင် နှိပ်ပေးတာ၊ နောက်တစ်ပုံက ကြာသ
[illegible] ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် နှိပ်ယူတာ၊ ဦး ပြောတယ်
[illegible] ၈၅ ပေါင် ပေးမယ်ဆို ခု ပေးလေ..."

သူက အောင်မြင်သူလို ပျော်နေပါတယ်။

"[illegible] ကဲ...မင်းနဲ့ငါ ဒီလက်ပုံစံနှစ်ခုကို ကြည့်
[illegible] အကယ်၍ [illegible] ငါက မင်းကို ၈၅ ပေါင်
[illegible]"

ကျွန်တော် လက်ပုံစံနှစ်ခုကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို အသေးစိတ် ထောက်ပြလိုက်တယ်။

"ဟောဒီ…ပထမပုံမှာ လက်ချောင်းတွေပေါ်မှာ ဒေါင်လို အကြောင်းငယ်တွေပါတယ်၊ မြင်ရဲ့လား…"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"နောက်ပုံမှာကြည့်၊ အဲဒီအကြောင်းမျိုးတွေ ပါရဲ့လား ကလေးက သေချာကြည့်တယ်။

"မပါဘူးခင်ဗျ…"

"အေး…ဟုတ်တယ်၊ မပါဘူး။ ဟောဒီမှာ အဖြူအမ အသားတွေ သီစိတ်လမ်းကြောင်းနဲ့ အချစ်လမ်းကြောင်းကြားမှာ အမှတ်ကလေးဟာ ဟိုပုံမှာထက် ပိုပြီးထူထူထဲထဲရှိတယ်"

"တစ်ပုံက တစ်ပုံထက် ပိုထင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့"

"နှစ်ခုလုံး ပြတ်သားတာချည်းပဲ၊ မင်းပြောသလို မဟုတ်

"ဒါဆို ဘာလို့ မတူရတာလဲ၊ နှစ်ပုံလုံး ကျွန်တော့်လ ချည်းပဲ၊ တနလာနေ့နဲ့ ကြာသပတေးနေ့ကြားမှာ ပြောင်းသွားတာ မပြောနဲ့နော်"

ကောင်လေးက ပြောင်ချော်ချော်ပြောသည်။

"မှန်တာပေါ့…ပြောင်းသွားတာကိုး၊ မင်းလက္ခဏာဟာ ပြောင်းနေတယ်၊ လူတွေက ထင်ကြတာ မွေးကတည်း ပါလ လက္ခဏာဟာ သေတဲ့အထိ မပြောင်းလဲဘူးလို့ ထင်ကြတယ်၊ အဲ သိပ်မှားတာပေါ့၊ မင်းလက်မှာပါတဲ့ အမှတ်အသားတွေဟာ အမြဲ နေတယ်၊ လက္ခဏာတွေဟာ နေ့တိုင်း ပြောင်းနေတယ်။ ဥပမာ…မ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ပြောင်းလဲဖန်တီးသလို မင်းရဲ့ စိတ်ကလ ပြောင်းလဲနေတယ်၊ မင်းစိတ်ပြောင်းလဲသလို မင်းရဲ့လက္ခဏာကလ ပြောင်းလဲနေတာပဲ"

"ဒီအပြင်ကော… ဘာက ပြောင်းလဲစေသေးလဲ"

"မကျန်းမာတာ၊ စိတ်ပူတာ၊ ကြောက်ရွံ့တာ၊ စိတ်ဒုက္ခ ရတာ၊ အထိတ်တလန့်ဖြစ်တာ၊ ဆုံးရှုံးတာ၊ အောင်မြင်တာ၊ ပြောရရင်ကွာ ဘဝအတွေ့အကြုံဟူသမျှကပြောင်းလဲစေတယ်၊ တ

ကြောင်နှစ်ကောင်တာ

[illegible] မင်းစိတ်က မှုပန်နေတယ်ဆိုပါတော့…၊ လက္ခဏာအသစ်တစ်ခု [illegible] အဲဒီစိတ်ပူတာ ပျောက်သွားရင် အဲဒီလက္ခဏာ [illegible] ပျောက်သွားရော…"

"[illegible]…ပျက်လှည့်လိုပဲလား"

"ဟုတ်တယ်…ပျက်လှည့်လိုပဲ၊ မှတ်မိသေးတယ်၊ အာရုံကြော [illegible] ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာကို [illegible] ကြည့်ဖူးတယ်၊ သူ့အဖို့ ဒီဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး။ [illegible] သူတောင့်တနေတယ်။ သူ့လက်က လက္ခဏာလမ်းကြောင်း [illegible] ဖြစ်နေတယ်။

သူ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို သွားပြီး လျှပ်စစ်နဲ့ ကုလိုက်တာ [illegible] ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပူပန်ကြောက်ရွံ့စရာတွေအားလုံးကို ရုတ်တရက် [illegible] တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ သူ စိတ်ကောင်းသွားပြီး ပျော်ပျော် [illegible] ဖြစ်လာတယ်။

[illegible] သူ့လက္ခဏာကို တစ်ခါပြန်ကြည့်တော့ အရင်အပတ် [illegible] လက်ပုံစံမှာပါတဲ့ အပိုလမ်းကြောင်း အငယ်စားတွေ [illegible] မရှိတော့ဘူး"

[illegible] လက္ခဏာပညာရဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘောတရား [illegible]။ အမှန်တော့ ဒီစာအုပ်ကလေးက တခြား [illegible] အခြေခံဆန်လွန်းပါတယ်။ ပညာရပ်သဘော [illegible] တဲ့စာအုပ်တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နွေရှိ [illegible] ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်နိုင်သွားတယ်။ ညဖက် [illegible] ပြောကြတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုပြောလိုက်တယ်။

"[illegible] လက္ခဏာဗေဒင် ဟောမလို့၊ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ [illegible] ရှာပေးပါ"

[illegible] မေမေ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ရင်ဘက်ကို [illegible] "မှ [illegible]"လို့ ဆော်ပေးလိုက်တယ်။ မေမေကလည်း အဲဒီလိုပဲ [illegible]။ ဖေဖေကတော့ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်နေတယ်။ [illegible] မျက်ကလူဆန်ပြနဲ့ ပြောတယ်။

[illegible]

''ဘာစိတ်ကူးပေါက်ရတာလဲ မိခွေချို''

ဒါပေမယ့် ဖေဖေက မေမေ့ကို လက်ကာပြတယ်။ မေမေ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ခဏကြာမှ ဖေဖေက...

''သမီး''

''ဟုတ်...''

''သမီး အလုပ်လုပ်ချင်တာကို ဖေဖေ မတားပါဘူး။ ကို ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်နဲ့ စီးပွားရှာချင်တာကိုလည်း အားပေးပါတယ်''

''ဟုတ်...''

''လက္ခဏာ ဗေဒင်ဟောတဲ့အလုပ်နဲ့ သမီးနဲ့ဟာ ရေရှည် အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးဘာသာ လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ၊ အဲ သမီးဘာသာ ကြုံလာလိမ့်မယ်''

''ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့''

''ဆိုင်ခန်းရှာဆိုလည်း ဖေဖေက ရှာပေးမှာပါပဲ၊ ဒါပေ ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်''

''ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ ပြောပါ''

''သမီးဟာ ဗုဒ္ဓါဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓါဝါဒဟာ ဗေဒ နေရာမပေးဘူး။ ကံကြမ္မာက အစစအရာရာ စီမံတယ်ဆိုတဲ့ Fatali ကို လက်မခံဘူး''

ခွေချို မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေရ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ အ အတွယ်တတ်တယ် ဆိုပါစို့...။

''သမီးကိုယ်တိုင်ကရော ဗေဒင်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံသလာ

''ဟာ...ဟင့်အင်း။ အကြွင်းမဲ့တော့ မယုံပါဘူး ဖေဖေရယ် သမီးတို့ကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ ဖြစ်တန်စွမ်းသီအိုရီသဘောလောက် Theory of Probability ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို နက္ခတ်တ အမှတ်အသားတွေအရ လမ်းညွှန်သတိပေးတာလောက်ပါပဲ''

''သမီးရဲ့သဘောကို ဖေဖေ သိပါတယ်၊ လိုအပ်လာလို့ အောင် ထပ်မေးတာ၊ ကဲ...ဒါဖြင့် သမီး''

''ဟုတ်ကဲ့...''

ဖေဖေက သူ့စာရေးစားပွဲဆီ လျှောက်သွားပြီး စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားက ဆွဲထုတ်တယ်။

''သမီး၊ ဖတ်ကြည့်စမ်း''

ခွေချို ယူကြည့်လိုက်တော့ မန်လည်ဆရာတော်ရဲ့ မာဃဒေဝ လင်္ကာထဲက စာပိုဒ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေ့ကို ပြန်မော့ကြည့်တော့ ဖေဖေက...

''ဖတ်...အသံထွက်ဖတ်စမ်း''

''ဟုတ်...''

ခွေချိုက အဖြတ်အတောက်ညီညီနဲ့ လင်္ကာကို အသံထွက် ပြီး ဖတ်ပြရတယ်။

'''ကံဟူမူလ၊ သမ္ဗုဒ္ဓတို့...
ဟောပြသည်မှာ၊ အရင်းသာရှင့်။
ဤမှာတော၊ ဇိဝိတနှင့်
သုဓမ္မာရန်၊ ဤလူ့ထံ၌
ဤလက်ဝဲ၊ ပယောဂတည်။။

ကာလဆေသ၊ ပုဂ္ဂလကို
ဖြစ်စေတတ်တုံ၊ ကံကိုယုံ၍
ဝိပ်အတွင်း၊ မဆင်းထိုက်စွာ
ကျရရှာလည်း၊ ကြမ္မာအကြောင်း
မကောင်းဟု၊ သူကောင်းရှေးက
ဆိုကုန်ကြ၏။

ကျွဲလမထွ၊ ဉာဏ်မကူဘဲ
အယူတစ်ဖောင်၊ ကံတစ်ကြောင်းမျှ
မကောင်းလည်းကံ၊ ကောင်းလည်းကံဟု
ကံကိုချည်းသာ၊ မကိုးရာဘူး။

ပညာဉာဏ်ဖြင့် သင့် မသင့်ကို
အခွင့်ရှုမြင် အပြုလုံ့လ
ရှိအပ်စွတည့်၊ တံငါလက်တွင်း
ရောက်လျှင်းတုံငြား သုံးကောင်ငါးကို
မုတ်သားဝမ်းထဲ၊ နည်းယူစွဲလော့။

ကံမွဲဉာဏ်နှံ့ မလုံ့မလ
နတ် မ-မဘူး၊ အ သလမျိုး
အကျိုးမွင်းယို၊ အလိုရောရည်း
မကျော့ကျည်းနှင့်၊ ကိုယ်လည်းလုံ့လ
နတ်လည်းမ-၍၊ တောင့်တကြရာ
မြိန်မကြာလျှင်၊ လွယ်ကာကိစ္စ
ပြီးနိုင်ကြ၏။

အနှတလ၊ လူတို့မျှတို့
ကမ္ဘာဝိရိယ၊ မပေါ်ကြဘူး
သီဝပေါ၊ ပရမေသွာ
ပြဟ္မာဝိဿနိုး၊ ကမ္ဘာ့ရိုးနှင့်
တန်ခိုးကြီးမား၊ နတ်ဘုရားတို့
ပေးစားဖန်ဆင်း၊ မြစ်တုံလျှင်းဟု
ချွတ်ယွင်းသမျှ၊ အမှားရှုသည်
တောင်းသူ့ယူလေ့၊ ယူတည့်။''

ကဗျာရွတ်အပြီးမှာ ဖေဖေ့ကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်တော့...

''အဲဒီလင်္ကာကို သမီး ဘယ်လိုသဘောရလဲ''

''ကောင်းတယ်ဖေဖေ၊ သမီး လက်ခံပါတယ်''

''အဲဒါဆိုရင် သမီးရဲ့ရုံးခန်းမှာ အဲဒီလင်္ကာကို စာလုံးကြီးကြီး

ရေးပြီး လှုပ်ပြောင် ကပ်ထားနိုင်မလား''

''အယ်...''

တစ်ချက်တော့ အံ့သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်ရင် လည်း ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်...

''ရတယ်ဖေဖေ၊ လုပ်မယ်''

''ကောင်းပြီ...ဒါဖြင့် ဖေဖေ သမီးကို ရုံးခန်းရှာပေးမယ်''

''ဟေး...''

ရွှေမျို ဝမ်းသာအားရ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ စိတ်ကူး မကြုံတင်ခင် စည့်ခန်းက အပြန်လစ်ထွက်ရတယ်။ မေမေရှေ့က အဖြတ် ကျမှ သတိရသွားပြီး...

''ပြော်...''

မေမေ့ဘက်ကို လှည့်လက်ညှိုးထိုးပြီး၊ မေမေ့မျက်စံနဲ့...

''အမေကြီး ရှင်ဟာလေ၊ သမီးကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်၊ ရှင့်ကို ရေခဲစေရွားစေပိမ့်မယ်...သိလား''

အဲဒီလိုပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ မေမေက မျက်လုံး မပြတ်ဘဲ လိုက်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

❀❀❀

အခန်း [၁၀]

ဘုရားစောင်းတန်းတစ်ခုမှာ နွေချို့အတွက် ဟောခန်းတစ်ခန်
ရတယ်။ တခြားဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ အခန်းတွေကလည်း ကိုယ့်ဘေး
ပတ်လည်မှာ တန်းစီလို့။ နွေချို့က အလုပ်သမားအကူတစ်ယောက်
ဆိုင်းဘုတ်တင်မလို့ လုပ်နေတုန်း…

"ဆရာမ…ဆရာမ"

အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်
အေးလေ…ကိုယ်လည်း ဗေဒင်ဟောမှတော့ ဗေဒင်ဆရာမပေါ့ ဆို
ဖြေယူရတယ်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းရောင်းတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်
"ဟိုဆရာက လှမ်းပြောနေတယ်၊ ဆိုင်းဘုတ် မတင်ပါနဲ့တဲ့…

"အောင်မာ၊ ဘာလို့ မတင်ရမှာလဲ"

အဲဒီလို ပြန်ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း သူပြောတဲ့ ဟိုဆရာ
လှမ်းကြည့်မိတယ်။ သူပြောတဲ့ ဟိုဆရာက နွေချို့ကို ရယ်ပြနေတယ်

"ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး"

တင်လက်စဆိုင်းဘုတ်ကို ဆက်တင်မလို့လုပ်တော့ ပန်းရောင်း
ကောင်လေး ဘာလုပ်ရမလဲမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူပြောတဲ့ ဟိုဆရာ
ကိုယ်တိုင် နွေချို့ဆီ လျှောက်လာတယ်။

"အဟမ်း…"

နွေချို့က လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဟိုဆရာကပဲ…

"ဆရာမက ဒီမှာ ဗေဒင်ဟောမလို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါဆိုရင် ဆိုင်းဘုတ်မတင်ပါနဲ့ ဆရာမ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလိုပါ…"

အဲဒီလိုပြောပြီး ဟိုဆရာက ဟိုလိုလို သည်လိုလို လုပ်နေတယ်။
[illegible] မပြောဘူး။ ပြီးမှ ခပ်ရှက်ရှက်ဟန်နဲ့ ရယ်ပြီး…

"ဒီလိုပါဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဟောခန်းတွေလည်း အကုန်
[illegible] ဆိုင်းဘုတ်တွေ ဖြုတ်ထားကြတယ်"

နွေချို့ သူပြောမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ တခြား
ဟောခန်းတွေမှာလည်း ဆိုင်းဘုတ်မရှိဘူး။

"ကြောင့်…"

"ကျွန်တော့်ဆိုင်းဘုတ်ဆိုရင် သေးသေးလေး။ ဒါတောင် မနည်း
[illegible] အဲဒါကြောင့် ဖြုတ်သိမ်းထားရတာ၊ ဆရာမ ဆိုင်းဘုတ်က
[illegible] အများကြီး ပေးရမှာ"

"ဟောတော်…"

[illegible] ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ဝေ့ကြည့်ပြီး မျက်စိထဲမှာလည်း
[illegible] ဆိုင်းဘုတ်တွေ မရှိတော့ ဆိုင်းခန်း ဟောခန်းနဲ့
[illegible] လူတွေကပဲ အိမ်သေးသေးလေးတွေနဲ့ နေနေကြ
[illegible]

"ဆိုင်းဘုတ် တင်မထားတော့ ဗေဒင်ဟောခန်းမှန်းရော လူတွေ
[illegible]"

"[illegible] သိပါတယ်၊ ဒါတောင်
[illegible] ဗေဒင်ဟော[illegible] ကိုယ်ရှိနေပါတယ်ဆိုတာ သူတို့
[illegible]"

နွေချို့က [illegible] မေးလိုက်တယ်။

"[illegible]"

''ပြော်…အခန်းထဲနဲ့ အခန်းပြင်ကို ဝင်လိုက်၊ ထွက်လို လုပ်ပြတာတို့ အကြောင်းမရှိဘဲ အပေါက်ဝမှာ အကြာကြီး ခါးထောက် ရပ်နေလိုက်တာတို့၊ ပြတင်းပေါက်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း အပြင်ထွက် ပိုထားရတာတို့၊ အဲဒါမျိုးပေါ့ ဆရာမရယ်…၊ လူလုံး ထွက်ထွက်ပြ တာပေါ့''

''ဟယ်…''

နွေချို အတော်ကြီး စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဟိုဆရာကို မရဲတ နဲ့ …

''အဲဒါ ရှင်တို့ ဒီတိုင်းပဲ နေနေကြလား''

ဟိုဆရာက အံ့ဩသွားဟန်နဲ့…

''ဒီတိုင်းမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမှာတုန်း''

''ဟိုလေ…ယတြာလေးဘာလေး မချေကြဘူးလား''

''ဗျာ…''

နွေချိုကို ကြည့်နေတဲ့ ဟိုဆရာရဲ့မျက်နှာက ၃၅ လော စောင်းသွားတယ်။ နွေချိုလည်း ကိုယ့် ရောမဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ရှေ့ ထောင်ထားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဟိုဆရာ မနေသာသလို…

''ကဲ…ကဲ…ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးမယ်၊ ဟိုအလုပ်သမာ ဟိုဘက်ကမ''

သူနဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဘက်မပြီး အခန်းထဲ သင့်တော်ရာတစ်နေရာမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကို သိမ်းပေးသွားပါတယ်။ ပြ နီးမှ…

''ကဲ…ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဆရာမ''

''ဟုတ်ကဲ့…ကျေးဇူးပါပဲ''

''ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းထွန်းပါ''

''ရှင်…''

ဟိုဆရာက မထီတရီဟန်နဲ့ ရယ်လိုက်ပြီး…

''ထွန်းထွန်းလေ…ထွန်းထွန်း။ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်

[illegible]…''

[illegible]ပါဘူး…။ တနင်္ဂနွေထောင့်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ဂျို့ [illegible] ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ အခန်းထဲက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးတော [illegible] ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

ကိုယ့်ပစ္စည်း၊ ကိရိယာတွေကိုပဲ ဟိုရွှေ့ သည်ပြောင်းနဲ့ နေရ [illegible]လိုက်တယ်။ အဲဒါတွေပြီးသွားတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိပြန်ဘူ

'လာကြပေဟ့၊ တစ်ခါမေး ဘယ်လောက်၊ ဗေဒင်နော်…ဗေဒင် [illegible] ဈေးသည်လို အော်ခေါ်လို့လည်း ရတာမဟုတ်။

အဲဒီလို ကိုယ့်ဘာသာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတုန်း…

''ဟူး…''

စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်တယ် [illegible]လိုက်တာ ပြန်လှည့်လို့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သား ဘွားခ [illegible]ရသလို နွေချို လန့်သွားတယ်။

[illegible] သူဦးထုပ်နဲ့သူ ပြန်ယပ်ခတ်နေရင်း…

''[illegible]တာဗျာ''လို့ ပြောတယ်။ ပြီးမှ နွေချိုကို လှည့်ကြည့်ပြ [illegible] အံ့ဩနေတော့တယ်။

''[illegible]''

''[illegible]''

''ဆရာမကြီးရော…''

''ကျွန်မလေ…''

[illegible] လက်မခံဘူး။

''[illegible]…နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဆရာမကြီး ဘယ်သွားတုန်း [illegible] မဟုတ်လား''

နွေချိုက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးလိုက်တယ်။

''[illegible] ဆရာမကြီးလဲ''

''[illegible]) ဆရာမကြီးလေ၊ လက်ငင်းဟော ဆရာမ [illegible]''

''[illegible]''

နွေချို စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။

''ဟုတ်လား…၊ အရင်က ဒီအခန်းမှာ အဲဒီဆရာမကြီးက ပြောတာလား''

အဲဒီတော့မှ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။

''ဩြော်…ပြောင်းသွားပြီ၊ ဟုတ်လား…''

''ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာ''

သူက နွေချို့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး…

''ဗေဒင်ဟောမလို့ ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်''

နွေချို့လို ခေတ်ဆန်တဲ့ ဖြူဖြူချောချော ကောင်မလေးက ဗေဒင်ဆရာမ လုပ်နေတာဆိုတော့ သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ နေပုံရတယ်။ အခန်းထဲကဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့သွားပြီး…

''ဩြော်…ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာကိုး…''

လို့ သူ့ဘာသာပြောသလို ရေရွတ်တယ်။ နွေချို့ဆိုင်းဘုတ်မှာက နွေချို့နာမည်ကို N.C.T လို့ပဲ အတိုကောက်ရေးထားတာ။

''ဆရာမနာမည်မှာရော ရှေ့က ဘွဲ့တွေ၊ ဝိသေသတွေ မတပ် ဘူးလား။ ဥပမာ…ခုနက လက်ငင်းဟောဆရာမကြီး ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် တို့လိုပေါ့…''

''မတပ်ပါဘူးရှင်၊ နေပါဦး သူ့ဘွဲ့ကလည်း လက်ငင်းဟော ဆိုတော့ အကြွေးမဟောဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား''

''အဲဒါလည်း ပါရင်ပါမှာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဆိုလိုတာကတော့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဟောနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ''

''ဘယ်သူကရော တစ်ရေးအိပ်ပြီးမှ ဟောမှာလဲရှင့်''

နွေချို စိတ်တိုသွားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း တစ်ရေး ဆရာမကြီး ဒေါ်နွေချိုတေးဆိုပြီး လုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့တောင် ရှဲ တွေးမိသေးတယ်။

''ဆရာမက ဗေဒင်ကို ဘာနည်းနဲ့ ဟောတာလဲ၊ လက္ခဏာ လား။ နက္ခတ်လား…ခင်ဗျ''

''အကုန်ဟောတယ်''

''ဒါဖြင့်လည်း မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဟောပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း လက်ငင်းဟောဆရာမကြီးကို အခုလက်ငင်းမှာ လိုက်မရှာနိုင် တော့ဘူး''

ထရံတစ်ချက်ခြားတဲ့ ဘေးခန်းက အသံထွက်လာတယ်။ နွေချို တို့အခန်းကို လှမ်းပြောတာပါ။ ဘယ်အချိန်တည်းက နားထောင်နေလဲ မသိဘူး။

''လက်ငင်းဟော ဆရာမကြီး ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်က ဥဩလမ်းကို ပြောင်းသွားတယ်''

အဲဒီအသံကြီးကြောင့် နွေချိုရော၊ ဗေဒင်မေးမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရော လန့်သွားတယ်။ နွေချိုက…

''ကဲ…ရှင် ဘာမေးမလို့လဲ''

''နက်ဖြန်ခါ မန်ချက်စတာနဲ့ အာစင်နယ်ကန်မှာ ဘယ်သူ နိုင်မလဲ ဆရာမ''

''ဟင်…အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ''

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အသံနိမ့်ပြီး…

''လောင်းမလို့၊ လောင်းမလို့''

''ဩြော်…''

ဘယ်နည်းနဲ့ ဟောရပါ့မလဲလို့ နွေချို တစ်ချက်တွေးပြီး စဉ်းစား ရသေးတယ်။ ပြီးမှ…

''သူတို့ ဘယ်အသင်းက ဘာအရောင် ဝတ်ကြမှာလဲ''

''မပြောနိုင်ဘူး ဆရာမ၊ နှစ်သင်းလုံးက အနီရောင် ဝတ်ကြတာ၊ တစ်သင်းသင်းက အရောင်ပြောင်းပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာဝတ် ကြမလဲ မသိဘူး ဆရာမ''

''အင်း…ထားပါတော့''

နွေချိုက အံဆွဲထဲက ကတ်ပြားတချို့ကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။

''ကဲ ရှင်ကြိုက်တဲ့အချပ်ကို ဆွဲယူလိုက်''

ပုဂ္ဂိုလ်က ချက်ချင်း မဆွဲသေးဘဲ စပ်စုနေသေးတယ်။

"ဆရာမ အဲဒါ…တားရော့ဖဲချပ် ဆိုတာလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ယိချင်းကတ်လို့ ခေါ်တယ်"

"ယိချင်း…"

"တရုတ်ဗေဒင်တစ်မျိုးပါ"

"ကျွန်တော်သိတယ်၊ ယိချင်းက တုတ်ကလေးတွေ ပစ်တာ မဟုတ်လား"

"အင်း…အဲလိုဖဲချပ်လည်း ရှိတယ်၊ ဖဲချပ်တစ်ချပ် ဆွဲလိုက်"

သူဆွဲတဲ့ဖဲချပ်ပေါ်မှာ ကြည့်ပြီး နွေချိုက ဟောချက်ကို ဒိုးဒိုး ဒက်ဒက် ပြောလိုက်တယ်။

"ပွဲကကြမ်းမယ်၊ အရှုံးအနိုင်က ပွဲပြီးခါနီးမှ ပေါ်မယ်၊ မန်ချက်စတာ နိုင်မယ်"

"ဟာ…ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်နှစ်ဂိုးနိုင်မှာလဲ ဆရာမ"

"ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ပွတ်ကာသီကာ နိုင်မယ်လို့ အဖြေထွက်တာ တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အလွန်ဆုံးနိုင်ရင် တစ်ဂိုးပဲ"

"ဟာ…အိုကေ ဆရာမ"

ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ပြီး…

"ဉာဏ်ပူဇော်က ဘယ်လိုယူသလဲ ဆရာမ"

ဘယ်လိုယူရမလဲတောင် မသိဘူး။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင် ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး အဲဒါမျိုးလည်းမဟုတ်။

"ပြောပါ ဆရာမ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ဆရာမ ဟောလိုက် တဲ့အတိုင်း မှန်ခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော်တော့ပွပြီပဲ၊ ဆရာမကို သက်သက် လာပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခ ထပ်ရိုးမြှင့်ပါဦးမယ်၊ အခု ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

"မပေးပါနဲ့"

"ဗျာ…"

"မပေးပါနဲ့၊ နိုင်ရင်လည်း ငွေလာထပ်မပေးပါနဲ့၊ နောက်လည်း ဒါမျိုး လာထပ်မမေးပါနဲ့တော့၊ ဒီလိုမေးခွန်းတွေကို ကျွန်မ မဖြေချင်ဘူး အခုတောင် အားနာလို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဖြေပေးလိုက်တာ"

ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ…

"ဩော်…အင်း၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဆရာမက ဒီလိုမေးခွန်းတွေကို ဉာဏ်ပူဇော်ခယူပြီး ဖြေလို့မရဘူးထင်တယ်၊ ဆရာမရဲ့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခွင့်မပြုဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူး ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

နွေချိုကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ထွက်သွား တယ်။ သူထွက်သွားမှပဲ နွေချိုလည်း သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို "ဟင်း…" ခနဲ ချလိုက်ရတယ်။

အတော်လေးကြာတော့ တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါ ဝင်လာတာက ဆံတိုဂုတ်ဝဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နွေချိုကို ပြုံးကြည့်တယ်။

"ဘာမေးချင်လို့လဲ"

"အဟီး…ဘာမေးရမလဲတောင် မသိဘူး။ အပြင်ကနေ လှမ်း ကြည့်ပြီး၊ ဟယ် ဟိုဗေဒင်ဆရာမလေး လှလိုက်တာ၊ ချစ်စရာလေး ဆိုပြီး ဝင်လာတာ"

နွေချို ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိဘူး။ ကောင်မလေးက သူ့ ဟာသာသူ ခေါင်းကုတ်ပြီး…

"စီးပွားရေးပဲ မေးမယ်"

"မေးလေ…"

"ဒီရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်း ကျွန်မရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေ အကောင်းအဆိုးကို သိချင်တယ်"

သူ့ရဲ့ လက္ခဏာတွေ၊ ဇာတာတွေကို စစ်ဆေးပြီး နွေချိုက…

"ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ"

ကောင်မလေးက ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

"ကျွန်မ တိုးရစ်ဂိုဒ်ပါ…"

"ဩော်…"

နွေချို သူ့ကို ဟောချက်တွေ တစ်ချက်ချင်း ပြောပြနေတုန်း…

"အဟီး…ဆရာမ"

"ပြော…"

"လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိမှာ ကျွန်မ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ဆီမီး ပြန်ထွန်းရမယ်၊ အခုဟာက ယကြာလာချေတာလေ၊ လေးဆယ့် သုံးမိနစ် ရှိနေပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ခဏ ရင်ပြင်ပေါ် တက်လိုက်ဦးမယ်၊ ရွှေဆိုင်းလည်း လှူရဦးမှာ၊ မကြာပါဘူး၊ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်"

"အင်း…သွားလေ"

ကောင်မလေးက ထိုင်ရာကထပြီးမှ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ စစ်တယ်။ တော်တော်ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးထဲမှာ တစ်ထောင်တန်တွေကို ကျစ်နေအောင် လုံးထွေးပြီး ထည့်ထားတယ်။ တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချတယ်။

"တစ်ထောင်တန်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မကို ငါးရာတန် နှစ်ရွက် ခဏပေးလိုက်ပါနော်…ဆရာမက လိမ္မာပါတယ်"

ပြီး…သူ့ဟန်အတိုင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်သွားတယ်။

နွေချို စောင့်နေတယ် ပြန်မလာပါဘူး။ ဟောခန်းပိတ်ခါနီး အချိန်ထိ ပြန်မလာဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးလေးကို ပယူဖွင့်ကြည့်မှ အလိမ်ခံရမှန်း နွေချိုသိတယ်။

သုံးမရတဲ့ တစ်ထောင်တန် ထက်ပိုင်းပြတ်တစ်ခုကို ကျပ်တန် သုံးလေးရွက်နဲ့ ရောလိပ်ထားတယ်။

"ငါ့နှယ့်နော်…"

နွေချို စိတ်ပျက်လိုက်တာ၊ ခံပြင်းမိတာလည်း အလွန်ပဲ။ အိမ်ရောက်လို့ ပြန်ပြောပြတော့ ဖေဖေက ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲပြီး ပြုံးနေတယ်။ မေမေကတော့ တအံ့တဩနဲ့ပေါ့။

"သူ့ဇာတာ၊ သူ့လက္ခဏာတွေ စစ်တုန်းက သူဟာ လူလိမ် တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သမီး မသိဘူးလား"

"အဲဒီလောက်ထိ သတိမထားလိုက်မိဘူး မေမေရဲ့၊ နည်းနည်းတော့ ပေါ်နေတယ်"

"ဘယ်လိုပေါ်တာလဲ"

"သူ့ရဲ့စီးပွားရေးကို တွက်ကြည့်တော့ သူဟာ စာရေး စာချီ ဝန်ထမ်းလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ဆန်တဲ့ အလုပ် မျိုးကို လုပ်တာ၊ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားရတတ်တယ်၊ စကား အလွန် ပြောရတတ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင်တည်ငြိမ်မှု မရှိဘူး။ ခပ်လည်လည် ခပ်သွက်သွက်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်တယ်၊ အဲဒီသဘောတွေက ပေါ်နေ တယ်"

"အဲဒါဆိုရင်လည်းဟယ်…"

မေမေ ဆက်မပြောခင် နွေချိုကပဲ ဖြတ်ပြောရတယ်။

"အဲဒါကြောင့် သမီးက ဘာအလုပ် လုပ်သလဲလို့ မေးလိုက် တယ်လေ၊ သူက တိုးရစ်ဂိုဒ်ဆိုတော့ ကိုက်ညီသလို ဖြစ်သွားတာကိုး။ အဲဒါနဲ့ သမီးလည်း ပေါ့သွားမိတာ"

ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်ရင်း ဖေဖေက ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ပြော သည်။

"အဲဒီကောင်မလေး တော်တာပေါ့ သမီးရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ…"

"ဗေဒင်ဆရာမကို ဇာတာပြပြီးတော့တောင်၊ သူ့ကို လူလိမ်မှန်း မသိအောင် ထပ်ညာနိုင်တယ်လေ"

"အဲ…အင်း…ဟုတ်ပါရဲ့"

"တခြားဗေဒင်ဆရာတွေကရော ဒီကိစ္စကို သိကြသလား"

"ဟောခန်းပိတ်ပြီးတော့ သမီး အဲဒီ ဂမ္ဘီရထွန်းထွန်းဆိုတဲ့ ဆရာကို သွားပြောပြတယ်လေ"

"အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ"

"အဲဒီ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ခံရပေါင်းများလို့ သမီးရှေ့က ဆရာမကြီးက သူ့ကိုသူ လက်ငင်းဟော ဆရာမကြီးလို့ ဘွဲ့တပ်ထား တာတဲ့၊ အိမ်သာ ထသွားရင်တောင် ငွေရှင်းပြီးမှ သွားရတယ်တဲ့"

"သမီးရယ် စစချင်းနေ့မှာပဲ ညည်းလည်း ပြဿနာတွေချည်းပဲ၊ ဗေဒင်လည်း အလကား ဟောလိုက်ရသေး၊ ငွေလည်း အလိမ်ခံလိုက်

ရသေး။ တစ်ပြားမှလည်း ရမလာဘူး။ ပြန်တောင် ထွက်သေး''

မေမေက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောတယ်။ အဲဒီစကား တွေကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ထမေးတဲ့ မေမေ့ မေးခွန်းကို နွေချို အတော်ဖြေရှင်းရ ခက်သွားတယ်။

''နေပါဦး''

''ရှင်…ဘာလဲ မေမေရဲ့''

''ညည်းကရော ကိုယ့်ဟာကိုယ် လူလိမ်ခံရမယ့်ကိန်းရှိမှန်း မသိဘူးလား''

''အဟဲ၊ ဟိုလေ…အဲဒါက ဟဲဟဲ''

နွေချို မေမေ့ကို အစွမ်းကုန် ရယ်ပြနေလိုက်တယ်။

❀❀❀

အခန်း [၁၁]

'နှင်းဆီပန်းအနီ ပန်ထားသော အမျိုးသမီးများကို သတိပြုပါ'

'အိမ်သို့ ပြန်အရောက်တွင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်ကို ခြံထဲမှာ တွေ့ရလိမ့်မည်'

'နပမ်းသမားတစ်စုက သင့်ထံသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ကိုင်ပေါက်လိမ့်မည်'

ဂျက်ဆင်ရဲ့ ခေတ်သစ်လက္ခဏာဆရာ စာအုပ်ထဲက ဟော စာတမ်းရေးချက်တွေပါ။ နောက်တီးနောက်တောက် ရေးထားတယ်။ သူရေးတဲ့ ဟောစာတမ်းကို စိတ်ဝင်စားစေဖို့အတွက်လို့ ပြောထားတယ်။

နွေချို ပြုံးမိတယ်။

အဲဒါမျိုးကတော့ မိနွေချိုလည်း ရတာပေါ့။

'ညှော်ခံပွဲတစ်ခုတွင် သတိုးသားခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသူက သင့်ကို ပြုံးပြလိမ့်မည်'

အဲလိုဟောချက်မျိုးဆို· ဘယ်လိုမှ မှားစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူက ငြင်းနိုင်မှာလဲနော်။ ဒါတောင် ဂျက်ဆင်တို့ဆီမှာက ယတြာ တွေ ဘာတွေ သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ယတြာကိုတောင် အဲဒီလို ရေးလို့ရသေး။

''ကားခလာတောင်းသော စပယ်ယာအား တီဗွီကြော်ငြာထဲမှ မင်းသားကဲ့သို့ လာနောက်မနေနဲ့…ဟု ပြောလိုက်ပါ''

"ဦးသမီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မေတ္တာမျှနေပြီ"…ဟု

"သတိ ဗို့ ၅၀၀ ဟူသော အရိုးခေါင်းကြီးကို ပြောလိုက်ပါ"

အဲဒါမျိုးတွေပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် ဂျက်ဆင်ကပေးတဲ့ ပညာတစ်ခုကို ထပ်ရပြန်တယ်။ ဒီလိုလေ… သူက ရေးထားတယ်။

လက်္ခဏာဆရာတစ်ယောက်က သူ့ဟောစာတမ်းတွေကို စံပြဖြစ်အောင် ရေးထားတယ်။ သူ့ရေးနည်းကတော့ အကောင်း(၅)ခု ရေးပြီးတိုင်း အဆိုး (၅)ခု ထည့်တာပါပဲ။

ဘာကြောင့် အဲလို ရေးရတာလဲလို့ မေးတော့…

"လူတိုင်းဟာ အားလုံး မကောင်းနိုင်ဘူး။ အားလုံးလည်း မဆိုးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဟောစာတမ်းရေးတိုင်း အကောင်းချည်း မရေးဘူး။ အဆိုးချည်းပဲလည်း မရေးဘူး။ အကောင်းနဲ့အဆိုး ရောပြီး မွှေလိုက်တာပဲ"လို့ ဖြေတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အဲလိုဟောတာကို ဖြောင့်မှန်တယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့်…'တချို့လက္ခဏာတွေက သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတာမပါတဲ့ လက္ခဏာတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား'လို့ မေးလိုက်တယ်။

'မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက အကောင်းချည်းပဲ ပြောလိုက်ရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို မသက်ာဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒါမျိုး မကြိုက်တတ်ကြဘူး။ ဒီလောက်ကောင်းနေရင် ကျွန်တော့်လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့သူတောင် ရှိတယ်'

'ဒါဖြင့် အမှန်ကို လျှော့ပြီး၊ မမှန်တာကို ရေးတယ်ပေ့ါ'

'မမှန်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ စကားလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား ရေးပေးတယ်၊ လူတွေရဲ့ လက္ခဏာတွေကို အကြိုက်ပေးပြီးဖြစ်ဖြစ်၊ အကြိုက်မပေးဘဲဖြစ်ဖြစ် ရေးနိုင်တယ်၊ ဥပမာ…

'ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသူ ဖြစ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားဟာ ဘဝင်မြင့်သူ ဖြစ်တယ်'…အဲလို ရေးနိုင်တယ်။

'သင်သည် တစ်ခုခုကို မလုပ်ရသေးမီ တွေးတောစဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသူဖြစ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်…

'သင်သည် ဘဲငန်းတစ်ကောင်ကို မောင်းဖို့အရေးမှာပင် တွေဝေ

နေသူဖြစ်တယ်'

နွေချို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ထားပြီးသား စာအုပ်ပါ။ အခုလို တန်ဖိုးရှိတာလေးတွေ ပါတော့လည်း ဟောခန်းထဲ အားလပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြန်ဖတ်နေမိတယ်။

ပေဒင်ဆရာမဘဝရဲ့ ပထမဆုံးနေ့ရက်မှာ အဆင်မပြေလိုက်ပေမယ့်၊ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်တွေမှာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကံလိုက်တယ်လို့ ဆိုရမလားတော့ မသိဘူး၊ နွေချို့ဆီကို ပရိသတ် အလာများတယ်။ မရိုးသားတဲ့ တချို့လူငယ်တွေလည်း ရောက်လာတတ်တာပေ့ါ။

အခုတော့လည်း သူတို့ကို နွေချို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတတ်နေပြီ။ အမြဲတမ်းပရိသတ်တချို့တောင် နွေချို ရနေပြီ။

"ဆရာမ"

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်လေ"

ပုဂ္ဂိုလ်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပထမဆုံးနေ့မှာတင် ဘောလုံးပွဲအဖြေ လာမေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေ။ အခုတော့ သူက နွေချို့ရဲ့ အမာခံ ပရိသတ်ပေ့ါ။ ဘောလုံးပွဲ အရှုံး အနိုင်ကိုတော့ မမေးတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားကိစ္စတွေကိုတော့ လာလာမေးလေ့ရှိတယ်။

"ဆို…ဘာကိစ္စလဲ"

"ကျွန်တော် အခုတိုးချဲ့မယ့် လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုအတွက်ပါ"

အဲဒီလို အစချီပြီး သူ့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအကြောင်းကို မေးတယ်။ ဟောပြောလို့ ပြီးတာတောင် ပုဂ္ဂိုလ်က မပြန်နိုင်သေးဘူး။

"ဆရာမကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်"

"ဘာများလဲ"

"ကျွန်တော်က နှစ်ဂဏန်းသမားလေ"

"အင်း…ကျွန်မသိပါတယ်"

"နှစ်ဂဏန်းသမားတွေက အမြဲတမ်း နှစ်ခု၊ နှစ်ခု ဖြစ်နေတတ်တယ်ဆို"

"အင်း…ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ဟုတ်တာက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆိုပါစို့ ဆရာမရယ် ကျွန်တော်

ပြောမယ်''

''ပြောပါဦး''

''ကျွန်တော့်မှာ နာမည်နှစ်ခုရှိတယ်၊ တစ်ခုက မြင့်ရှိန်၊ တစ်ခုက ကောင်းမြစ်''

''အင်း...''

''အိမ်က နှစ်လုံးရှိတယ်၊ တစ်လုံးက ရန်ကုန်မှာ၊ တစ်လုံးက မင်းဘူးမှာ''

''အင်း...''

''ပထမဆုံးရည်းစားကို စကားပြောတော့လည်း စကားက နှစ်ခွန်း''

''ဟင်...''

အဲဒီနေရာမှာတော့ နွေချို မျက်လုံးဝိုင်းသွားတယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နှစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ဘယ်လိုရည်းစားစကား ပြောလဲဆိုတာ နွေချို စဉ်းစားလို့မရဘူး။

''အဲဒါ...သူက ပြန်ကြိုက်လား''

''ကြိုက်တာပေါ့''

''ရှင် အရင်စာတွေ ရေးပေးပြီးသားလား''

''ဘယ်ကလာ၊ အဲဒီတော့မှ မြင်ဖူးတာ''

နွေချို ပိုပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရတယ်။

''ဟုတ်ရဲ့လားရှင်''

''ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားသမိုင်း အစောပိုင်းခေတ်ပဲဟာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ''

''အဲဒါဆို...အဲဒီစကားနှစ်ခွန်းတော့ ရှင် မှတ်မိမှာပေါ့''

''ဟာ...မှတ်မိတာပေါ့ ဆရာမရယ်''

''ဒါဖြင့် အဲဒီစကားနှစ်ခွန်းကို ပြောပြစမ်းပါဦး''

''ဟဲဟဲဟဲ...''

သူကရယ်သည်။ မျက်မှန်ကို ချွတ်သည်။

''ဟဲဟဲ...''

မျက်မှန်မပါဘဲ ရယ်တယ်။ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်တယ်။

''သူ့ကို ပထမဆုံး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့ မေးလိုက်တယ်''

''အဲဒီတော့...''

''အိအိနိုင် (ဒလ)လို့ ပြန်ဖြေတယ်''

''ဟင်...အဲဒီတော့''

''အို...ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲက နတ်သမီးလေးရဲ့ နာမည်ပါလား ကွယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကြိုက်သွားကြရော...''

''ရော်...''

လူငယ်ဆန်ဆန် ဘန်းစကားနဲ့ပြောရရင်တော့ နွေချို 'လေ' သွားတယ်။

''ကဲ...ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါဦး၊ တခြား ဘယ်နေရာတွေမှာ နှစ်ခုတွေ ဖြစ်နေသေးလဲ''

''ဖြစ်သေးတာပေါ့။ ဥပမာ...ဘီယာသောက်ရင် နှစ်လုံး''

''အင်း...''

''ကဗျာစာမူခကရရင် နှစ်ရာ''

''အင်း...''

''တလောက ရန်ဖြစ်လို့ ခေါင်းပေါက်ပြီး ချုပ်ရတာက နှစ်ချက်''

''အင်း...''

''စာပေအုပ်စုလေးဖွဲ့တော့ ကိုယ်ပါမှ နှစ်ယောက်''

''အင်း...နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူတုန်း''

''နီနီဦး (မင်းဘူး)ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးပါ''

''အင်း...ဆက်ပါဦး၊ ရှင်က ဘာကို ပြောချင်တာတုန်း''

''ဩော်...နှစ်ဂဏန်းသမားမို့လို့ အဲလို နှစ်ခုနှစ်ခုတွေ ဖြစ်နေတတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မကျေနပ်တာ တစ်ခုရှိတယ် ဆရာမ''

''ပြော...''

ကိုမြင့်ရှိန်ခေါ် ကိုကောင်းမြစ်က စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထုတယ်။ ပြီး...နာကျဉ်းကြေကွဲသံနဲ့

"ဒါပေမယ့် မိန်းမကျတော့ တစ်ယောက်တည်းရတယ် ဆရာမ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်မရတာလဲ"

နွေချိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြုံးပြုံးကလေး နေနေရတာပေါ့။

"အင်း…ကျွန်မ ကြည့်ပေးမယ်လေ"

သူ့ဇာတာ၊ သူလက်ပုံစံ အဲဒါတွေကို ပြန်စစ်ပြီး ခပ်မှဲ့မှဲ့ ခေါင်းခါမိသည်။

"ဘာတွေ့လို့လဲ ဆရာမ"

"ရှင်…ကျွန်မကို ညာနေတယ်"

"ဗျာ…ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ရှေ့နေကဗျာဆရာက အံ့ဩသလို ပြန်မေးတယ်။

"ရှင့်မှာ အိမ်ထောင် မရှိပါဘူး"

မျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်လာတယ်။

"ဗျာ…ဆရာမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"ဘယ်လိုမှမပြောဘူး၊ ရိုးရိုးပြောတာ၊ ရှင့်ဇာတာက အိမ်ထောင်ကျမယ့်ဇာတာကို မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးသူတော်တွေ၊ မယ်သီလရှင်တွေလို အိမ်ထောင်မရှိဘဲကို တစ်သက်လုံး နေသွားရမယ့် ဇာတာ"

"ဟာ…"

"မဟာနဲ့၊ ကျွန်မပြောမယ်၊ ရှင့်လိုဇာတာမျိုးကို စာဆိုတောင်ရှိတယ်၊ နားထောင်"

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့"

နွေချိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ရွတ်ပြတယ်။

"ကျား ဂဠုန် မြွေ ခြသေ့တို့
တူတွေ့လို့ ပေါင်းဆုံ
ဤလောက လူ့ဘုံမှာ
ဖော်မစုံကိုယ်တည်း
မယ်သီလ ဖိုးသူတော်လို
ကျိုးယှပျော် ဖြစ်လိမ့်အပြီး…တဲ့"

"ဟာ…ဆရာမရယ်"

"ဘာမှ ဆရာမ မရယ်နဲ့၊ အဲဒါ ရှင့်ဇာတာပဲ"

"တစ်သက်လုံး အဲဒီလို သွားရတော့မှာလားဟင်"

"အဲဒါက ကျွန်မလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ တရားနဲ့သာ ဖြေပါရှင်"

"ဩော်…ငါ့အတွက် နေရောင်လေးတစ်စက်တောင်မှလက်မဖေါ်ဝါး ပေါ် ကျမလာပါလား။ စီးနေတဲ့ ရေဝတီမြစ်ရေဟာ ငါ့ရှေ့မှာ သေသွားတယ်၊ ငါနဲ့ နဂါးပွက်တောင်က မြူနှင်းများ ဝေဝါးလွှန်းလေစွ"

"ဘာလဲ"

"ကဗျာပါ ဆရာမရယ်၊ ကဗျာရွတ်တာပါ။ အသည်းကွဲလို့ ကဗျာရွတ်တာပါ"

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနဲ့ သူ ပြန်သွားတယ်။ နွေချို ရယ်ရမလို၊ ငိုရမလို ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်မှလည်း မရဘဲနဲ့၊ နှစ်ယောက် မရရကောင်းလားလို့ သူမို့လို့ လာပြီး လုပ်ရဲတယ်။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ…။

အဲဒါမျိုးတွေကိုလည်း နွေချို ခဏခဏ ကြုံနေရတယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့ လူငယ်တစ်စု တက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်တွေပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဘုရားလာဖူးကြရင်း နွေချိုကို ဟောခန်းထဲမှာတွေ့လို့ လိပ်ဥလည်း ရှိမယ်ထင်ပြီး လာတူးတာဖြစ်မှာပါ။ တကယ် ဗေဒင်မေးချင်လို့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။

"ဆရာမ ကျွန်တော် ဗေဒင်မေးချင်လို့"

နွေချိုကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

"မေးပါ…ဘာမေးချင်လို့လဲ"

"နွားပျောက်သွားလို့ ဆရာမ"

"ဘာ…"

"နွားပျောက်သွားလို့ပါ၊ ကွင်းထဲမှာ လံထားရင်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ အခု ကျွန်တော်လည်း လယ်ဆက်လုပ်လို့ မရတော့

ဘူး''

နွေချို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးက သူ့အဖော်တွေက သူ့စကားကို ဝင်ထောက်ခံတယ်။

''ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ မနေ့မနက်ကပဲ ဒီကောင့်နွားက ကျွန်တော်တို့လယ်ထဲ ဝင်စားလို့ ရိုက်လွှတ်လိုက်ရသေးတယ်၊ ခု ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တောင်သူတွေဆိုတာကလည်း ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်က အင်မတန်ကြိုကြိုး ဆရာမရဲ့''

အတည်ပေါက်ပုံစံနဲ့ လာပြောနေကြတယ်။ တစ်ယောက်မှလည်း လယ်သမားပုံလည်း မပေါက်ဘူး။

''ချိုထောင် ချိုထောင်၊ မင်း ငါ့ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်၊ ဒီနွေ စပါးပေါ်ရင် မင်းကို စာဥမနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ပြောထားရက်နဲ့''

နွေချိုလည်း ချက်ချင်းမှာတော့ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရှင်းရမလဲ မသိဘူး။ နောက်မှ ဟိုငေးသည်ငေးနဲ့ တွက်ချက်ချင်ယောင် ပြုလိုက်ပြီး…

''ကိစ္စမရှိဘူး။ ရှင်တို့နွားကို ပြန်တွေ့အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးလိုက်မယ်''

''ဟုတ်ကဲ့ဆရာမ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ''

''နွားပျောက်တာကို ဘယ်အချိန်မှာ စသိတာလဲ''

''နေ့လယ်ခင်းကတည်းကပါ''

''ကောင်းပြီ၊ အခု ကျွန်မ အိတ်ပိတ်ယတြာ ရေးပေးလိုက်မယ်၊ နက်ဖြန် နေ့လယ်ခင်းကျမှ ဖွင့်ဖတ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

နွေချိုက စာတစ်စောင်ရေးပြီး စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်တယ်။ နက်ဖြန်နေ့လယ်ထိ စောင့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေက တစ်နေရာသွားပြီး ဖောက်ဖတ်ကြမှာပါ။

''ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ နွားပြန်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူကြီးသိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ''

ဟောခလား ငမ်းခလား မသိဘူး။ ပေးပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

နွေချိုရေးပေးလိုက်တဲ့ ယတြာက ရှင်းရှင်းလေးပါ။

၁။ နွားကို အော်ခေါ်လိုက်လျှင် နွားသံနှင့်ပဲ အော်ခေါ်ရမည်။ ဓာတ်တူပြုရမည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ လှည့်၍ ဘွတ်အဲ (သို့) ဘွတ်ထရိန်းဟု အော်ပါ။

၂။ ထိုသို့အော်လျှင် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ခေါင်းမှာ ချိုအသွင်ပြုပြီး ထောင်ထားပါ၊ ရုပ်တူပြုပါ။

၃။ ထိုသို့ ပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြည့်မှန်တစ်ချက်တည်းသို့ သွားကြည့်လိုက်ပါ နွားကို တွေ့ပါလိမ့်မည်။

၄။ ဤနွေစပါး ပေါ်ပြီးလျှင် ကတိအတိုင်း စာဥမနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပါ။

အနီးအပါးက တခြားဗေဒင်ဆရာတွေနဲ့လည်း နွေချို ရင်းနှီးနေပြီ။ အားလုံးကလည်း နွေချို့ကို ခင်ကြ၊ ချစ်ကြပါတယ်။ နွေချို့အခန်းကို လူရှင်းချိန်တွေမှာ လာလာလည်လေ့ရှိတယ်။ ဗေဒင်အကြောင်း၊ လက္ခဏာအကြောင်း၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း ငြင်းကြ၊ ခုံကြ၊ ဆွေးနွေးကြတယ်။

နွေချိုကလည်း သူတို့ကို ဆိုင်ပေးပြီး အတို့အထောင် လုပ်လေ့ရှိတယ်။

''ဆရာကြီး…ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးစပ် အခေါ်အဝေါ်တွေထဲမှာ သား၊ မြေး၊ မြစ်၊ တီ၊ ကျွတ်၊ ဆတ်အထိ လူတွေသိတယ်၊ အဲဒီစကားလုံး အသွားအလာကိုတော့ လူတွေ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပြောလေ့ဆိုလေ့ ရှိတယ်၊ တီ၊ ကျွတ်၊ ဆတ်ပြီးရင် ဘာလဲ…''

ဆရာကြီးဝိဇ္ဇာရေစိုးဝင်းငြိမ်းက…

''အေး…သမီးမေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပဲ၊ တီ၊ တွတ်၊ ကျွတ်၊ ဆတ်ပြီးရင် ဆက်ဆိုတာ ထပ်လာတယ်ကွဲ့''

''ဟင်…ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ လူတွေ သိစ်မသိကြဘူး''

အဘိဓမ္မာတောင်သာ ဆရာဘိုဘိုထွန်းက ဝင်ငြင်းတယ်။

''အာ…မဟုတ်ဘူးဗျ ဆရာစိုးဝင်းငြိမ်း။ ခင်ဗျားလွဲနေပြီ''

"ဘာ...ဘာလွဲလို့လဲ"

"အခုလူတွေ သမီးနွေချိုရွတ်သလို ရွတ်တာကိုက မှားနေတာ၊ ခင်ဗျားကလည်း အဲဒါကို ထပ်ရောနေတာ"

ဆရာကြီး စိုးဝင်းငြိမ်းမျက်နှာ တည်သွားတယ်။

"အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး"

"အမှန်က သာ၊ မြေး၊ မြစ်၊ တီ၊ တွတ်၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်ဆတ်ဗျ"

"ဟာဗျာ...ဒါတော့ ခင်ဗျားကလဲ"

ဆရာဘိုဘိုထွန်းက ပြုံးတယ်။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် မှာဘဲ ဘေးခန်းက ဆရာမကြီး မြောင်းမြခင်မာချိုက နွေချိုအခန်းကို ကူးလာပြီး...

"ကျွန်မ ပြောမယ်"

ပြီး မာဃဒေဝလင်္ကာတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပြလေရဲ့...။

"ဆွေစုမျိုးစစ်၊ ခုနစ်ဝင်တာ၊ ကိုယ့်ထက်မှလျှင်၊ အဘ၊ အဘိုး၊ ခေါ်စိုးစဉ်ရှေး၊ အဘေး၊ အဘဲ၊ တကွဲ အဘွေး၊ တရေးအဘော်၊ အောက်သော်တခြား၊ သားနှင့်မြေး၊ မြစ်၊ တဆစ် တီ၊ မှေးမှတ်လော့ ကျွတ်ဆက်၊ ကျမ်းဂန်ထွက်ဓါလို့ မန်လည်ဆရာတော်က ဆိုထားတယ် မဟုတ်လားရှင့်၊ အဲဒီတော့ကာ..."

ရှပ်ကုန်ပြီ၊ ပိုပိုရှုပ်နေပြီ။

နွေချို ရယ်ချင်တာကို အောင့်ထားပြီး...

"ဆရာကြီးတို့ ဆရာမကြီးတို့ စကားပြောနှင့်ကြဦးနော်၊ သမီ ဟိုဘက်မှာ စာအုပ်ကလေးတွေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"အေးအေး...သမီး သွား"

နွေချို လစ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့တွေကတော့ ငြင်းခုံပြီ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေရဲ့။ တီရယ်၊ တွတ်ရယ်၊ ကျွတ်ရယ်၊ ကျွတ်ဆတ် ရယ်၊ ဆတ်ရယ်၊ မှေးရယ်၊ အို...စုံနေတာပဲ။

❀❀❀

အခန်း [၁၂]

တစ်ခါက မြို့တော်ကြီးတစ်ခုရဲ့ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းကို သူခိုးတစ်ယောက် ဖောက်ဝင်ခဲ့တယ်။ ဖောက်ထွင်းပြီး အထဲကို ဝင်လို့ ရကာမှ အိမ်ရှင် နိုးလာလို့ အဖမ်းခံလိုက်ရပါလေရော...။

အိမ်ရှင်က သူခိုးကို ပြောတယ်...

"မောင်ရင် ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ"တဲ့...။

သူခိုးက ငြင်းတာပေါ့။

"ခိုးဖို့လာတာ လူမိမှတော့ ကံကောင်းတယ် ဖြစ်ရဦးမလား။ ကံမကောင်းတာပါ"

အဲဒါနဲ့ အိမ်ရှင်က...

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါက မင်းကို စခန်းမပို့သေးပါဘူး။ မင်းကို စခန်းပို့သင့်၊ မပို့သင့် စစ်ဦးမယ်"

လို့ ပြောပြီး စိတ်နဲ့ တွက်ချက်နေပြန်တယ်။ ပြီးမှ...

"မင်းကို ကံကောင်းတယ်လို့ ငါကြိုပြောတာ မှန်နေပြီ"

သူခိုးက သူ့ကို တအံ့တသြကြည့်တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခု...ငါ တွက်ချက်ကြည့်တာ၊ ဒီညမှာ မင်း အချုပ်ကျဖို့ အဖမ်းခံရဖို့ကိန်း မရှိဘူးကွ..."

သူခိုးက...

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် ကံကောင်းတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"လို့ဆိုတော့ အိမ်ရှင်က…

"အေး…သွားတာပေါ့၊ ဦးက နာမည်ကျော် ဗေဒင်ဆရာကြီး မစွတာ… ပါ။ မင်းဇာတာကို စစ်ဆေးခကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်လာ (၃၀၀)ယူပါတယ်၊ ဗေဒင်ဟောခ ချေပြီးရင် သွားလို့ရပါပြီ"

ဗေဒင်ဟာသတွေကို ဖတ်ပြီး နေ့ချို့ တခစ်ခစ်ရယ်နေမိတယ်။ အဲဒါတွေကိုလည်း လိုက်ဖတ်ထားရတာပဲ။ ကိုယ်က ကြိုသိထားတော့ ကောင်းတယ်၊ နို့မို့ဆိုရင် သူများက လာနောက်မှ၊ ပြန်ပြောပြမှ ကိုယ်က သွားဖြဲလေးနဲ့ ရယ်နေရတာ သိပ်မနိပ်ဘူး။

"ခစ်ခစ်"

ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ပဲ ဗေဒင်ဟာသတွေကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

ကြားဖူးပါတော

"ခင်ဗျား စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ဟောပါလားဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲဗျ"

"စာရွက်နဲ့ဟောတော့ စာရွက်လည်းကုန်ရော၊ ဟောလို့ ပြီးရော ဆိုတာ သိရတယ်။ စာရွက်မပါဘဲဟောတော့ ဘယ်တော့များမှ ပြီးပါ့မလဲလို့ စောင့်ရတာ သေချင်လွန်းလို့ပါ"

ဘာကိစ္စ

"မင်းတို့မြို့မှာ ဒေါက်တာဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာလဲကွဲ့"

"အဲ…ဒေါက်တာဆိုတာ တိတိကျကျပြောရရင်တော့ ဗေဒင်ဆရာပေါ့၊ သူက မျက်လုံးဖြဲကြည့်၊ ပါးစပ်ဖြဲကြည့်၊ လက်တွေကိုင်ကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ဘာရောဂါရှိတယ်တို့၊ ဘာစားရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတို့ကို အတတ်ဟောစားနေတာပဲ…"

အကျင့်ပါနေပြီ

ဗေဒင်ဆရာ – တစ်နှစ်လုံး ခင်ဗျား ဆင်းရဲခဲ့တယ်။
ဆင်းရဲသား – မှန်ပါတယ်ဆရာ။
ဗေဒင်ဆရာ – ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆင်းရဲမှာ မစိုးရိမ်နဲ့တော့။
ဆင်းရဲသား – ကျွန်တော့်မှာ ချမ်းသာမယ့်ကိန်း မြင်လို့လားခင်ဗျာ။
ဗေဒင်ဆရာ – မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။
ဆင်းရဲသား – ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်မှာတုန်းဆရာ။
ဗေဒင်ဆရာ – ခင်ဗျားဆင်းရဲတာက အကျင့်ပါနေပြီ။

ဆရာပြောတာ မှန်မှာပေါ့

"ခင်ဗျားဟာ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တဲ့ လူစားပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အတော်လည်း သစ္စာရှိတဲ့လူပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ…ဒါပါပဲ၊ ဟောခလေးသာ တစ်ဆိတ်လောက်မစပါ"

"အခုတော့ ပိုက်ဆံမပါလို့ နောက်တစ်ခေါက်မှ ယူပါဆရာ"

"အို…ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောက်တစ်ခေါက် ခင်ဗျားမလာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ"

"ဆရာပဲပြောပြီး ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာရှိတဲ့လူ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တဲ့လူဆို"

လမ်းညီပါရစေ

လက္ခဏာဆရာ – ခင်ဗျားရဲ့လမ်းကြောင်းမှာ ထူးခြားတာတွေ တယ်ပြီး များလှပါလား။
မေးသူ – ကျုပ်လမ်းထက် အခု ကျုပ်မိန်းမ ဘယ်လမ်း ရွှေ့နေတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ လာတာပါ။ အိမ် လိပ်စာပါ သိအောင် ဟောပေးပါ။

ဝေးဝေးနေ

''ကျွန်တော်သေမယ်ဆိုရင် ဘယ်မြို့နားမှာ သေမယ်လို့ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ မြင်ပါသလဲ''

''ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိ သိချင်ရတာလဲ''

''အဲဒီမြို့နဲ့ ဝေးဝေးနေတော့ ကျွန်တော် မသေတော့ဘူးပေါ့''

ကြည့်နေမှာပါ

''မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်ရရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါ ဗေဒင်ဟောနိုင်တယ်ကွ''

''ငါဆိုရင် ဟောမနေဘူး ကြည့်ပဲ နေမှာကွ''

နေ့လယ်ခင်း လူသူကျဲပါးချိန်ပါ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဗေဒင်လာမေးသူတွေ ရှင်းလင်းနေတတ်တယ်။ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချပြီး နွေချို ခါးကြောလေး ဆန့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ…

''ဦး…''

တစ်ဘက်ခန်းမှ ထွက်လာတဲ့ အသံကြီးကြောင့် နွေချို လန့်သွားတယ်။ တစ်ဘက်ခန်းမှာ ဆရာအသစ် ရောက်နေတယ်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မာချိုက စစ်ကိုင်းကို ပြောင်းသွားပြီ။

အသစ်ရောက်လာတဲ့ဆရာက ဗေဒင်မဟောသေးဘူး။

အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အစီအရင်တွေကို ဝင်နေတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်လည်း မတပ်သေးဘူး။ နာမည်ကိုလည်း မသိဘူး။ နွေချိုဖြင့် မြင်တောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး။ စိတ်လည်း သိပ်မဝင်စားပါဘူး။

''ဦး…''

နွေချို သက်ပြင်းချမိတယ်။ ရင်ခေါင်းသံအပြည့်နဲ့ အော်လိုက်တဲ့ အဲဒီအသံ ဟိန်းဟိန်းကြီးကို ကြားရတာ ကိုယ့်မှာ တုန်တုန်သွားရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုး လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။

ပြန်စဉ်းစားပြီး ရယ်ချင်သွားတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကိုယ် အဲဒီလို

အော်နေတုန်း ဖေဖေက လာကြည့်ဖူးတယ်လေ။

''သမီး ဘာတွေအော်နေတာလဲ''

''သမီး လုံ ရွတ်နေတာ''

''ဘာ…သမီး''

ဖေဖေက နားမလည်ဘူး။

''လုံ ရွတ်တာလေ ဖေဖေရဲ့၊ ဂါထာတွေအတွက် ရွတ်တာပေါ့''

''မကြားဖူးပါဘူး''

''ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်''

''ပြစမ်း''

နွေချိုညွှန်ပြတဲ့စာအုပ်ကို ဖေဖေက ဆွဲယူကြည့်တယ်။ ပြီး… ပြုံးတယ်။

''သမီး မှားနေတာ''

''ဘာမှားလို့လဲ''

''သမီး ဘယ်လိုရွတ်သလဲ ပြန်ရွတ်စမ်း''

နွေချိုက ဟန်နဲ့မာန်နဲ့ ရွတ်ပြလိုက်တယ်။

''လုံ''

ဖေဖေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရယ်တယ်။ ပြီး…မေးတယ်။

''ဘာဖြစ်လို့ လုံလို့ ရွတ်တာလဲ''

''ဒီမှာလေ ဖေဖေရဲ့ ငူ(လကြီး) တစ်ချောင်းငင်၊ သေးသေး တင် လုံတဲ့''

''ငူ(လကြီး) မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် အကွရာ'ဥ'ပါ''

''အဲ…''

နွေချို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဖေဖေပြမှ သေချာကြည့်တော့ ဟုတ်သားပဲ။

''ဥုံ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ဦး''

''ဪ…''

''ကဲ…ကဲ… သမီးဘာသာ ဆက်ရွတ်ပါ''

ဖေဖေထွက်သွားတယ်၊ ရှက်လို့ နွေချို ဆက်တောင် မရွတ်တော့

ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ 'မြဲ မြဲ'နဲ့ အော်နေမိတာကို ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်း ကြားရင် စိတ်ညစ်မှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။

အခု ဒီဆရာကြီး ဘေးခန်းကနေ ရွတ်နေတော့ စိတ်ညစ်တဲ့ကြားက နွေချို ပြုံးမိတာပေါ့။ ညနေ အခန်းပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့အပြင်မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံရတယ်။

''သမီး နွေချိုမဟုတ်လား''

''ရှင်...''

ကိုယ့်ကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

''ဟယ်...ဆရာမ''

ငယ်ငယ်တုန်းကဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာဝင်း ဖြစ်နေတယ်။ ပြန်ဆုံတော့လည်း ဝမ်းသာအားရပါပဲ။

''ဆရာမ ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ ဘုရားလာတာလား''

''မဟုတ်ဘူး...''

ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းက လူသစ်ရောက်နေတဲ့ နွေချိုဘေးခန်းကို ညွှန်ပြပြီး...

''ကိုကျော်သူဆီ လာတာ''

''ရှင်...''

''နွေချိုမမှတ်မိဘူးလား။ ဆရာကျော်သူဦးလေ''

''ဟယ်...ဆရာဦးကျော်သူက ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်နေပြီလား''

ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

''ဟုတ်တယ်လေ...အာကာသလျှို့ဝှက်ပညာရှင်ဆရာကျော်သူဆိုတာ သူပေါ့...''

''ဩော်...''

ဦးကျော်သူဦး ထွက်လာလို့ ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းက...

''ကိုကျော်သူ သူ့ကို မှတ်မိလား''လို့ ပြတယ်။

ပထမတော့ မမှတ်မိဘူး။ နောက်မှ...

''ဩော်...ဟို ပထမဆုံးနေ့မှာ ထွက်ကျတဲ့ ကောင်မလေး''

''ဟာ...ဆရာကလဲ''

ရယ်ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ကို အံ့ဩ၊ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကို အံ့ဩနဲ့ပေါ့။ နွေချို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတုန်း။

နွေချိုတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်သွားနေတုန်းမှာ...

''ညီမလေး''

နောက်ကျောဘက်ကနေ အသံထွက်လာတယ်။ ယောကျ်ားလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အသံ။ နွေချို လှည့်မကြည့်ပါဘူး။ အသံက ဆက်ထွက်လာတုန်းပဲ။

''ညီမလေးဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့''

''... ... ...''

''အစ်ကိုကြီးရဲ့ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေလို့ပါ''

သေလိုက်ပါလားလို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိရင်း ခြေလှမ်းအရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်တယ်။ နောက်ကလူကလည်း ကပ်လိုက်လာတာပဲ။

''အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇာတာမှာ ရှစ်တန့်သခင်နဲ့ ခြောက်တန့်တို့က လက်ရဲ့ ခုနစ်တန့်နေရာမှာ ရောက်နေလို့ အစ်ကိုကြီးဟာ အချစ်ရေးကံမကောင်းသူပါကွယ်''

ဒုက္ခပဲ... နွယ်ချို မျက်လုံးလည်း ပြူးသွားမိတယ်။ ဒီလို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာကို ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။

''ခုနစ်တန့်သခင် တနင်္လာစနေကလည်း ကရက ခြောက်ကြာ၊ ရာဟုနဲ့ အတူတူ လက်ရဲ့ခြောက်တန့်မှာ ပူးယှဉ်နေလို့ အိမ်ထောင်ရေးကံမှာ အောင်မြင်မှု မရရှာသူပါကွယ်...''

နွေချို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲမသိ ဖြစ်နေတယ်။

''အဲဒါ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ညီမလေးအနေနဲ့ ကူညီပါဦး၊ ခု ကိုယ့်ဘဝက 'ပပ'ထူမှ 'ထ'ရမယ့် ကုသလေးပါ''

မဖြစ်တော့ဘူး ဒီလူ့ကိုတော့ ဟောက်ထုတ်မှ ရတော့မယ်။

''ဒီမှာ''

ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အသံပြုလိုက်တော့ သူ လန့်သွားတယ်။ ပြီး… ကြည်ကြည်လင်လင် ရယ်တယ်။ ရုတ်ရည်သန့်ပြန့်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ နွေချို ဖဝေဖဝါကြည့်နေမိပြီးတော့မှ…

"ဟယ်…အုံ့ကြီးမောင်"

ဆဲရင်း။ ဆိုရင်း နွေချို ပျော်သွားတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း တဟားဟားရယ်ရင်း…

"နှင် ငါ့ကို မှတ်မိသားပဲ"

"ချက်ချင်းတော့ မမှတ်မိဘူးပေါ့၊ နောက်မှ နှင်မှန်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိလိုက်တယ်"

"ဩော်…၊ နှင်က အကြားအမြင်တွေ ရတာကိုး"

"အစုတ်ပလုတ်ကောင်နော်"

အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

"နှင်က ရန်ကုန်ကို လာလည်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာ၊ ငါရောက်တာ တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ နှင် ဒီမှာ ဖေဒင်ဟောနေမှန်း ဒီနေ့မှ သိတယ်"

"ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ"

"ငါက ဆရာကျော်သူဦးဆီ လာတာဟ"

"ဩော်…"

"သူက ကျောင်းဆရာဘဝကနေ အနားယူပြီး ဖေဒင်ဟောစားတော့မယ်ဆိုလို့ လာအားပေးတာ"

"ဩော်…သူတို့က ငါ့ဆီ ညွှန်လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

အုံ့ကြီးမောင်က အသံချိုချိုနဲ့ ရယ်တယ်။

"အေး…အခုပဲထွက်သွားတယ်၊ လိုက်လိုက်ဆိုလို့ ငါလိုက်လာတာ"

နွေချို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိတယ်။

"နှင်လိုက်လာပုံကဟယ်၊ အခန့်မသင့်ရင် ပါးကျိုးသွားဦးမယ် ဟွန်း"

"နှင့်ကို မစရတာ ကြာပြီလေဟယ်"

ပြောဖို့မေ့ခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းက အုံ့ကြီးမောင် ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်။ နွေချိုတို့အိမ်မှာပဲနေပြီး ကျူရှင်တက်တယ်။ တစ်နှစ်လုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး (၃)လလောက် အလိုမှာပါ။

နောက်ပိုင်းတော့ မတွေ့တော့ဘူး။ စာအဆက်အသွယ်လည်း ပျင်းလို့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ အခုမှ ပြန်ဆုံကြတာ။

"ဟဲ့…အပြုံးပန်းကော"

"သူလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ၊ အခုဆို စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ပေါ့"

"မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟာ…၊ ခေါ်လာခဲ့ဦး"

"အေးပါ၊ နှင်သာ ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေ လျှောက်မပြောနဲ့"

နွေချို ပြုံးနေလိုက်တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငယ်ဘဝက အသိအကျွမ်းတွေနဲ့ ဒီနေ့ ပြန်ဆုံနေရတယ်။ တစ်မျိုးထူးဆန်းတာပဲ၊ နောက်ထပ် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။

အုံ့ကြီးမောင်နဲ့ လမ်းခွဲပြီး အိမ်အပြန်မှာ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဖွင့်နေတဲ့ ခင်မောင်တိုးရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားရတယ်။ 'စောင်းကြိုးရှိုက်သံ'ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။

အဲဒီသီချင်းကို ခဏခဏ ကြားဖူးခဲ့တာပဲ။ ဆိုကြည့်ရင် အလွတ်တောင် ရမယ်ထင်တယ်။ နားရည်ဝအောင် ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညနေမှာ အဲဒီသီချင်းကို ပြန်ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်။

ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလင်းညှိုညှိုတွေ အုံ့မှိုင်းစိုစွတ်လာသလိုပဲ။ ဟိုးအဝေးကြီးက လွင့်ပျံ့လာသလိုရှိနေတဲ့ အော်သံ၊ ခေါ်သံ၊ လော်စပီကာသံတွေ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ အငြိမ့်သီချင်းသံတွေ၊ ပြီးတော့… ပွဲတော်ည တစ်ခါတုန်းက ပွဲတော်ည။

ဖားတစ်လက်။

စောင်းကြိုးအပြတ်တွေ။

ပြီး…နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ ရွေ့လျားလာတဲ့ အိမ်မက်မြူနှင်းတစ်စက်စက်။

"အို…"

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

အိမ်ကို ပြန်ရတာလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး။ လမ်းတွေ မှားပြီး လျှောက်နေရသလိုပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရီရီဝေဝေ ဖြစ်နေတယ်။ အတွေးတွေကလည်း ဟိုယိမ်း သည်ယိုင်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လှဲပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။

နွေချို့စကားသံ တိတ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ စောင်းကြိုးပြတ်ရွာကလေးရဲ့ အခန်းငယ်ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့တယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ် ဖြစ်နေတာမို့ ကားသံ၊ လူသံ၊ အော်သံ၊ ကလေးသံတွေလည်း မကြားရဘူး။

ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် တိုက်ခိုက်နေတဲ့ လေညင်းတချို့ကြောင့် ကန့်လန့်ကာရွက်လေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတာကလွဲရင် အားလုံးဟာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

နွေချို့ တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့…

အားလုံးဟာ နွေချို့စကားကို တကယ်ပဲ အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပေးနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ဆက်လာမယ့် နွေချို့အသံကိုပဲ စောင့်မျှော်နေကြသလိုမျိုး။ အိမ်ရှင်လူရွယ်ကတော့ နွေချို့ကို ဆက်ပြောဖို့ တိုက်တွန်းသလို ပြုံးပြတယ်။ ပထမဆုံးစကားထပြောခဲ့တဲ့ တယောတစ်လက်နဲ့လူကတော့ တစ်ဖက်အခန်းထောင့်ကနေ နွေချို့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်လေးထဲကို နောက်ထပ်လူတချို့ ထပ်ရောက်လာပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ နွေချို့လည်း နွေချို့စကားကို ဆက်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ထူးခြားတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ကျွန်မဘဝထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ…။

❀❀❀

အခန်း (၁၃)

အဲဒီနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူးခြားသလိုမျိုး နွေချို့ ခံစားရတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သတိလစ်သွားသလို ငေးကာငိုင်ကာလည်း ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တစ်ခုပဲ…

အုံကြီးမောင်နဲ့ အပြုံးပန်းက နွေချို့ဟောခန်းကို ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ သူတို့နဲ့ နောက်ပြောင်ရယ်မောပြီး နေရတဲ့အချိန်တွေမှာ ပြန်ပြီး လန်းဆန်းလာတတ်တယ်။

အပြုံးပန်းက ယဉ်တယ်။ လှတယ်လို့ ပြောမရပေမယ့် ကြည့်သန့်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မအူမလည်ကလေး။ ရယ်ရတယ်။ စလို့ နောက်လို့လည်း အရမ်းကောင်းတယ်။

"နွေချို့"

"ဟင်"

"ဒီပုလင်းမှာထည့်ထားတာ ဘာအရည်တွေလဲ"

"ဩော်…လက္ခဏာ လာမေးသူတွေအတွက်ပါ"

"အင်းပါ…၊ ဘာလုပ်ရတဲ့ အရည်လဲလို့"

"သူတို့လက်ကို ဆေးမင်တွေနဲ့ လက်ဗွေရာ ယူတယ်လေ၊ ပြီး…အဲဒီဆေးမင်တွေကို ပြန်ဆေးဖို့အတွက် ဒီပုလင်းထဲက အရည်ကို သုံးတယ်"

"ပုလင်းမှာက ထူးဆန်းတဲ့ဆေးရည်လို့ စာကပ်ထားပါလား"

"အင်း…ဟုတ်တယ်လေ"

နွေချိုက မချိုမချဉ်နဲ့ လိုရင်းရောက်အောင် မပြောဘူး။ အပြုံးပန်း ကလည်း အရမ်းသိချင်နေတယ်။ ထူးဆန်းသော ဆေးရည်ဆိုလို့ သူ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။

"ဘာတွေနဲ့ ဖော်စပ်ထားလို့ ထူးဆန်းသောဆေးရည်လို့ ခေါ်ရ တာတုန်း"

"ဟဲဟဲ…ဒီလိုပါပဲ"

အပြုံးပန်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က ပုလင်းအဖုံးကို ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ် ဆွဲဖွင့်တယ်။ ပြီး…ဆေးရည်ကို အနံ့ခံ ကြည့်ပြီး…

"ဟင်…ဆပ်ပြာရည်တွေပဲ"

"ဟဲဟဲ…"

နွေချို ရယ်နေလိုက်တယ်။ ဂျက်ဆင်ရဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်လုပ်တာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ပျော်စရာကလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။ အုံ့ကြီးမောင်သာ ဝင်မရှုပ်ရင် အပြုံးပန်း တော်တော်နဲ့သိမှာ မဟုတ်ဘူး။

တချို့ လက္ခဏာမေးသူတွေဆိုရင် ရယ်ရတယ်။ ဆပ်ပြာရည် မှန်းမသိတော့ အဲဒီ ထူးဆန်းသောဆေးရည်နဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့လက်ကို တရှိ တသသ ဆေးနေလိုက်ကြတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် မျက်နှာဝှက်ပြီး ရယ်ရတယ်။ အပြုံးပန်းကလည်း အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ကပ်သီး ကပ်သပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်။ မျက်လှည့်တို့၊ ဆပ်ကပ်တို့ အရမ်းဝါသနာပါတာတဲ့။ တစ်နေ့မှာ နွေချိုက သူ့ကို…

"အပြုံးပန်း နင် မျက်လှည့်ပြဆေးတစ်ခု ဖော်ပါလား"

အပြုံးပန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အံ့ဩနေတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ အုံ့ကြီးမောင်တို့ နွေချိုတေးတို့နဲ့ ပေါင်းမှတော့ အံ့ဩစရာ တွေချည်း ကြုံနေမှာပဲ။

"မျက်လှည့်ပြဆေး ဟုတ်လား။ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး"

"အဲဒီဆေးကို ရရင် နင် အများကြီး မျက်လှည့်ပြလို့ ရတယ်ဟ"

"ဘယ်လိုရသလဲ"

"အဲဒီဆေးကိုဟာ ခြင်းကျားကြီးမှာ သုတ်လိုက်"

"အင်း"

"အဲဒီခြင်းကျားနဲ့ နင် ရေခပ်လို့ ရတယ်တဲ့"

"ဟယ်…"

အပြုံးပန်း မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

"အဲဒါ အကောင်းပဲရှိသေးတယ်။ တခြား အများကြီးလုပ်လို့ ရသေးတယ်"

"ပြော…ပြောစမ်းပါဦးဟဲ့"

"လင်ပန်းကို အဲဒီဆေးသုတ်ပြီး ရေထည့်လိုက် ရေတွေက ခဲသွားတယ်တဲ့"

"ညြော်…"

"ကြိုးကို အဲဒီဆေးနဲ့ သုတ်လိုက်ရင် မြွေဖြစ်သွားတယ်တဲ့"

"အာ…အဲဒါတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ ကြောက်တယ်"

"မကျည်းရွက်ကို သုတ်ရင် ပိတုန်းဖြစ်တယ်တဲ့"

"အင်း…ဒါလေးက မဆိုးဘူး"

"ကြက်ချေးကို သုတ်ရင် ထတွန်တယ်တဲ့"

"အဆန်းပါလား။ အုံ့ကြီးမောင်ကို သုတ်ခိုင်းရမယ်"

"အိုးအလွတ်ကို အဲဒီဆေးသုတ်ပြီး ရေထည့်ရင် မဝင်ဘူး။ ရေရှိ တဲ့အိုးကို အဲဒီဆေးသုတ်ပြီး မှောက်ချရင် ရေထွက်မကျဘူးတဲ့"

"အာလာလာ…"

"တခြားသုံးလို့ရတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးလို့ရတယ်တဲ့"

ထိုင်ရမလို၊ ထရမလိုဖြစ်ပြီး အပြုံးပန်းက အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေ တော့တယ်။

"ပြောဦးလေဟာ နွေချို။ အဲဒီဆေးက ဘယ်လိုဖော်ရမှာလဲ"

"မှတ်ထား။ သေသေချာချာ"

"အင်း…ပြော"

အပြုံးပန်းက သေသေချာချာကို စာနဲ့ လိုက်မှတ်တယ်။ နွေချိုက

ပီပီသသ ရွတ်ပေးလိုက်တယ်။

"တောင်ဇလပ်ပွင့်ရယ်၊ လေပွေတိုက်တုန်း ပါလာတဲ့ သစ်ရွက်ရယ်"

"အင်း…ဟုတ်ပြီ"

"ပြီး…လူ့ရိုးရယ်၊ ဆင်ရိုးရယ်၊ အိမ်မြှောင်ဥရယ်"

"အယ်…"

"ပြီး…ဖားပြုတ်တစ်ကောင်လုံးရယ်၊ ကြွက်စုတ်ရဲ့ အဆီရယ်"

"ဟာ…"

"အဲဒါတွေကို ပေါင်း။ ညက်အောင်ကြိတ်၊ အဲဒါဆိုရင် ရပြီ"

အပြုံးပန်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတယ်။

"ဆေးအမယ်တွေကလည်းဟာ…"

"သူ့စာတ်သဘောနဲ့သူ ရှိနေတာကိုးဟ၊ အဲဒီအတိုင်းတော့ လိုက်လုပ်ရမှာပေါ့"

"ဟို…ဟိုဒင်းဟာ"

အပြုံးပန်း ခေါင်းကုတ်တယ်၊ မျက်နှာကလည်း ထိပေါက်ပြီးမှ ထိလက်မှတ်မှာ နံပတ်ပါတဲ့အထိ မီးပေါက်သွားတဲ့လူလို ဖြစ်နေတယ်။

နွေချိုက သာသာထိုးထိုးလေး ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

"နင် ဘာမှ တွေဝေနေစရာ မလိုဘူး။ အုံ့ကြီးမောင်ကို ခိုင်းလိုက်ပေါ့။ အဲဒီဆေးအမယ်တွေကို သူ့ဘာသာသူ ရှာပြီး၊ သူ့ဘာသာသူပဲ ဖော်စပ်လာပလေ့စေ"

"ဟယ်…သူက ဘယ်လုပ်ပေးပါ့မလဲဟ"

"နင်က ပြောပေါ့ဟဲ့၊ ကျွန်မကို ချစ်ရင် မောင်ကြီးရယ် ဖော်ပေးပါလား…လို့"

"အာ… ရှက် မဟုတ်ပါဘူးဟာ"

"အဲဒါဆိုလည်း နင်က တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်လေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော မချစ်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ်လို့"

"အဲလိုပြောလိုက်တော့ရော သူက ရှာပေးမှာမို့လို့လား"

"ရှာပေးမှာပေါ့ဟ၊ ရော့ရော့ ကြိုက်သလောက်သာ ယူပေတော့

ဆိုပြီး နင့်ကို လာပစ်ပေးလိုက်မယ်"

"ဘာတွေပစ်ပေးမှာလဲ"

"အဲဒါတွေပေါ့… လူ့ရိုးရယ်၊ ဆင်ရိုးရယ်၊ အိမ်မြှောင်ဥရယ်၊ ဖားပြုတ်ရယ်၊ ကြွက်စုတ်ရယ်…"

"အောက်မယ်လေးလေး…"

အပြုံးပန်း စိတ်ညစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး နွေချို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ သူက အုံ့ကြီးမောင်ကို အဲဒီဆေး ဖော်ခိုင်းကြည့်သေးပုံတော့ ရပါတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာတော့ နွေချို့ကို အံကြိတ်ပြတယ်။

"ငါ့မှာ မနည်းဖြေရှင်းရတယ်"

"ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်လဲ"

"အဲဒီဆေးနဲ့ တခြားဟာတွေကို တို့တာ နောက်ထား။ အဲဒီဆေးကို ကိုင်ထားပြီး ကိုယ်ကအရင် ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူးလို့၊ အဲဒီတော့မှ မချောလည်း ဟုတ်သားပဲဆိုပြီး လက်လျှော့သွားတယ်"

အပြုံးပန်းကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးမှာ ရယ်နေတယ်။

"ငါတို့နှစ်ယောက် ဘုရားပေါ် ခဏတက်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာခဲ့မယ်"

"အေးအေး…အပြုံးပန်း"

"ဟေ…"

"ပြန်လှည့်လာမှ ဝင်ယူ သိလား။ ငါ ဒီတစ်ခါ နင့်ကို ကိုယ်ပျောက်ဆေး ပေးလိုက်ဦးမယ်"

"တော်…တော်"

နှစ်ယောက်လုံးက ပြုံးတူအောင်လို့ ရယ်ကြရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြုံးပန်းကလည်း အပြုံးပန်းပဲ။ သွားခါနီးမှ လှည့်မေးသေးတယ်။

"တကယ်ကိုယ်ပျောက်လား။ ဟုတ်လား"

"အေး…တကယ့်ကို ကိုယ်ပျောက်တယ်၊ ခေါင်းကြီးကတော့ ကျန်နေတာပေါ့"

"အမယ်လေး ဘုရားရေ"

အဲဒီလို ရေရွတ်ပြီး အုံ့ကြီးမောင်နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားတယ်။ ဒီလိုမိုးကြီးတော့ သူ ကိုယ်မပျောက်ချင်ဘူးထင်ပါတယ်။

အဲဒီလို သူများကို မဟုတ်တရုတ် လိုက်ဒုက္ခပေးမိလို့လား မသိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး အတော်လေးလည်းကြာရော နွေချို့ ဝင့်လည်ပါလေရော။ ပေဒင်မေးမယ့်လူတစ်ယောက် တက်လာတယ်။ အသက် သိပ်မငယ်တော့ပါဘူး။ အညာသားဟန်ရှိတဲ့ ပိန်ပိန်ခြောက် ခြောက် လူတစ်ယောက်။

"ကျွန်တော် ပေဒင်မေးချင်လို့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ"

"ပေဒင်မေးတာထက်နော် ဟို ယတြာ အစီအရင်ကို ပိုလိုချင် တယ် ဆရာမ"

"အင်း…ရပါတယ်၊ လိုအပ်ရင် လုပ်ပေးမယ်"

သူ့လက္ခဏာ၊ သူ့ဇာတာကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး…

"ကဲ…ရှင် ဘာမေးချင်သလဲ"

"ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူး ဆရာမ"

"အင်း…တွေ့ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ မရှိဘူး"

"အဲဒါ…ကျွန်တော့်ကို မိန်းမရအောင် လုပ်ပေးပါ"

"အာ…"

"တကယ်ပါဆရာမ၊ ကျွန်တော် နောက်တာမဟုတ်ဘူး။ အတည် ပြောတာ"

နွေချို့မှာ ရယ်ရမလို၊ ငိုရလိုနဲ့။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး…

"အင်း…ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကို လိုချင်တာလဲ"

"မိန်းမဆိုရင် ပြီးရောဆိုတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဆရာမ ရယ်၊ အဲလို ခပ်ညံ့ညံ့လူပျိုကြီးတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး"

"ဩော်…ဩော်၊ ဟုတ်ကဲ့"

"ခေတ်မီတဲ့ ဘွဲ့ရပြီးကာစ မိန်းကလေးမျိုးကို လိုချင်တယ်"

သူ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့များ။ အေးလေ…ယောက်ျားပဥ္စင်း။ မိန်းမ ပုခက်တွင်းဆိုတော့လည်း ထားလိုက်ပါတော့။

"နောက်ပြီး လှလှပပ တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကို လိုချင်တယ်၊ ရုပ်ရည်တို့ အသားအရည်တို့ ကိုယ်လုံးအချိုးအဆစ်တို့ အဆင်ပြေပြေရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပေါ့၊ ဥပမာ…ဆရာမလိုမျိုးပေါ့"

"အောင်မာ…"

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကံကောင်းချင်လို့လား၊ ကံဆိုးချင်လို့လားတော့ မသိဘူး အုံ့ကြီးမောင်နဲ့ အပြုံးပန်းက ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ…

"ကဲ…ရှင် ဒီဆရာနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်နော်"

အုံ့ကြီးမောင်ကို မေးငေါ့ပြပြီး နွေချို့ ထိုင်ရာက ထပေးလိုက် တယ်။ အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း ပါးတယ်လေ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆိုတာ တွေးမိတယ်။

"ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက အမျိုးသားဆရာနဲ့ပဲ ရှင် တိုင်ပင်တာ ကောင်းတယ်"

အုံ့ကြီးမောင်က နွေချို့ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြီး… ခပ်တည်တည်နဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို…

"ဆို… ခင်ဗျားမှာ ဘာရောဂါများ ဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဟာ မဖြစ်ပါဘူးဆရာ၊ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒေါင်ဒေါင် မြည်ပါ"

"ဒါဖြင့်…"

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အုံ့ကြီးမောင်ကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ရှင်းပြတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်ရင်း…

"အင်း… ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတာ ကံကောင်း တာပဲ"

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။

"ဟာ…တကယ်လားဆရာ"

"တကယ်ပေါ့ဗျာ…ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား။ အခုတောင် ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ ဒီလိုကောင်မလေးတွေ ရှိနေတာ"

နွေချို့နဲ့ အပြုံးပန်းကို မသိမသာ မေးငေါ့ပြတယ်လေ။ အပြုံး ပန်းက ငေးနေလို့ မသိလိုက်ဘူး။ နွေချို့ကတော့ စိတ်ထဲက ကြိတ်

ကျိုမ်ဆဲနေလိုက်မိတယ်။ အုံကြီးမောင်ကတော့ မိန့်မိန့်ကြီးပါပဲ။

"ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက ဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှ ဖြစ်မှာဗျာ"

"ဟုတ်တာပေါ့ဆရာရယ်… ကျွန်တော် တကယ်ကံကောင်းတာပဲ၊ အားကိုးပါတယ်ဗျာ…ကူညီပါဦး"

"ဒီလိုလုပ်ဗျာ…"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လိုရင်းကို တန်းပြောလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့…"

"ခု…ခင်ဗျားလာတဲ့ကာလက နတ်အိပ်လထဲမှာ ဖြစ်နေတယ်"

"ခင်ဗျာ…"

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က နားမလည်ဘူး။ အုံကြီးမောင်က ရှင်းပြတယ်။

"ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်းဟိန္ဒူပေဒင်ကျမ်းတွေရဲ့ အလိုအရ ဝါဆိုလကနေ သီတင်းကျွတ်လအထိ နတ်အိပ်တယ်"

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါကြောင့် ဝါဆိုလကို နတ်အိပ်လလို့ ခေါ်တယ်၊ ဝါခေါင်ကို ကျော်ပြီး တော်သလင်းလကျမှ ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြောင်းပြန် လှည့်အိပ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တော်သလင်းလကို နတ်ပြန်လလို့ ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီကနေ သီတင်းကျွတ်ကို ကျော်ပြီး၊ တန်ဆောင်မုန်းကျမှ သူတို့ နိုးတယ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလကို နတ်နိုးလ လို့လည်း ခေါ်တယ်"

ဘေးကနေ နွေချို ရယ်ချင်နေတယ်။ အုံကြီးမောင်က အလာကြီးပဲ။ ဖြီးဖြန်းနေတာဆိုပေမယ့် အုံကြီးမောင်ပြောတာက အဟုတ်တွေ။ တော်ရုံတန်ရုံ ပေဒင်ဆရာတောင် သတိမထားမိတဲ့ အချက်တွေ။

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အဲဒီတော့…"

"နတ်အိပ်လတွေထဲမှာ ခင်ဗျား ရောက်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ကိစ္စမှာ နတ်တွေရဲ့အကူအညီကို တောင်းလို့ မရတော့ဘူး"

"ဗျာ…"

"နတ်တွေ အိပ်နေတယ်လေ၊ သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ်

ကလည်း အိပ်နေတယ်၊ သူ့ရုံးခန်းတံခါးမှာ 'အိပ်နေသည်၊ မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်'လို့ စာတမ်း ချိတ်ထားတယ်"

"ဟောဗျာ…"

"သူ့ကို အတင်းသွားနှိုးရင် သူက စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ကိုယ်ပဲ လုပ်ကြည့်ရတော့မယ်၊ လူမစွမ်းမှ နတ်မတာဗျ၊ လူစွမ်းရင် နတ် မစရာ မလိုဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့…၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာ"

အုံကြီးမောင်က စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာနဲ့…

"သချိုင်းကုန်းကို ခင်ဗျား သွားရမယ်"

ဟိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

"ဗျာ…ဘာလုပ်ဖို့လဲဆရာ"

"အပျိုစစ်စစ်က သေသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အုတ်ဂူဘေးမှာ ပန်းပင်တစ်ပင် ခင်ဗျားစိုက်ရမယ်"

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ရမှာပေါ့"

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကတော့ တကယ့်အလေးအနက်ပါပဲ။

"ပြီး…အဲဒီအုတ်ဂူကိုပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးမယားလို သဘောထားပြီး ခုနစ်ရက်နေရမယ်"

"ဗျာ…အဲဒါ… အဲဒါကတော့"

ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်နေပြီးမှ အချစ်အတွက် အသက်ပင် သေသေဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့…

"ရတယ်ဆရာ လုပ်မယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့… ဒီလိုရဲရင့်တဲ့သူမှ အောင်မြင်မှာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"လုပ်ရမှာက မပြီးသေးဘူးနော်၊ အဲဒါတွေရဲ့နောက်မှာ ခင်ဗျား စိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင်က ပထမဆုံးပွင့်တဲ့ပန်းကို ယူရမယ်"

"ကဗျာအဆန်သားနော်"

အုံကြီးမောင်က တရားရသံနဲ့…

"ဟုတ်တယ်…၊ ဒီလိုကိစ္စတွေက အရမ်းနူးညံ့တယ်၊ ကဗျာ

ဆန်တယ်"

"ပြီးတော့ရော ဆရာ..."

"နေဦး...၊ အဲဒီပန်းကို ဒီအတိုင်းယူရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပန်း ပွင့်ပွင့်ချင်း ညရဲ့ သန်းခေါင်ယံမှာ ယူရမှာ၊ ခူးမယူခင် အဲဒီပန်းကို ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တဲ့ကိစ္စတွေ အကုန် ပီပီသသ ရင်ဖွင့်လိုက်၊ ပြီးမှ အဲဒီပန်းကို ခူးပြီး အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်ကြိတ်၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားလိုက်"

"အဲဒါဆိုရင်..."

"အဲဒါဆိုရင်... ခင်ဗျားရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ အမြန်ဆုံး ပြည့်ဝပြီ ပေါ့ဗျာ"

"ဟာ...ဝမ်းသာစရာပဲ ဆရာရယ်"

အုံ့ကြီးမောင်က တဟဲဟဲရယ်နေတယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က...

"ဉာဏ်ပူဇော်က ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ဆရာ"

အုံ့ကြီးမောင်က တစ်ချက်ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

"အဲ...ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူ"

"ကျော်စိန်ဝင်းပါ"

"အင်း... ကျော်စိန်ဝင်းဆိုတော့ သုံးရာပဲပေးသွားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့"

ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး။ သူတို့တာသာသူတို့တော့ ဘုန်းကြီးရှူးနဲ့ လေ့လူး တွေ့နေကြတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြန်သွားမှ နွေချိုတို့တွေ ရယ်လိုက်ကြတာ တဝါးဝါး။

အပြုံးပန်းက သူ့လူကို သူ...

"နင်ကလည်း ပေါက်ကရတွေ အကုန်ပြောတတ်တာပဲနော်"

"ပေါက်ကရတော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူများတွေ အဲဒီလို ဗီယဆေး ဖော်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိလို့"

အပြုံးပန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း မေးမြန်းတယ်။

"အဲဒီဆေးက တကယ်ရော စွမ်းလားဟင်"

"လာပြန်ပြီ"

သူ့ကို ကြည့်ပြီး နွေချိုတို့ ရယ်ကြရတယ်။ အပြုံးပန်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ လိုက်ရယ်တယ်။ အဲဒီညနေမှာ အုံ့ကြီးမောင်နဲ့ အပြုံး ပန်းက နွေချိုကို ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ကားကို အပြုံးပန်းက မောင်းတာ...။

နွေချိုက...

"နင် မောင်းပါလား အုံ့ကြီးမောင်ရဲ့"

"ဟဲဟဲ... ငါက ကားမမောင်းတတ်ဘူးဟ"

"တကယ်..."

"တကယ်ပေါ့... နောက်ပြီး ဒီကားက မိုးကုတ်မှာတည်းက အပြုံးပန်း မောင်းနေကျကား။ မိုးကုတ်ကနေ သူ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်း မောင်းယူလာတာ၊ သူ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရင်လည်း သူ့ဘာသာသူ ဒီကား နဲ့ပဲ မောင်းပြန်တယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

ဒါပေမယ့် နောက်တစ်လလောက်အကြာမှာ နွေချိုဆီကို အုံ့ကြီး မောင်တစ်ယောက်တည်း နာကျင်ကြေကွဲနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရောက်လာ တယ်။

နွေချိုက...

"အုံ့ကြီးမောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ချက်ချင်းမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ အတော်ကြာမှ...

"အပြုံးပန်း မိုးကုတ်ကို အပြန်လမ်းမှာ ကားမှောက်လို့..."

"ဟယ်..."

ကမန်းကတန်း ဆက်မေးလိုက်တယ်။

"သူ...သူရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

အုံ့ကြီးမောင်က ခေါင်းငုံ့ပြီး...

"ဆုံးသွားပြီ"

"အို..."

❀❀❀

အခန်း [၁၄]

သင်တို့သည်
အတူအကွ မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။
နောင်ကာလများတွင်လည်း
အတူအကွ ရှင်သန်နေလိမ့်မည်။
သင်တို့၏ နေ့ရက်များကို
သေမင်း၏တောင်ပံဖြူက
ရိုက်ခတ် ဖြိုခွဲလိုက်သည့်တိုင်အောင်
အတူတကွ ရှိနေကြလိမ့်မည်။

... ...
... ...

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...
ဟင်းလင်းကွက်လပ်များသည်လည်း
သင်တို့၏အကြားတွင် တည်ပါစေ...
ကောင်းကင်လေပြည်က...
သင်တို့၏ကြားလယ်မှေ့မှာ...
ကခုန် ပျော်ပါးနိုင်ပါစေ...။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ချစ်ပါ...
သို့သော် နှောင်ကြိုးဖြင့် မချည်ပါနှင့်...။

အချစ်သည်
သင်တို့၏ ဝိညာဉ်ကမ်းခြေနှစ်ခုကြားမှ
ရွေ့လျားနေသောပင်လယ်သာ ဖြစ်ပါစေ...။

တစ်ယောက်၏ခွက်ကို
တစ်ယောက်က ပြည့်အောင်ဖြည့်စွက်ပါ
တစ်ခွက်တည်းကို နှစ်ယောက်မသောက်ပါနှင့်။

... ...
... ...

စောင်းကြိုးများလို
တစ်ခုတည်းသော ဂီတတေးသွားမှာ
လှုပ်ခတ်တုန်ခါကြပါ
ငြိယှက်ထိခိုက်မှု မပြုပါနှင့်။

အတူတကွ ရပ်ကြ...
နီးကပ်လွန်းခြင်းလည်း မဖြစ်စေရ...
ဘုရားကျောင်း၏ တိုင်လုံးများလို
အတူတကွ သီးခြားရပ်တည်ကြပါ...။

ထင်းရှူးပင်နှင့် ဝက်သစ်ချပင်သည်
တစ်ပင်၏အရိပ်မှာ တစ်ပင်ပေါက်လေ့မရှိချေ။

ဖတ်လို့ ဆုံးတော့ အုံ့ကြီးမောင်က ခေါင်းမော့ကြည့်ပြီး မေးတယ်…။

"နှင့်ကဗျာလား။ နှင် ရေးထားတာလား…"

"ဟာ…မဟုတ်တာဟာ မိုးကြီးပစ်နေပါဦးမယ်၊ အာရတ်ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာပါ"

"အိုမာခရမ်လား…"

"မဟုတ်ဘူးဟ၊ ခါလီဂျီဗရမ်တဲ့…"

အုံ့ကြီးမောင်က ခေါင်းခါပြတယ်။

"ငါ မကြားဖူးဘူး"

"အေး…သူလည်း ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာကြီးပဲ၊ မြန်မာပြည်ကတော့ သူ့အကြောင်း သိပ်မသိကြသေးဘူး"

"နှင်က ဒါတွေလည်း ရတာပဲကိုး…"

"အေး…ငါ ဖတ်ပါတယ်"

နှစ်ယောက်သား စကားစပြတ်ပြီး ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။

ဒီရက်တွေထဲမှာ အုံ့ကြီးမောင် စိတ်လန်းဆန်းဖို့ နွေချို အရမ်းကြိုးစားနေရတယ်။ အပြုံးပန်း ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက အုံ့ကြီးမောင် မရွှင်လှဘူး။ အရမ်းကို ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေတယ်။

အပြုံးပန်းကို သတိရမိမှာစိုးလို့ဆိုပြီး၊ နွေချိုတို့ဘက်ကိုတောင် သိပ်ဦးမလှည့်ဘူး။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်။ အဲဒီကြားထဲကပဲ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပေါက်ချလာတတ်ပါတယ်။ ဒီမှာက နွေချိုလည်း ရှိတယ်၊ ဆရာကျော်သူဦးလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာဝင်းလည်း ရောက်နေတတ်တယ်။

အကုန်လုံးကတော့ သူ့ကို အားပေး ချော့မော့တဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။

အဲဒီရက်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ နွေချိုလည်း သူ့ကို ပြောတာဆိုတာ ပညာပါရတယ်။ သူ့ကို မထိခိုက်ဘဲ သူ ပြန်ပြီး နိုးနိုးကြားကြား ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာအောင် ပျိုးထောင်ယူနေရတယ်။

"နွေချို…"

"ဟင်…ပြော"

"နှင်က ဘာကိစ္စ၊ ငါ့ကို ဒီကဗျာပြတာလဲ"

"ဒီကဗျာက နှင့်ကို အယူအဆလေးတွေ မပေးဘူးလား"

"ပေးပါတယ်၊ ကဗျာက ကောင်းပါတယ်…"

"အဲဒါကြောင့် ငါ နှင့်ကို ပေးဖတ်တာပေါ့"

ပြီး… ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့ပြန်ဘူး။

ကဗျာစာသားတွေကတော့ သူ့ကို ဖြေသာတဲ့ အတွေးတစ်ခုခု ပေးမှာပါ။ အဲဒါတင်မကဘူး တခြားစာအုပ်တွေလည်း နွေချို သူ့ကို ပေးဖတ်တာပါပဲ။

သူ့စိတ်ကို တစ်ခုခုပြောင်းလဲသွားစေမယ်ထင်ရင် နွေချို လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။

အဲဒီနေရာမှာ ခွတိုက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခု ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အုံ့ကြီးမောင် စိတ်ပြန်ပြေလာအောင် ယတြာချေပေးလိုက်ပါလားဆိုတာမျိုးပေါ့။ ပြောတော့သာ လွယ်တာ အဲဒါမျိုးကိစ္စတွေက ယတြာနဲ့ သိပ်မညီညွတ်လှဘူး။ သူ့ဇနီးလောင်းသေလို့ သူဝမ်းနည်းတာပဲ၊ ဝမ်းနည်းပါစေ၊ ဒါ သဘာဝပဲ။ သဘာဝအရ အချိန်ကာလအလျောက်၊ အကြောင်းအကျိုးအလျောက် ပြန်ကုစားယူလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

"အုံ့ကြီးမောင် ဒီမှာကြည့်စမ်း…"

"ဘာလဲ…"

"ကုမ္ပဏီစာရေးတစ်ယောက်က မန်နေဂျာဆီမှာ ခွင့်တိုင်တဲ့စာ…တဲ့"

အုံ့ကြီးမောင် ယူဖတ်ကြည့်တယ်။ ပြီး…ပြုံးတယ်၊ စာရေးတဲ့ ခွင့်တိုင်စာကလည်း ကြည့်ဦးလေ…။

"ကျွန်တော့်ဇနီး နေမကောင်း ဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်မှာလည်း သူ့ခင်ပွန်းအဖြစ် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသဖြင့် ခွင့်တစ်ရက်ခန့် ပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်"

"နှင့်မှာလည်း ရှာရှာပေါက်ပေါက်စာအုပ်တွေ အတော်ရှိတာပဲ"

နွေချို ရယ်နေလိုက်တယ်။

"အေး…နင်တို့ထင်တာတွေထက် ရှိတယ်၊ စာဖတ်တဲ့နေရာမှာ ခု ငါ့အဖေတောင် ငါ့ကို မမီတော့ဘူး"

"ပညာဗဟုသုတတွေ အများကြီး ပြည့်စုံနေရောပေါ့…"

"ဟာ… အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးဟ၊ နည်းနည်းတော့ ကွာတယ်"

"ဘာကွာတာလဲ"

"စာအုပ်တွေ၊ ကျမ်းတွေကို ပညာရှင်တစ်ယောက်လို စနစ်တကျဖတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးဟ… ငါက စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ စာဖတ်သူတစ်ယောက်လို တွေ့ရာစာအုပ်မျိုးစုံကို လျှောက်ဖတ်တာ"

"ဘာပဲပြောပြော ဒါလည်း လျှော့တွက်လို့ မရဘူး"

"ထားလိုက်ပါ၊ ကဲ…ဒီမှာကြည့်စမ်း"

"ဘာလဲ…"

"လမ်းလျှောက်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ မှတ်တမ်းဟ"

"ဘာအကြောင်း ရေးထားတာလဲ"

"အိမ်နီးနားချင်းလူနှစ်ယောက် လုံးထွေးထိုးကြိတ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေတယ်လေ…၊ ဘေးနားမှာလည်း ကလေးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်"

"အင်း၊ အဲဒီတော့…"

"ကလေးငယ်က လမ်းလျှောက်ကြီးကို အော်ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့် အဖေကို ကယ်ပါဦးတဲ့"

"အင်း…"

"အဲဒီတော့ လမ်းလျှောက်ကြီးက မေးတယ်၊ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက မင်းအဖေလဲတဲ့…"

"အင်း…"

"ကလေးက ပြန်ပြောတယ်၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် ရန်ဖြစ်နေကြတာတဲ့…"

အုံ့ကြီးမောင် ရယ်တယ်။ သူရယ်တာတွေ့လို့ နွေချို စိတ်ချမ်း

သာပါတယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ တခြားကိစ္စတွေနဲ့လည်း သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာစိတ်တွေကို လမ်းလွှဲနိုင်အောင် နွေချို လုပ်ပေးဖူးတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်နဲ့ အတူတူ လမ်းလျှောက်နေရင်း လမ်းဘေးအအေးဆိုင်မှာကောင်မလေးတစ်ယောက် အအေးထိုင်သောက်နေတဲ့ဝိုင်းကို ကွေ့ဝင်သွားလိုက်တယ်။

ကောင်မလေး ကြောင်နေတယ်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး"

အဲဒီတော့ အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း နွေချို့ကို မျက်လုံးပြူးနဲ့ လှည့်ကြည့်တယ်။ နွေချို့အသိ အောက်မေ့လို့ သူလည်း လိုက်ဝင်လာတာလေ…။

"ခဏထိုင်မယ်နော်၊ ညီမလေးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့"

"ဩော်… ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ"

နွေချိုနဲ့ အုံ့ကြီးမောင်တို့ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်က အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် နွေချိုကတော့ မင်သေသေပါပဲ။ နွေချိုက ကောင်မလေးကို…

"ညီမလေးနာမည်က အဲလစ်သဖင်နော်"

ကောင်မလေးက အံ့ဩသွားဟန်နဲ့…

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ညီမလေးတို့အိမ်မှာ ဖုန်း ခဏခဏပျက်တယ်ဆိုပြီး ညီမလေးတို့ တိုင်ထားတယ်နော်…"

အဲဒီတော့မှ ကောင်မလေးက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိဟန်နဲ့…

"ဩော်…ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"ညီမလေးတို့ဘက်ကို တာဝန်ကျတဲ့ လိုင်းမင်းတွေက ပြင်မပေးဘူးလား"

ကောင်မလေးက နွေချိုနဲ့ အုံ့ကြီးမောင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်းရုံးက တာဝန်ရှိသူတွေလို့ ထင်နေပုံရတယ်။ အပြုံးချိုချိုနဲ့…

"ပြင်တော့ ပြင်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလေ ပျက်အစဉ်

ပြင်ခဲတာပေါ့ မမရယ်..."

"ဖုန်းပြင်နိုင်းတဲ့အခါရော ပြောရဆိုရ ခက်ခဲတတ်သလား"

"အို...မခက်ပါဘူး မခက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် မမရယ် လူဆိုတာ ကတော့ ကိုယ့်ပညာ ကိုယ်တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ၎င်းတို့တန်ဖိုးတော့ သူတို့သတ်မှတ်ကြတာပေါ့၊ အဟဲ..."

နွေချိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်တယ်။ ပြီး...

"ဖုန်းပြင်ဖို့အတွက် သူတို့ကို ညီမလေးတို့က ငွေပေးရတာ တွေ ဘာတွေ ရှိသေးလား"

"ဩော်...သူတို့မှာလည်း လေ့ကားထစ်တွေ ထမ်းရ၊ တတ်တိုင် တွေ တက်ရ ပင်ပန်းတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့က သူတို့ ကို တစ်လတစ်ထောင် ပေးပါတ[illegible]"

"ဩော်... အဲဒါဆို [illegible]တစ်လအတွင်းမှာ ဖုန်းမပျက်ဘူးပေါ့"

ကောင်မလေးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါတယ်။

"အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ မမရယ်၊ အနိစ္စ အမြဲမရှိလို့ ဆိုဘယ် မဟုတ်လား၊ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ပြန်ပျက်သွားတာပဲ"

"အဲဒါဆို ခေါ်ပြီး ပြင်နိုင်းရပြန်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"အဲဒီတော့ကော ဝိုက်ဆံထပ်ပေးရသေးလား"

"မမရယ်၊ သူတို့က အလုပ်များတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ငွေတစ်ထောင် ပေးထားတာကလည်း ရက်(၂၀)လောက် ရှိပြီဆိုတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ငါးရာထပ်ပေးရတယ်မမ ငါးရာ..."

"အဲလို ငါးရာပေးလိုက်တော့ ပြန်ကောင်းသွားရောပေါ့..."

"ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဖုန်းလိုင်းမှာ သူတို့ဖုန်းသမားတွေကချည်း စကားပြောနေတယ် မမ"

"ဘယ်လို...ဘယ်လို"

နွေချိုက နားရှုပ်ဟန်နဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဒီလိုလေ...၊ သူတို့က ဖုန်းပြင်နေရတော့ တစ်နေရာက တစ်နေရာ လှမ်းလှမ်းဆက်ရတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲလို ဆက်ရတဲ့

အခါတိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ဖုန်းလိုင်းနဲ့ချည်း ဆက်ဆက်နေတယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါပြောရင် နာရီဝက်လောက်ကြာတယ်၊ တစ်နေ့ကို သုံးခါလောက် ပြောတယ်"

"ဟင်...အဲဒါကို ညီမလေးတို့က ကွန်ပလိန်း မတက်ဘူး လား"

"ဩော်...မတက်ဖြစ်ပါဘူး မမရယ်... သူတို့က ဖုန်းပြင်နေတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဖုန်းကြိုးကို ရောင်ပြီး ဖြုတ်မိမှာတို့၊ ကိုယ့်ဖုန်း ကြိုးကို ဖြုတ်တုန်းက ဖြုတ်ထားပြီး မေ့ပြီး ပြန်မတပ်မိမှာတို့ အဲဒါမျိုးကို စိုးရိမ်ရတယ်လေ"

"အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဖုန်းလိုင်းကနေ သူတို့ပြောစရာရှိတာ ပြောနေ တဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးတို့ဘက်ကရော အရေးတကြီး ပြောစရာကိစ္စ မပေါ်ဘူးလား"

"အာ... ပေါ်တာပေါ့မမရယ်၊ ကိုယ်ကပြောရမယ့် ဖုန်းတွေရော၊ ကိုယ့်ဆီလာမယ့် ဖုန်းတွေရော တန်းစီနေတာပေါ့"

"အဲဒါမျိုးချိန်ကြုံရင် ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်လဲ"

"ဟိုလေမမရယ်၊ ညီမလေးမှာက ခြေထောက်ရှိတယ် မဟုတ် လား၊ အိမ်ရှေ့မှာက လမ်းရှိတယ်လေ၊ စတိုးဆိုင်ကို လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်တယ်မမ၊ သုံးမိနစ်ကို အစိတ်တဲ့ အဟိ..."

"ဩော်...ဩော်..."

တော်တော်ကြီးကြာမှ နွေချိုနဲ့ အုံကြီးမောင်တို့ အဲဒီဆိုင်ထဲက နေ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမှာ အုံကြီးမောင်က နွေချိုကို...

"နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ"

ဟန့်သလိုပြောတာ၊ ပြောမယ့်သာပြောတာပါ သူ ရယ်ချင်နေပုံ ရတယ်။

ပြီးမှ အုံကြီးမောင်က နွေချိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

"နင် အချိန်ရလား"

"ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မြို့ထဲမှာ ပန်းချီ ပန်းပုပြပွဲ သွားကြည့်ရအောင်ဟာ၊... တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ ပျင်းလို့"

"အေး...သွားလေ"

နွေချိုတို့ မြို့ထဲ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာ နွေချိုက အုံ့ကြီးမောင်ကို ဆုံးမဩဝါဒတွေ ပေးရသေးတယ်။

"နင် အဲဒီ အဲလစ်သဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နမူနာယူ ကြားလား"

"ဟ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူပြောတာ ဆိုတာကို ကြည့်၊ အမှန်ဆို တိုင်ချက်ဖွင့်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တိုင်တာနဲ့ကို မတူဘူး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေပြေပြစ်ပြစ်ကလေး အောက်စည်းကနေ ပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလူတွေ မဟုတ်တာ လုပ်တာ အကုန်ပေါ်တာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း အဲဒါကို သဘောကျပါတယ်၊ ကောင်မလေးက တော်တော် ပါးရေနပ်ရေရှိတာပဲ၊ စကားပြောတာလည်း အတော့်ကို လိမ္မာပါးနပ်တယ်"

"အေးအေးကလေးနဲ့ သူပြောချင်တဲ့လိုရင်းကို ရောက်အောင် ဆွဲသွားနိုင်တယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ နင်လည်း သူ့ကို အတုယူ၊ အရောင်းအဝယ်သမားဆိုတာ အဲလိုမျိုး စကားတတ်ရတယ်"

အုံ့ကြီးမောင်က ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားပြီး၊ ကျောက်မျက် ရတနာအရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ဝယ်သူပေါ်မှာ စိတ် မရှည်ချင်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူလည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးသားဆိုတော့ 'နင်မဝယ်လို့ ငါ မမွဲသွားဘူး'ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး တစ်ခါတစ်ခါရှိတယ်။

လူငယ်စိတ် ရှိတာကတော့ ရှိပေါ့၊ အရောင်းအဝယ်သမား အနေနဲ့တော့ ဒါကြီးက မကောင်းလှဘူး။ အဲဒါကြောင့် နွေချိုက ပြောနေ ရတာ။ ဟိုတစ်လောကတောင် နွေချို မဟူရာတစ်ဆင်စာ သွားဝယ်တာ ဘယ်လိုမှ ဈေးဆစ်လို့မရဘူး။

ဈေးကလေးလျှော့နိုင်းတာကို စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့...

"အလကား ယူသွား"ဆိုပြီးတော့ ပေးလိုက်တယ်။ နွေချိုလည်း

သူ့အငြိုအငြင်ကို မခံချင်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ချက်ချင်း လှည့်ပြန် ခဲ့တယ်။ မွတာပဲ။

အုံ့ကြီးမောင်ကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးလို့ပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ ပန်းချီ ပြခန်းကို ရောက်တော့တာပါပဲ။

ပန်းချီ ပန်းပုပြပွဲက မော်ဒန်ကားတွေများပါတယ်။ နွေချိုလည်း နဂိုတည်းက ပန်းပုတွေကို စိတ်ဝင်စားတာမို့လို့ အုံ့ကြီးမောင်နဲ့အတူ ပြခန်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

လူငယ်မော်ဒန် ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းပုဆရာတွေရဲ့ လက်ရာအစုံ အလင်ပါပဲ။ အားရစရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။ နွေချို့စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ချီးကျူးမိနေတုန်း...

ပန်းပုရုပ်တစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအရုပ် ကို ကြည့်ပြီး နွေချို ကြက်သေ သေနေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းလာသလို ငိုချင် လာသလို ဖြစ်နေမိတယ်။

'ပန်းပုရုပ်က လူတစ်ယောက် ဆောင်းပိုက်ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်'

ပြပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အုံ့ကြီးမောင်ကတော့ နွေချို့ကို ဂရုမိပုံ မရပါဘူး။ နွေချို့မှာသာ တခြားပြကွက်တွေကိုတောင် ဆက်မကြည့် နိုင်တော့တဲ့အထိ တုန်ရင်လာလို့ အသာ အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့ရတယ်။

အုံ့ကြီးမောင် ကြည့်ပြီးလို့ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ခါတိုင်းလို စကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ကြဖို့ လမ်းခွဲတဲ့အထိ ဆိုပါတော့။

နွေချိုလည်း စိတ်တွေ လေးလံနေတယ်။ စိတ်သက်သာမှု ရလိုရငြား လမ်းထိပ်အရောက်မှာ ငှားလာတဲ့ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး အိမ်ထိ လမ်းလျှောက်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လုံးချင်းအိမ်ကလေးတွေ၊ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ စီရီနေတဲ့ ရပ်ကွက်မို့ လူသွားလူလာ ပြတ်တတ်တယ်။ ညနေ မှောင်ရီပျိုးနေပြီမို့ ငှက်ကလေး တချို့ရဲ့ အိပ်တန်းတက်သံကို ကြားလိုက်ရသလို။ နားစိုက်ထောင်ပြန် တော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ နွေချိုတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကို လွှတ်ပြီး စိတ်အေးလက်အေး လျှောက်လာနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နွေချို့အကြားအာရုံထဲကို စောင်းသံသဲ့သဲ့ ဝင်လာသည်။ စိတ်ထင်လို့လို့ ထင်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူး။ စောင်းသံက တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာတယ်။

ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တော့လည်း အားလုံးဟာ ငြိမ်သက်လို့ လမ်းမတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း နွေချိုတစ်ယောက်တည်း။

စောင်းသံကလည်း ဘယ်ကလာမှန်း မသိဘူး။ အရပ်ရပ်မျက်နှာတိုင်းက လာနေသလိုလို၊ ရင်ထဲကပဲ ထွက်လာသလိုလို ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီစောင်းသံကြောင့် နွေချို့ရင်တွေ ပြန်မောလာတယ်။ စောစောကပြပွဲမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေ ပြန်ဝင်လာတယ်။

အိမ်ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလျှောက်လာခဲ့မိတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ စောင်းသံတွေကတော့ ကြားနေရတုံးပဲ။ အရပ်မျက်နှာတိုင်းက လာနေသလို…၊ ရင်ထဲကလာနေသလို…၊ ဘယ်ကလာမှန်း မသိတဲ့ စောင်းသံတွေ။

❀❀❀

အခန်း [၁၅]

အဲဒီရက်တွေထဲမှာ နွေချို့အတွက် နေရထိုင်ရတာ မငြိမ်းချမ်းလှဘူး။ ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ စာဖတ်ရင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်း၊ သတိကင်းလွတ်သလို ဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်မျိုးတွေ ခဏခဏပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလည်း မပြောရဲဘူး။ ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ်။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ အုံ့ကြီးမောင်ကိုသာ ကိုယ်က အားပေးနေရတယ်၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိမတတ်။ စိတ်အစဉ်ဟာ ညှိုးပြီး အုံ့သည်းနေတယ်။

နောက်တော့ ဆရာဦးကျော်သူနဲ့ တိုင်ပင်ဖြစ်တယ်။ ဆရာဦးကျော်သူက အလေးအနက်နားထောင်တယ်။ ဒီကိစ္စအပေါ်မှာ သူကလည်း စိတ်ဝင်တစားရှိတယ်။

"ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦးဆရာ"

ဆရာဦးကျော်သူက ကွမ်းတမြုံ့မြုံ့ဝါးရင်း…

"သမီးလို…"

"ဟုတ်ကဲ့…"

"ခေတ်ပညာတတ် မိဘတွေကမွေးလာတဲ့ ငယ်ငယ်လှလှ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခုလို အလုပ်မျိုး လာလုပ်နေတာကိုက ထူးဆန်းတာပဲ"

နွေချို ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဆရာဦးကျော်သူကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

"သဘာဝလွန်ပညာတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သမီးဟာ... သဘာဝလွန် ပတ်သက်မှုတွေလည်း ရှိနေနိုင်တာပဲ..."

"သိုက်ကြိုးဖြတ်တာတို့ ဘာတို့ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူးဆရာ။ သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ လူအများစု အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်က သိနေတာကိုး...။

ဟုတ်တယ်လေ...၊ ဗေဒင်လောကမှာ မအောင်မြင်တဲ့ လူတချို့က နတ်ဝင်သည်လိုလို၊ သိုက်ဆရာလိုလို ပြောင်းလုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့က မယုံရဘူး။ တကယ့်ဆရာအစစ်အမှန်နဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာကလည်း ဒီခေတ်ကြီးမှာ လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကိုယ့်လောကအကြောင်း ကိုယ်သိတယ်လေ...။

"ဟုတ်တယ်သမီး။ အဲဒါတွေတော့ ဆန္ဒစောပြီး မလုပ်မိစေနဲ့ဦး။ စဉ်းစားရမယ်"

"အဲဒါဆို သမီး ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဆရာ..."

ဆရာဦးကျော်သူက နဖူးကြောကြီးရှုံ့တဲ့အထိ စဉ်းစားတယ်။ ပြီးမှ...

"သမီး..."

"ရှင်..."

"ဒီစာမျက်နှာကိုဖတ်၊ အသေအချာကိုဖတ်၊ ဆရာတော် ဦးဇောတိကရဲ့ တရားစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက ဆရာကူးထားတာ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဆင်ခြင်၊ တရားတစ်ခုခုဝင်ရင် ဝင်မယ်၊ အကျိုးတော့ ရှိမှာပါ"

နွေချို ဝင်္ကလည်တာပဲ။

အုံကြီးမောင်ကို သူစာတွေပေးဖတ်သမျှ၊ အခု...ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးဖတ်တဲ့သူနဲ့ ကြုံရတယ်။ ဆွဲယူဖတ်ကြည့်မိတော့ ဆရာဦးကျော်သူကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်။ စာသားလေးတွေက အရမ်းထိမိတယ်လေ။

မြန်မာပြည်က အယူအဆမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက အယူအဆလို့ ဆရာတော်က မိန့်ဆိုထားတယ်။

"Rules for being Human လူသားအတွက် စည်းမျဉ်းများ..." တဲ့။

လူ့ပြည်မှာ လူဖြစ်ရတော့မယ့် ဝိညာဉ်တစ်ခုကို ညြဝါဒပေးထားတဲ့ သဘောပဲ။ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သတိပေး မိန့်ကြားချက်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ အချက်(၁၀)ချက်ရှိတယ်။

၁။ သင်ဟာ ခန္ဓာတစ်ခုကိုရမယ်။

အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကို သင် ကြိုက်ချင်လည်း ကြိုက်မယ်၊ မုန်းချင်လည်း မုန်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဘဝအတွက်တော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ပဲ။

၂။ ရောက်သွားတဲ့ဘဝမှာ သင်ဟာသင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ဆည်းပူးရလိမ့်မယ်။ ရအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။

ဘဝလို့ခေါ်တဲ့ သင်ရိုးသတ်မှတ်ချက်မရှိတဲ့ အချိန်ပြည့် ကျောင်းကြီးမှာ သင့်ကို စာရင်းသွင်းထားပြီ။

ဒီကျောင်းမှာ နေ့စဉ်ပဲ သင့်အတွက် သင်ခန်းစာတွေ ဆည်းပူးခွင့် ရလိမ့်မယ်။

ဒီသင်ခန်းစာတွေကို သင်သဘောကျချင်လည်း ကျမယ်။ အရေးမပါဘူးလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်မယ်။ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့လည်း ထင်ချင် ထင်မယ်။

၃။ အမှားမရှိပါဘူး။ သင်ခန်းစာတွေချည်းပါပဲ။

လုပ်ကြည့်လိုက်ရင်။ မှားမှန်းသိရင်။ ပြင်လိုက်ရင်းနဲ့ပဲ ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့သူ၊ အသိဉာဏ်ကြီးထွားတဲ့သူ ဖြစ်လာတာပဲ။

မအောင်မြင်တဲ့ စမ်းသပ်မှုဟာ အောင်မြင်တဲ့ စမ်းသပ်မှုလိုပဲ အသိဉာဏ်ကြီးပွားမှုကို အထောက်အကူပြုပါတယ်။

၄။ ရေရှည်မှာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်တာ ကိုယ်ရတယ်။

သင်ခန်းစာတစ်ခုကို မကျေညက်ရင် အဲဒီသင်ခန်းစာပဲ ထပ်တွေ့ရမယ်။ စာမေးပွဲမအောင်ရင် အဲဒီအတန်းပဲ ထပ်နေရဦးမယ်။

သင်ခန်းစာ မရမချင်း ဒီသင်ခန်းစာရမယ့် အခြေအနေကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ထပ်တွေ့ရမယ်။

သင်ခန်းစာတစ်ခုကို သေသေချာချာနားလည်သွားပြီ၊ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ကျေညက်သွားပြီဆိုရင် နောက်သင်ခန်းစာတစ်ခုကို တက်ရပြီ။

၅။ ပညာသင်တာဟာ အဆုံးမရှိဘူး။

ဘဝမှာ သင်ခန်းစာယူစရာတွေ ရှိနေသေးတာပဲ။

၆။ ဟိုနေရာဟာ ဒီနေရာထက် ပိုမကောင်းဘူး။ အနာဂတ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်ထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နောက်ထပ်အနာဂါတ်တစ်ခု ရဦးမှာပဲ။

၇။ သူတစ်ပါးဟာ သင့်ရဲ့ မှန်တွေပါပဲ။

သူတစ်ပါးကို မုန်းတယ်ဆိုရင် ငါ…သူ့ကိုဘာကြောင့် မုန်းသလဲဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်ပါ။ ငါ…သူ့ကိုမုန်းရတဲ့ အကြောင်း ငါ့မှာလည်းရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်ပါ။ သူ့ကို ငါ ဘာလို့ချစ်တာလဲ။

၈။ သင့်ဘဝကို သင်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။

သင့်မှာလိုအပ်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိနေပါတယ်။

အဲဒီလက်နက်ကိရိယာနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သင်ဘယ်လိုအသုံးပြုသလဲဆိုတာ သင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။ သင်ကြိုက်တာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။

၉။ သင့်အတွက် အဖြေဟာ သင့်အတွင်းမှာပဲရှိပါတယ်။ သင့်ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့အဖြေဟာ သင့်အတွင်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။

လုပ်ဖို့လိုတာကတော့ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ဖို့ နားထောင်ဖို့နဲ့ ယုံကြည်မှု ရှိဖို့ပဲ။

ဩဝါဒလေးတွေ ရင်ထဲကို ငြိလောက်ပါတယ်။ နံပါတ်(၁၀)ကို

ထပ်ဖတ်တော့ ရင်ထဲမှာ 'ဒိန်း'ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

၁၀။ အခုလိုမှာလိုက်တာကို သင်မေ့သွားလိမ့်မယ်။

နွေချို အသက်မဲ့သလို ငြိမ်နေမိသည်။ ဆရာဦးကျော်သူက နွေချို့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး…

"ဒီဩဝါဒလေးတွေဟာ သမီးအတွက် နက်နဲတဲ့တရားကို မရဘူးဆိုရင်တောင် သတိတရားတစ်ခုခုကိုတော့ ပေးပါလိမ့်မယ်။ အမိုက်ဆုံးအဆင့်အနေနဲ့ ဘဝမှာ ပျာယာမခတ်မိစေဖို့အတွက် သတိပေးလိုပ်မယ်"

"ဟုတ်…ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ"

အတော်ကြီးကြာတော့ အုံ့ကြီးမောင်ရောက်လာတယ်။ တွေတွေချင်းမှာပဲ နွေချို့ကို အပြစ်တင်တယ်။

"နွေချို နင်က ငါ့ကို လျှို့ထားတယ်… ဟုတ်လား"

"ဘာကို လျှို့ထားလို့လဲ"

"နင် အခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေကိုလေ"

"ဟင်…ဘာ…"

အုံ့ကြီးမောင်က နွေချို လန့်ဖျပ်သွားတာကို ကြည့်ပြီးမဲ့ပြုံးပြုံးပြုတယ်။

"နင့် တကျော့ပြန် 'သိုက်'ကိစ္စလေ…"

"ဩော်…အေး"

"နင်က ငါ့ကိုတောင် မပြောဘူး…။ ဆရာဦးကျော်သူက ငါ့သိပြီးသားအောက်မေ့ပြီး လာဆွေးနွေးနေလို့ ငါကြားခဲ့ရတာ"

နွေချိုက ပင့်သက်ကို မော့လှန်ရှိုက်ရင်း…

"အေးဟာ…ငါလည်းစိတ်ညစ်နေတယ်"

အုံ့ကြီးမောင်က မကျေနပ်သလိုကြည့်တယ်။

"နေပါဦး။ နင်က ဒီလိုကိစ္စကြီးဖြစ်နေတာကို ငါ့ကို ဘာကိစ္စ မပြောရတာလဲ"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နဂိုကမှ နင့်ရဲ့စိတ်ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းလှသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေထပ်ကြားရရင် ပိုစိတ်ရှုပ်သွားမှာစိုးလို့"

''အေးနော်…ဒီကိစ္စကို ငါတို့တွေ ငယ်ငယ်တုန်းက အပျော်ကစားဖူးတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက နှင့်ကို သိုက်ဆက်လို့ ပြောနေပေမယ့် ဒီနေ့လိုကိစ္စမျိုး တကယ်ကြုံလာရမယ်လို့ ဘယ်ထင်မိမှာလဲ''

''အေး…ငါလဲ မထင်မိဘူး''

အုံကြီးမောင်က သူ့နားရွက်ကို လက်နဲ့ပွတ်ရင်း…

''ဒါနဲ့ နွေချို…''

''ဟင်…''

''နှင့်သိုက်က ဘာသိုက်တဲ့လဲ၊ ဘယ်မှာရှိတာလဲ''

''ဘယ်သိမှာလဲဟ…''

နွေချိုက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အုံကြီးမောင် ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏပါ။ သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုလိုနဲ့ နွေချိုကို ပြန်ပြောလိုက်သေးတယ်။

''ငါသာဆိုရင်တော့ သိုက်ကခေါ်ရင် လိုက်သွားမှာပဲ''

''ဘာ…''

''ဪ…ငါဆိုရင်တော့လိုက်သွားမှာပဲလို့…၊ ပျော်စရာကြီး။ ဟိုမှာ ဘာတွေကြုံရမလဲမသိဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်''

နွေချိုဘာမှပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

''ဒါနဲ့…နွေချို''

''ဘာလဲဟ''

''သိုက်ကလာတယ်ဆိုရင် ပြောပြောနေကြတာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ ယောကျ်ားလေးကော မရှိဘူးလား''

''နှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ''

''ငါလည်းဖြစ်ချင်လို့''

''သွားသေလိုက်''

နွေချို စိတ်မရှည်ဘူး။ ဒီကောင်ကလည်း အပြုံးပန်းဆုံးပြီးကတည်းက တုံးတိုဘာဝေဖြစ်နေတာ၊ အခုကျတော့လည်း စကားတွေ လိုမ့်ပြောနေပြန်ရော။

''နွေချို''

''ဘာလဲ''

''တကယ်လို့ နှင် သိုက်ကိုပြန်ရောက်သွားရင်လေ…''

သူ့စကားက နားထဲမှာ ခါးလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘူး။ ဘုကြည့်ကြည့်လို့လည်း မရဘူး။ ပြောဖြစ်အောင် ဆက်ပြောတယ်။

''လှုပြည်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကို ရွှေမန်ကျည်းသီးလေး ခုနစ်တောင့်လောက် လာပေးပါနော်''

''နှင်က ငတ်နေလို့လား''

နွေချို အော်ထည့်လိုက်တယ်။

''ငတ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ''

''ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ''

သူက မျက်နှာသေလေးနဲ့…

''ငါ့ဆိုင်မှာ တင်ရောင်းချင်လို့ပါ''

နွေချို စိတ်လည်းညစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားတယ်။ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ အုံကြီးမောင်က စီးပွားရေးအတွေးအခေါ် အတော်ရှိတာပဲ။

''တကယ်ဟ၊ သိုက်ကလာတဲ့ ရွှေမန်ကျည်းသီးတောင့်တွေဆိုပြီး ဆိုင်ပေါ်တင်ရောင်းရင် TVကြော်ငြာတောင် ထည့်စရာမလိုဘူး။ လူတွေကို အုံနေမှာပဲ''

''သွားစမ်းပါ…စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ''

ပါးစပ်နဲ့တင် နှင်ထုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပုခုံးကိုပါ ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မသွားပါဘူး။ ပေကပ်ကပ်နဲ့ ဗေဒင်မေးမယ့်လူထိုင်တဲ့ခုံမှာ ဆက်ထိုင်နေတယ်။ ခဏကြာမှ…

''ဟာ…''

ဘီလူးသရဲကို မြင်လိုက်ရသလို ဝုန်းခနဲ ခုန်ထတယ်။

နွေချိုတောင် လန့်သွားတယ်။

''ဘာဖြစ်တာလဲ''

''ဟိုမှာ…ဟိုမှာ ကျော်စိန်ဝင်းဆိုတဲ့လူ လာပြန်ပြီ''

ဟုတ်ပါရဲ့…၊ ဦးကျော်စိန်ဝင်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နွေချိုတို့ဆီကို

ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာနေတယ်။

"ငါ…ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်ဟာ"

ဘယ်လိုလုပ် မိတော့မှာလဲ၊ ဦးကျော်စိန်ဝင်းက အခန်းဝ ရောက်နေပြီ။

"ဆရာ မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဪ… ဟို… အဲ… ဘာမှမလုပ်ပါဘူး"

"ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့"

အုံကြီးမောင်က နွေချို့ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်တယ်။ နွေချိုက မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူထိုင်နေတဲ့ ခုံကို ဖယ်ပေးလိုက်တယ်။

မအီမသာမျက်နှာနဲ့ပဲ အုံကြီးမောင် ဝင်ထိုင်ရတာပေါ့။ ဦးကျော်စိန်ဝင်းကို…

"အင်း…ဆိုပါဦး"

"ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာပြောတာပါ"

"ဗျာ…"

အုံကြီးမောင်တင် မဟုတ်ဘူး နွေချိုပါ အံ့ဩသွားတာ။ ဦးကျော်စိန်ဝင်းက အောင်မြင်ဝံ့ကြွားတဲ့အပြုံးနဲ့…

"အခု ကျွန်တော် မိန်းမရပြီ ဆရာ"

"အင်း…ဟုတ်လား။ ကောင်းသားပဲ"

ပြီးမှ အုံကြီးမောင်က ဦးကျော်စိန်ဝင်းရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး…

"ကျွန်တော်ပြောတဲ့နည်းတွေကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ လုပ်လိုက်လား"

"လုပ်လိုက်တယ်ဆရာ"

"ဪ…ဆေးက အစွမ်းပြတယ်ပေါ့လေ"

"ဆေးတောင်မဖော်ရသေးဘူး ဆရာရဲ့"

"ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဆရာမှာတဲ့အတိုင်းပဲ အပျိုစင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အုတ်ဂူဘေးမှာ ပန်းတစ်ပင်သွားစိုက်တယ်။ အဲဒီအုတ်ဂူဆီကိုလည်း အမြဲတမ်း

အသွားအလာလုပ်တယ်"

"အဲဒီတော့…"

"အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ညီမက ကျွန်တော့်ကို သနားပြီး ချစ်သွားတယ်။ သူ့အစ်မကို စွဲလမ်းနေတဲ့လူလို့လည်း ထင်သွားတယ်။ ဘယ်လို ထင်ထင်လေ အခု သူနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးကြပြီ"

"ဪ…ဒါဆို သူညီမကတော့ အသက်ရှိတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့…ဗျာ… အာ…ဆရာကလဲ"

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အဖွဲ့ကျသွားကြတယ်။ ဦးကျော်စိန်ဝင်းဆိုတဲ့လူကလည်း အူကြောင်ကြောင်ကြီး။

"အခုတလော ကျွန်တော်၊ အနေရအထိုင်ရခက်နေတယ် ဆရာရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လမ်းလျှောက်ရင် ခြေထောက်တစ်ချောင်း ရှေ့ ရောက်ရောက် နေတာကို၊ ကျွန်တော် ကသိကအောင့် ဖြစ်နေတယ်"

ဒါမျိုးဆို အုံကြီးမောင်ကလည်း သိပ်ကြိုက်ပေါ့။

"လွယ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မန္တန်တစ်ပုဒ် ပေးလိုက်မယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ ဆရာ"

နွေချို တစ်ခါမှမကြားဖူးတဲ့ မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို အုံကြီးမောင်က ရေးပေးတယ်။ ဟိုလူကလည်း တရိုတသေနဲ့ အိတ်ထဲထည့်သွားတယ်။

"ဒါထက် ဆရာ… ဒီမန္တန်ကို ဘယ်လိုရွတ်ရမှာလဲ"

"တစ်ညကို နှစ်ခေါက်ရွတ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခေါက်၊ မနိုးသေးခင်မှာ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်ရွတ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့…ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျေးဇူးပဲ"

ကျော်စိန်ဝင်းဆိုတော့ သုံးရာပေးပြီး အဲဒီလူ ပြန်သွားတယ်။ သူနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေသလောက် သူလည်းပြန်သွား၊

ရော အုံကြီးမောင် မှိုင်ကျသွားတယ်။

"သူများတွေ အိမ်ထောင်ရေးတော့ အဆင်ပြေလို့ ငါ့အိမ်ထောင်ရေးကျတော့..."

အဲဒီတော့လည်း နွေချိုကပဲ သူ့ကို ချော့မော့အားပေးရပြန်တယ်။

ဆိုင်ခန်းသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့မိတယ်။ အဝတ်အစားလဲ၊ ဆံပင်ရှင်းဖို့ မှန်တင်ခုံရှေ့ဝင်ထိုင်ရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဘီးတစ်ချောင်းကိုင်ရင်း ငိုင်နေမိတယ်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာကိုတွေးတောနေမိမှန်း မသိအောင်ကို အတွေးတွေက တောင်စဉ်မရေမရာနဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မွှေးပျံ့တဲ့ ရနံ့တစ်ခုကို ရလိုက်တယ်။

ဘာကမွှေးတာလဲလို့ လိုက်ကြည့်မိပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ကိုယ့်ဆီမှာရှိတဲ့ ရေမွှေးတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ ရနံ့နဲ့လည်းမတူဘူး။ တစ်ခါမှ မရဘူးတဲ့ မွှေးရနံ့မျိုး။

တစ်ခန်းလုံးမွှေးကြိုင်လာလိုက်တာ အဲဒီ အမွှေးနံ့တွေနဲ့ တစ်ခန်းလုံး အုံ့ပို့င်းသွားသလားတောင် ထင်မိတဲ့အထိပဲ။ သတိတစ်ချက်ဝင်လာပြီး ခေါင်းဖြီးဖို့ မှန်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘီးကိုကိုင်မြှောက်လိုက်တဲ့ လက်တောင် အလိုလိုပြန်ပြုတ်ကျလာပြီး ဘီးပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲ ကျသွားလေရဲ့။

"ဟင်...ဘယ်သူလဲ"

မှန်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာက နွေချိုအရိပ်မဟုတ်ဘူး။ နန်းဝတ်နန်းစားတွေ ဆင်ယင်ထားတဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမင်းသမီးလေး ရှိနေတာကလည်း နွေချိုအခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်မှာ မြင်နေရတာက လှိုင်ဂူတစ်ခုရဲ့ နံရံတွေလိုပဲ။ အလင်းကြိုကြားနဲ့ အိပ်မက်ဆန်နေတယ်။

ကြည့်နေရင်းက နွေချိုစိတ်တွေ ချောက်ချားလာတယ်။ မွှေးရနံ့ကြောင့် ထွေရီမူးဝေနေတဲ့ နွေချို မှန်ထဲက အရိပ်တွေကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တုန်ယင်လိုက်မောလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စောင်းသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။

"အိုး..."

နွေချို ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး။ နားနှစ်ဘက်ကိုပိတ်၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိတာ နွေချိုရဲ့ အသိအာရုံအဆုံးပဲ။

"အား..."

နွေချို ပြန်သတိရလာတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ နွေချို့ကို ကြည့်နေကြတယ်။

အခန်းထဲမှာ မွှေးရနံ့လည်းမရှိတော့ဘူး။ စောင်းသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ မှန်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ပကတိအတိုင်း ကြည်လင်လို့။

မေမေက နွေချို့ကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မေးတယ်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်၊ မေမေတို့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ"

နွေချို မဖြေဖြစ်ဘူး။ ဖေဖေကပါ ထပ်မေးလာတယ်။

"သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖေဖေ..."

နွေချို့အဖြေကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘူး။

❀❀❀

အခန်း [၁၆]

နောက်ထပ် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်။

ထူးထူးခြားခြားတွေ ဘာမှထပ်ပြီး ဖြစ်ပျက်မလာဘူး။ ဒါပေမယ့် နွေချို့မှာ ရင်မောရတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဒီအာရုံတွေ ပူးဝင်လာဦးမှာလဲဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တစိုးရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေရတယ်။

အခုတော့ နွေချို့အခြေအနေ မှုမှန်မဟုတ်တာကို ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ရိပ်မိခဲ့ပြီပေါ့။ နေသိပ်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဟောခန်းကိုလည်း နွေချို မသွားဘူး။

အိမ်မှာအောင်းနေတော့ မေမေက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံစတမ်း စောင့်ကြည့်နေပြန်တယ်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အပြင်ကို ထွက်ဖို့ လုပ်ရတယ်။

"သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ"

အလုပ်မသွားသေးဘဲ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ရှိနေသေးတဲ့ ဖေဖေက လှမ်းမေးတယ်။

"သမီး ရုပ်ရှင်လေးဘာလေး သွားကြည့်မလားလို့...ဖေဖေ"

"အင်း..."

ဖေဖေက နွေချို့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်တယ်။ အကြာကြီးကိုကြည့်တယ်။ ပြီးမှ...

"ခဏထိုင်ဦး သမီး"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ"

ဖေဖေ့ရှေ့ ဝင်ထိုင်မိချိန်မှာ ဖေဖေက ပြောတော့တယ်။

"သမီးကလည်း အိမ်မှာ မရှိလှဘူး။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်သွားနေရတယ်၊ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး သားအဖချင်း အနေဝေးသလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်"

"အာ...အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

ဖေဖေက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါတယ်။

ဖေဖေက အစိုးရအလုပ်က အနားယူခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတစ်ခုကို လုပ်နေတယ်။ စာပေဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကလည်းကောင်းတဲ့ ဖေဖေဟာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်တော့လည်း အောင်မြင်ပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ အရမ်းများတယ်။

ဖေဖေရှေ့မှာ မနေတတ်သလို ဖြစ်လာလို့...

"မေမေရော...ဖေဖေ"

"ရွှေတိဂုံဘုရားသွားတယ်"

"ဟင်... သမီးကို ဘာလို့မခေါ်တာလဲ"

အလန့်တကြား ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။ အရင်ကဆို မေမေက ရွှေတိဂုံဘုရားသွားရင် နွေချို့ကို အမြဲခေါ်နေကျ။ ခုမှ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

"အစောကြီးထသွားတာ။ သမီးကို အိပ်ပါစေဆိုပြီး မနှိုးဘဲထားခဲ့တာ"

"ဪ..."

"ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ သမီးသိလား"

ဖေဖေ့အမေးကြောင့် ဖေဖေ့မျက်နှာကိုပဲ ကြောင်ငေးပြီး ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ ဖေဖေက မသိမသာ သက်ပြင်းချတယ်။

စားပွဲပေါ်က ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို လှမ်းယူပြီး နွေချို့ကို ကမ်းပေးတယ်။

"ရော့..."

"ဘာလဲ ဖေဖေ"

"သမီးအမေက သမီးကို ပေးခဲ့တဲ့ ပို့စကတ်..."

နွေချို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရတယ်။ ခုမှပဲ သိတော့တယ် ဒီနေ့ဟာ ကိုယ့်မွေးနေ့ပါလား။ ဖေဖေက နွေချို့ကို အကဲခတ်ရင်း…

"သမီး မေ့နေတာလား"

"ဟို… ဖေဖေ၊ သမီး… ဟို…"

"ကဲ… သမီး။ သွားစရာရှိတာ သွားလေ ဖေဖေကဒီမှာ စာရင်းတွေ ပြန်လာကြည့်နေတာ"

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ"

နွေချို ဖေဖေ့ရှေ့က ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အားမရဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ ဒေါသထွက်ရပါတယ်။ မေမေက ကိုယ့်အတွက် ဘုရားမှာသွားပြီး ဆုပန်တာနေမှာပါ။

လမ်းမှာ မေမေပေးတဲ့ ပို့စကတ်လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ လှပတဲ့ နေကြာပန်းတစ်ပွင့်ကို ရေးဆွဲထားတဲ့ ပို့စကတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ စာသားတချို့လည်းပါတယ်။ စာသားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို မြန်မာလိုပြန်ဖတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို သွားနဲ့ကိုက်ထားမိတယ်။

စာသားရဲ့အဓိပ္ပါယ်က…

ဘယ်သူ့ကမှ မျှော်လင့်မထားသလို တိုတို ပုံမှန်
မထားဘူး။ ဘဝဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီအတွက် ပုံသွင်းရမယ့် နေရာရယ်
ကိုပဲပေးတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကို လောင်းကြေးထပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာကတော့
ကိုယ့်ရဲ့ဘဝပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်။

ချစ်တဲ့
မေမေ

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အတွေးတွေထဲ လွင့်မျောနေမိတယ် မသိဘူး။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးက သတိပေးတော့မှပဲ အသိဝင်လာတော့တယ်။

"သမီး ရုပ်ရှင်ရုံရောက်ပြီ"

"ဪ…ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့"

ဘာကားမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘာတွေပြသွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် မှိုင်းမှုလို့။ ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ မျောပြီးပြန်အထွက်မှာ…

"နွေချို"

"ဟယ်"

အုံ့ကြီးမောင်က နွေချို့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။

"ဟင်…အုံ့ကြီးမောင် နင်ရော လာကြည့်တာလား"

အုံ့ကြီးမောင်ရဲ့မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

"ထပ်သရီး၊ ဘယ်ကလာကြည့်ရမှာတုန်း။ ငါက နင့်အိမ်ကို သွားတာ၊ အန်ကယ်လ်က နင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်ဆိုလို့ ဒီကိုလိုက်လာတာ။ တော်သေးတာပေါ့။ ငါက နင်ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ဘယ်ရုံမှာကြည့်တတ်တယ်ဆိုတာ သိနေလို့၊ ဒါတောင် လူအုပ်ထဲမှာ မနည်းရှာရတယ်"

"ဪ…အေးအေး"

တော်ပါသေးရဲ့။ သူလည်း ဒီရုံမှာ လာကြည့်တာ မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ။ မဟုတ်ရင် သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဒီရုံမှာ ရုပ်ရှင်အတူ လာကြည့်တယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကုန်ဦးမယ်။

"နွေချို အခု အိမ်ကို တန်းပြန်မှာလား"

အုံ့ကြီးမောင်ကမေးလို့ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"ဟင့်အင်း… မပြန်သေးပါဘူး"

"ဘယ်သွားမလဲ"

"ဘယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်တော့မပြန်ချင်သေးဘူး"

"တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်"

အုံ့ကြီးမောင်က ပြောတယ်။

"အင်း…ထိုင်လေ"

လူရှင်းတဲ့ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

"နင်က ဟောခန်းကိုလည်း ပိတ်ထားတာကိုး"

"အေး…နင်ရောက်သေးလို့လား"

"ရောက်တယ်… အဲဒီမှာ မရှိလို့ အိမ်လိုက်လာတာ"

"ဒီတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လာတာပဲမဟုတ်လား။ ကိစ္စပါ

သေးလို့လား''

အုံကြီးမောင်က မချိုမချဉ်ပြုံးတယ်။

''အေးအေးဆေးဆေး လာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စလည်းပါတယ်''

နွေချို မျက်လုံးဝိုင်းသွားတယ်။

''ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စပါလိမ့်''

''ငါ နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပေးတာ''

နွေချိုရယ်ပြီး ခေါင်းခါပြတယ်။

''မပေးပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ငါနင့်ဆီက မဟူရာတစ်ဆင်စာကိုလည်း ခါးပြတိုက်ထားပြီးပြီပဲ''

''မဟုတ်ဘူး။ ငါက နင့်ကို ဒီလိုပစ္စည်းပစ္စယတွေပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပေးမှာ...''

''ပုံပြင်...ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်''

''လုပ်မနေနဲ့ ကောင်စုတ်၊ ပုံပြင်လက်ဆောင်ဆိုတာ ရေဒီယိုထဲမှာပဲ ရှိတယ်''

စားပွဲထိုးက မှာထားတဲ့ ဖျော်ရည်တွေကို လာချလို့ စကားစ ပြတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။

''ဆရာဦးကျော်သူက ငါ့ကို ပြောတယ်''

''ဘာပြောတာလဲ''

''ဦးထွန်းထွန်းနဲ့ ဦးကိုကိုအောင်ကို နင် ဟောက်ထုတ်လိုက်တယ်ဆို...''

''ဩော်...အေး။ ဟုတ်တယ်''

ပြန်တွေးမိပြီး နွေချို ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။

နွေချိုစိတ်မသာမယာဖြစ်နေတဲ့ ခုနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က တွဲပြီး နွေချိုကို လူမဟာ လာမေးကြတယ်လေ။ နွေချို့စိတ်ထဲမှာ လိုလိုလားလား မရှိလှဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက နွေချို့ကို ပိုးပန်းနေကြတဲ့လူတွေ။

ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းအုံလို့ စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာကို သူတို့နှစ်ယောက်က အခန်းဝရောက်လာတယ်။ တစ်ယောက်က အင်္ဂဗိဇ္ဇာ၊ တစ်ယောက်က ဂမ္ဘီရ။

''နွေချို...''

နွေချိုက နားထင်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း...

''ဘာလဲ...''

''နွေချို နေမကောင်းဘူးဆိုလို့...''

နဂိုကမှ အာရုံနောက်နေရတဲ့ကြားထဲ၊ သူတို့ကြောင့် ပိုနောက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေရာကနေ မားမားမတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီး...

''ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်...စားလို့ကောင်း၊ အိပ်လို့ကောင်း ကာယဗလတောင် ကောင်းလာသေးတယ်''

ကာယဗလမောင်တွေ လက်မောင်းကြွက်သား အလှူပြသလိုမျိုး လက်နှစ်ဘက်ကိုတောင် ဆန့်မြှောက်ပြီး ကွေးပြလိုက်သေးတယ်။ သူတို့ ဇဝေဇဝါနဲ့ ပြန့်ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလည်း မသိဘူး လို့တော့ တွေးမိကြမှာပါ။

အဲဒီအကြောင်း အုံကြီးမောင်ကို ပြန်ပြောပြတော့ အုံကြီးမောင်က တဟားဟားရယ်တယ်။ သူရယ်တာတွေ့လို့ နွေချိုတောင် ပျော်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အုံကြီးမောင် ဒီလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်တာကြာပြီ။

''နင့်ကိုယ်နင် မိန်းမအာနီးလုပ်ပြလိုက်တာပေ့ါ၊ ဟုတ်လား''

''အင်း...မိန်းမ မိုက်တိုင်စန် လုပ်ပြလို့လည်းရတယ်။ ရီးတီး ယားတားဆိုရင် ငါက ဆွဲထိုးပစ်လိုက်မှာပဲ''

အုံကြီးမောင်က အရယ်ရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဒဿနဆရာ စတိုင်လ်နဲ့ ပြောတယ်။ 'ဟောခန်း ပိတ်ထားတာ မှန်တယ်'တဲ့။ ပြီး...

''နင်တို့ ဗေဒင်ဆရာချင်း မတည့်လို့ရှိရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခါတ်တွေရိုက်နေကြမှာပေ့ါနော်''

''အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါဟာ။ ခါတ်ပဲရိုက်ရိုက်၊ မီးကြိုးပဲ ရိုက်ရိုက် ဘယ်မှာလဲ နင်ငါ့ကိုပေးမယ့် ပုံပြင်လက်ဆောင်ဆိုတာ...''

"ဪ…အေး ဒီမှာ…"

အုံကြီးမောင်က သေသေချာချာ ကွန်ပျူတာ စာစီရိုက်လာပုံရတဲ့ ပုံပြင်စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်စာကို ရိုက်သွင်းသလို သင်ပေးခဲ့လို့ နွေချိုက ဖတ်တတ်နေတာ။ အခြား ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ကိုသာ သူ့ အဲဒီစာရွက်သွားပေးရင် အရိုက်ခံရမှာ။

အုံကြီးမောင်ကတော့ ပိုင်နိုင်တာပေါ့။ သူက အီးမေဂျာကိုး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ထက်စာရင် နွေချိုကတောင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ပိုဖတ်သလိုပဲ။ ဒီကောင်က ဂလေရိုက်နေတာ များတယ်။ နွေချိုက ပုံပြင်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်…။

A bubbling Stream once reached a desert that it could not cross. Each time it tried, the water disappeared into the sand and was absorbed.

The stream cried out, "I have a deep desire to cross this desert wasteland ; such is my destiny, but I cannot achieve it."

The mystic voice of the Infinity spoken to the stream: "The wind is able to cross the desert water with case. Why can you not cross it?"

The stream replied, "Because the sand absorb me before I have gone even a short distance."

The voice replied, "The win has no such problem, for it dose not dash itself against the sand."

"But the wind can fly over the desert sand", the stream said ;"I cannot fly."

The mystic voice replied, "It is not your nature to fly. Why not allow the wind to carry you over the desert sands?"

"How?" asked the stream.

"Allow yourself to be absorbed by the wind."

"But then I shall love my own identity and no longer be a stream!"

The voice said, "It does not matter what from you take; your divine essence remains the same eternally. You shall reach your distant goal and that is your only true objective."

Then the stream stopped hurling itself against the desert sands, and allowed itself to be carried by the win, upward and onward; as fine mist the stream was wafted gently over the hot desert sands, until finally it was set down in the form of rain on a distant mountain top, former identity as a stream and flowed on to join the sea, in search of its true destiny.

ပုံပြင်ဖတ်ပြီး မော့ကြည့်တော့ အုံကြီးမောင်က…

'နင်ဘယ်လိုမြင်သလဲ' လို့မေးတယ်။

"စာလုံးတွေကလည်း လွယ်တယ်၊ စာကြောင်းတွေကလည်း လွယ်တယ်၊ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လုံးကို ဖတ်လို့ နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပုံပြင်က ဘာကို ပြောချင်တာလဲဆိုတာ နားမလည်ဘူး"

အုံကြီးမောင်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

"ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ၊ ငါလည်းဒီပုံပြင်ကို ဖတ်ခါစက ဘာကို ဆိုလိုချင်မှန်း ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ထပ်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ နားလည်သွားပါတယ်။ နင်လည်း ထပ်ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

"အမှန်တော့ ပုံပြင်လေးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ ရှင်းလွန်းလို့ ရှုတ်နေတဲ့ပုံပြင်၊ လွယ်လွန်းလို့ ခက်နေတဲ့ပုံပြင်လို့ ဆိုကြပါစို့"

"ပူပေါင်းလေးတွေ ထနေတဲ့ စမ်းချောင်းတစ်ခုဟာ သဲကန္တာရ တစ်ခုဆီ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီသဲကန္တာရဟာ သူ မဖြတ်ကျော်နိုင်တဲ့

သဲကန္တာရပါ။ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ သူဟာ သဲထဲကို စုတ်သွင်းခံရတယ်။ ရေတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်။

စမ်းချောင်းလေးက ကြွေးကြော်တယ်။ 'ဒီ ဟင်းလင်းပြင် သဲကန္တာရကို ကျော်ဖြတ်ချင်တာ ငါ့ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒပဲ။ ဒါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ရည်မှန်းချက်ကို မရောက်နိုင်သေးပါလား'...တဲ့။

အဲဒီမှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့အသံတစ်ခုက စမ်းချောင်းလေးကို 'ဒီ သဲကန္တာရကို လေဟာ သက်တောင့်သက်သာ ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်တယ်။ သင်ကဘာလို့ မကျော်နိုင်ရတာလဲ'...လို့ပြောတယ်။

စမ်းချောင်းလေးက...

'ကျွန်တော်သွားလို့ အကွာအဝေး တိုတိုလေးအတွင်းမှာတင် သဲတွေက ကျွန်တော့ကို စုပ်ယူလိုက်ကြတယ်...'တဲ့။

အဲဒီမှာ အသံက ပြန်ပြောတယ်။

'လေဟာ သဲတွေကို ဝင်မတိုးတဲ့အတွက် အဲလို ပြဿနာ မပေါ်ဘူး'...တဲ့။

စမ်းချောင်းလေးက ပြန်ပြောတယ်...။

"လေဟာ သဲပြင်ပေါ် ဖြတ်ကျော် ပျံသန်းနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မကျော်နိုင်ပါဘူး"

အသံက မေးတယ်...။

"ပျံသန်းတာက သင့်သဘာဝမှ မဟုတ်တာ။ ဘာကြောင့် လေတွေက သင့်ကို သဲကန္တာရထဲကို ဖြတ်ကျော်သယ်သွားခွင့် မပြုတာလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ "လို့ စမ်းချောင်းလေးက ပြန်မေးတယ်။

"သင့်ကို လေက စုပ်ယူနိုင်အောင်လုပ်ပါ..."တဲ့။

"အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ပုံသဏ္ဌာန် ပျောက်သွားပြီး ကျွန်တော်ဟာ စမ်းချောင်းမဟုတ်တော့ဘဲ နေတော့မှာပေါ့..." လို့ စမ်းချောင်းလေးက ပြောတယ်။

အဲဒီမှာ အသံက...

"သင်ရဲ့ယူဆောင်မယ့်ပုံသဏ္ဌာန်က အရေးမကြီးပါဘူး။ သင့်ရဲ့ အမြင့်ပိုင်းအနှစ်သာရကတော့ ထာဝရ ဒီအတိုင်းဖြင်နေမှာပါ။ သင်ဟာ အဝေးကပန်းတိုင်ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ဒါကသာ သင့်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်တယ်"

အဲဒီအခါမှာ စမ်းချောင်းကလေးဟာ သဲထဲတိုးဝင်နေတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီး...လေရဲ့အမြင့်ကို သယ်ဆောင်သွားတာကို ခံယူလိုက်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ မြူမှုန်အငွေ့ကလေးအသွင်နဲ့ ပူပြင်းတဲ့ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ အဝေးကတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ မိုးအဖြစ် ရွာသွန်းချနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအခါမှာ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြန်ရပြီး ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ပင်လယ်ထဲကို စီးဝင်ပူးပေါင်းသွားတော့တယ်..."

"ဘယ်လိုလဲ နှင် သဘောပေါက်ပြီလား"

"ရေးရေးတော့ သဘောပေါက်သလိုပဲ အသွင်ပြောင်းနိုင်းတာ Metamophosis လုပ်နိုင်းတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးတော့ရော..."

"ဟာ... နှင်သိရင် နှင်ပြောပြဟာ"

အဲ့ကြီးမောင်က အောင်နိုင်သူလို ပြုံးပြီး...

"နှင့်ကို ငါ နိုင်လိုက်ပြီ..."

"ဘာလဲ..."

"ဒီပုံပြင်လေးရဲ့ဆိုလိုရင်းကို နှင်တို့ပေဒင်တွက်ကြည့်လို့မရဘူး မဟုတ်လား။ နှင်တို့ပေဒင်က လိုက်မမိဘူး မဟုတ်လား..."

နွေချို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိတယ်။

အဲ့ကြီးမောင်က ပုံပြင်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ရှင်းပြတယ်။

"တကယ်တော့ ဒီပုံပြင်က ဂမ္ဘီရပုံပြင်ပါ။ လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့ အတတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ပုံပြင်ပါ။ အဲဒါတွေကို နှင်က ငါ့ထက် ပိုပြီး နားလည်မှာပါ။ နှင် သတိမထားလိုက်မိလို့..."

"ပြော်..."

နွေချို့ခေါင်းထဲမှာ လင်းခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားတယ်။

"ဩော်…ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ"

သဘောပေါက်ပြီဆိုကာမှပဲ အုံ့ကြီးမောင်က ဆက်ရှင်းပြနေသေးတယ်။

"ဥပမာ… အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် အိမ်ဆောက်တော့မယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီအိမ်ကြီးကို လက်တွေ့မဆောက်ခင်မှာ အိမ်ကြီးရဲ့ပုံစံက သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်ပြီးသားလေ၊ အိမ်ကြီးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာက အကောင်အထည် မပေါ်သေးခင် အိမ်ကြီးရဲ့ လိပ်ပြာခန္ဓာက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေပြီ၊ အဲဒီလို အိမ်ကြီးကို လိပ်ပြာချုပ်မိပြီးမှ ဆောက်တာ"

"ထားပါ…အဲဒါတွေ ငါသိပါတယ်၊ နင်ပြောတာလည်း ရုပ်ဝါဒနဲ့ နာမ်ဝါဒ ရောနေသလိုပဲ။ ကဲ… ပြော၊ လိုရင်းကို…နင်က ငါ့ကို ဘာကိစ္စ ဒီပုံပြင် လက်ဆောင်ပေးရတာလဲ…"

အုံ့ကြီးမောင်က မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ်နဲ့…။

"ဟင်…နင့်အတွက် ဒီပုံပြင်က အဖိုးမတန်ဘူးလား…"

"တန်ပါတယ် လောလောဆယ်တော့ ဘာမှသုံးမရဘူး"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲဟ၊ နင်အခုဖြစ်နေတဲ့ သိုက်ပြဿနာကို ဒီနည်းလမ်းအတိုင်း ဖြေရှင်းလို့ ရနိုင်တာပေါ့"

"ဘယ်လို၊ ဘာမှလည်း မဆိုင်သလိုပဲ…"

"နင် လိပ်ပြာခန္ဓာလွင့်ပြီးတော့ သိုက်ကို အရင်ပြန်ကြည့်ပေါ့။ မလာသေးဘူးဆိုရင် မလာသေးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်ပေါ့"

"အာ…"

နွေချို စိတ်ညစ်သွားတယ်။ အငေါ်တူးပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

"နင်က လိပ်ပြာလွင့်တာကို လွယ်တယ်အောက်မေ့နေတာကိုး။ ထားပါတော့၊ လိပ်ပြာလွင့်ခရီးထွက်ပြီး ငါ့ကိုယ်ထဲငါ ပြန်ဝင်လို့မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဲ…ဒါတော့…"

အုံ့ကြီးမောင် ခေါင်းကုတ်တယ်၊ နွေချိုက မကျေမနပ် ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ထဲကိုယ် ပြန်မရောက်ဘဲ အဲဒီလို မျောနေရင်၊

ငါ့ဘဝက ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ၊ သိုက်ကို ပြန်တာကမှ အိမ်ခြေယာခြေ ရှိသေးတယ်၊ အခုကိစ္စကြီးက…ဟင်း…"

ပြောရင်း ရယ်ချင်လာတာနဲ့ ရယ်လိုက်တယ်။ အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း လိုက်ရယ်တယ်။

"ဘာပဲပြောပြော ငါနင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အုံ့ကြီးမောင်ရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ့မွေးနေ့ကို သတိတရရှိတာရယ်၊ ဒီပုံပြင်လေးရှာဖွေပြီး ယူလာပေးတဲ့အတွက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကူညီစဉ်းစားပေးတဲ့အတွက်ရယ်…"

အအေးဆိုင်ကထတော့ မြို့ထဲမှာပဲ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြတယ်။ ညနေကျမှ အိမ်ပြန်တယ်။ အုံ့ကြီးမောင်ကပဲ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ မဖတ်ဖြစ်တာကြာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ အဟောင်းတွေ ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ လှန်လှောပြီး ဖတ်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာပဲ၊ ထူးခြားတဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"စောင်းကြိုးပြတ်ရွာတဲ့…"

နွေချို့သွေးကြောတွေ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဒီစကားလုံးအပေါ် ရင်ခုန်ရသလို၊ တရားဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်လို့လည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ထွက်ပေါက်များတွေ့မလား။ ကိုယ့်ပြဿနာအတွက် ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုခုကိုပဲရမလား… စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိတယ်။

နောက်နေ့တွေ စကားတွေ ထလာပြောရင်း။ အုံ့ကြီးမောင်ကို ဒီအကြောင်း ထည့်ပြောပြသေးတယ်။ အုံ့ကြီးမောင်ကလည်း လျှောလျှော လျူလျူပဲ ထောက်ခံအားပေးတယ်။

'သွားပေါ့…'တဲ့။

ဒါပေမယ့် အချိန်တွေ အတော်ကြာတဲ့အထိ စောင်းကြိုးပြတ်ရွာဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်မိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ…တစ်ညမှာ………

❀❀❀

အခန်း [၁၇]

နောက်တော့လည်း စောင်းကြိုးပြတ်ရွာကို မသွားမဖြစ်သွားဖို့ အကြောင်းကိစ္စတွေ ပေါ်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ ရှေးဟောင်း ဗိဉာဉ်တွေရဲ့ အငွေ့အသက်လွှမ်းမိုးခံရတဲ့ ညတစ်ညကို ကြုံလိုက်သေးတယ်။

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ ညဆိုရင် နွေချို အိပ်ဆေးတွေသောက်ပြီး အိပ်အိပ်ပစ်နေတာကြာပြီ။ အဲဒီညကလည်း အိပ်ဆေးသောက်အိပ်တာပါပဲ။ အဲဒီကြားထဲက ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ကို ကြုံလိုက်ရတယ်။

အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ နွေချို အိပ်မက်တွေ မက်တယ်။ အိပ်မက်က ပြိုးဝင်းတောက်ပနေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လှင်ပြင်ဝါတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးစိမ့်နေပြီး လေလည်း မတိုက်ဘူး။

ထုံးစံအတိုင်း ချိုအီမွှေးတဲ့ မွှေးရနံ့တွေကို စရတယ်။ နောက်တော့ လှို့ဝှက်ဆန်းပြားလှတဲ့ ရှိမန့်တစ်စောင်းခတ်သံတွေ…။ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်သွားတယ်မသိဘူး။ နွေချိုဟာ လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲမှာ လျှောက်နေလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။

"အို…"

တစ်နေရာမှ နန်းဝတ်နန်းစားတွေနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ဆံပင်ဖားလျား

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

သူက နွေချို့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေတယ်။ ထိပ်လန့်စိုးရွံ့ပြီး နွေချိုနောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ပြန်ဆုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မလွတ်မြောက်ပါဘူး။

နွေချိုနဲ့ အဲဒီ နန်းတွင်းသူကလေးရဲ့ အကွာအဝေးဟာ နှိ အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ နွေချို မျက်နှာကို လက်နဲ့ကာပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

"ဟင်…"

စောင်းသံက ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ထွက်လာပြန်ရော။ မဝံ့မရဲနဲ့ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ ဆံပင်ဖားလျားနန်းတွင်းသူကလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ စောင်းတစ်လက် ရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

အစတုန်းက သူ့လက်ထဲမှာ ဘာစောင်းမှမရှိဘူး။ အခုတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ စောင်းတစ်လက်ကိုပိုက်လို့..။ လှလှပပ ထိုင်တီးနေတယ်။

နောက်တော့ စောင်းသံက ပျောက်သွားတယ်။ တီးသူကတီးနေတုန်းပါပဲ။ စောင်းသံကိုသာ မကြားရတော့တာ။

ဘယ်ပျောက်သွားလဲ။

ဘယ်ပျောက်သွားလဲ။

စောင်းသံတွေ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ။

နွေချို ငေးငိုင်ရပ်တဲ့နေမိတုန်းမှာပဲ စောင်းသံက ပြန်ပေါ်လာတယ်။ စောင်းသံဆိုတာ စောင်းသံပါပဲ။ စကားမပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စောင်းသံကပြောတဲ့ စကားကို နွေချိုစိတ်နဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။

"နှင်နဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

"အား"

နွေချို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။ ဆံပင်ဖားလျားနန်းတွင်းသူလေးက နွေချို့ကိုတောင် မကြည့်ပါဘူး။ သူဘာသာ စောင်းကို ငုံ့တီးနေတယ်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

စောင်းသံရဲ့ ဂီတသံစကားက ထပ်ခါထပ်ခါ လွင့်ပျံ့ထွက်ပေါ်နေတယ်။

"နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

"နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

"နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

"နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

"နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲမယ်"

နွေချို လက်တွေကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နေမိတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြန်အော်နေမိတယ်။

"မလဲဘူး။ နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်း မလဲဘူး"

နွေချို ငိုမိသလားမသိဘူး။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာတယ်။

"မလဲဘူး။ ဘာကြောင့်လဲရမှာလဲ၊ နှင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းမလဲဘူး။ မလဲဘူး"

စောင်းသံက ရပ်မသွားပါဘူး။

'နှင်းနဲ့ ငါနေရာချင်းလဲမယ်' ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ပြည့်ပဟီးထွက်ပေါ်နေတုန်းပဲ။

"မလဲဘူး။ လုံးဝမလဲနိုင်ဘူး။ သွား…သွား…"

နွေချို ငိုရှိုက်ရင်း ကြုံးအော်ပစ်လိုက်တယ်။

"သွား…"

နွေချို သတိပြန်ရတဲ့အချိန်မှာ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ အော်နိုးသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။

"သမီး…သမီး…"

"သမီး…နွေချို၊ သမီး…"

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သမီး… ဘာဖြစ်တာလဲ"

"တံခါးဖွင့်စမ်း။ သမီး…တံခါးဖွင့်"

အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး တံခါးကို သွားဖွင့်ရတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အခန်းထဲကို တိုးဝင်လာချိန်မှာ နွေချို မူးဝေလဲပြိုသွားသေးတယ်။

"ဟဲ့…သမီး"

မေမေ့ရင်ခွင်မှာ နွေချို ငိုပစ်လိုက်တယ်။

"သမီး…သမီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ်"

"ဩော်…ဘာအိပ်မက်မို့လဲ သမီးရယ်"

"ဟို…စောင်းသံ၊ စောင်းသံကြားရတဲ့အိပ်မက်"

"တိတ်တိတ်၊ မငိုနဲ့တော့၊ အိပ်မက်ဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်ကရတွေ မက်တတ်တယ်"

မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲက လူးလဲထပြီး ဖေဖေ့ကို မေးကြည့်မိတယ်။

"ဖေဖေ…"

"ဘာလဲသမီး…"

"သမီး ငယ်ငယ်တုန်းက ခါးနဲ့ခုတ်ခဲ့ရတဲ့ စောင်းကြိုးအပြတ်တွေ ရှိသေးလား"

"ဩော်…သမီးရယ်"

ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်သွားသလိုပဲ။ မျက်နှာကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်သွားတယ်။

"ဖေဖေ့အမှားပါပဲ သမီးရယ်"

"ရှင်"

ဖေဖေရဲ့ စကားတချို့ကို နွေချို နားမလည်ဘူး။ ဖေဖေက အက်ကွဲကွဲအသံနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

"သမီးကို ငယ်ငယ်က အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာ ဖေဖေတို့အမှားပဲ၊ သမီးအတွက် စိတ်ဒါဏ်သင့်စရာ ဖြစ်သွားတယ်"

ပြီး…ဘာမှဆက်မပြောဘူး။

အတော်ကြာမှ ဖေဖေအခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတယ်။ မေမေကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နွေချိုနဲ့ အတူတူအိပ်တယ်၊ နွေချို ပြန်အိပ်ပျော်တဲ့အထိ မေမေက ချော့သိပ်နေတော့တယ်။ နွေချိုလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ပေါ့ခန်းမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သေးတယ်။ ဗေဒင်လာမေးတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ဟောချက်တွေထုတ်ပေးရင်း အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်တယ်။

တစ်ဖက်ကလည်း အုံ့ကြီးမောင်ကို မျှော်နေမိသေးတယ်။ သူလာရင် နောက်ဟာယ်ပြောင်ဟာယ်နဲ့ နည်းနည်းစိတ်အညည်းပြေတယ်။ ဒါပေမယ့် အုံ့ကြီးမောင်က ရောက်မလာဘူး။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲတော့မသိပါဘူး။ နွေချိုဆီကို သူပေါက်မလာတာ အတော်ကြာပြီ၊ မွေးနေ့ပြီးကတည်းကပဲ…။

အဲဒီညနေ အိမ်အပြန်မှာ စောင်းကြိုးပြတ်ရွာကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့…

ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

နွေချိုက စကားကို ခဏအဆုံးသတ်လိုက်တယ်။

စောင်းကြိုးပြတ်ရွာကတော့ သူ့သဘာဝအတိုင်း တိတ်ဆိတ်လျက်ပါပဲ။ အားလုံးက နွေချိုစကားကို ငြိမ်သက် နားထောင်နေကြတယ်။

မျက်နှာတွေမှာတော့ ဘာခံစားချက်ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး နွေချိုဆက်ပြောတယ်…။

''ကျွန်မက စောင်းသံတွေကို ကြောက်နေရတဲ့လူပါ၊ စောင်းကြိုးတွေမရှိတဲ့အရပ်ကို လာချင်တယ်၊ ကျွန်မက စောင်းကြိုးတွေကို ခုတ်ဖြတ်ဖူးတဲ့သူပါ၊ ပြတ်နေတဲ့ စောင်းကြိုးကို ပြတ်နေတဲ့အတိုင်း ထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်…ကျွန်မ…စောင်းကြိုးပြတ်ရွာကို…ရောက်လာပါတယ်''

အားလုံးဟာ ကျောက်ရုပ်တွေလိုပဲ၊ နွေချိုကလည်း မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ၊ ပြောစရာစကားကုန်ပြီလို့ ယူဆတဲ့အတွက်ကြောင့် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ပြန်ထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ…

''ဟင်…''

ရနံ့တစ်ခု…။

ချိုမြတဲ့ မွှေးရနံ့တစ်ခု…။ နွေချိုတစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားတယ်။ မွှေးရနံ့ကို ပိုပြီးရှုရှိုက်လာမိသလိုပဲ၊ တစ်ဆက်တည်း

ကြားလိုက်ရတာက စောင်းသံ…။

ကိုယ့်ဆီကို ဟိုး…အဝေးကြီးကနေ စီးမျောလာသလို ခံစားရတဲ့ စောင်းသံ…။

''အို…''

နွေချို အခုမှ သက်ဝင်လာသလို လက်တွေကို မြှောက်ရမ်းလိုက်မိတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာရှိနေတဲ့ သူတွေကို…

''ရှင်… ရှင်တို့ မွှေးရနံ့တစ်ခုကို မရဘူးလား''

အကုန်လုံးက ကြောင်အမ်းအမ်းမျက်နှာထားနဲ့ သူမကို ပြန်ကြည့်နေကြတယ်။ အိမ်ရှင်လူငယ်က ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ အပြုံးနဲ့အတူ…

''ဘာ ရေမွှေးရနံ့ကိုမှ မရပါဘူးခင်ဗျာ…''

အဲဒီအဖြေက နွေချိုနားထဲကို ခဲတွေ အရည်ကျိုပြီးလောင်းချလိုက်သလိုပဲ။

''စောင်းသံ၊ စောင်းသံရော…ရှင်တို့ကြားလား…''

''မကြားရဘူးခင်ဗျာ…''

''စောင်းသံလေ…''

''ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာစောင်းသံကိုမှ မကြားရဘူး…''

''အို…ဘုရားရေ…''

နွေချိုနှာခေါင်းထဲမှာတော့ မွှေးရနံ့တွေ သင်းထုံလျက်ပဲ၊ နားထဲမှာလည်း စောင်းခတ်သံတွေ ကြားနေလျက်ပဲ၊ ပိုတောင် ပီပြင်ကြည်လင်လာသေးတယ်။

''… … … … …''

''… … … … …''

''… … … … …''

''… နင့်ဘာသာနင်နေ၊ ငါ့ဘာသာ ငါနေမယ်၊ ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ ငါမလာဘူး''

အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်နေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပြုံးပြတ်တဲ့ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မျက်လုံး

ထောင့်စွန်းကနေ ဝိုဝ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟင်…နှင် နှင် လာပြန်ပြီ"

မှန်ထဲမှာ…

အခန်းထောင့် စာအုပ်ဗီရိုက မှန်ထဲမှာ…

ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ နန်းတွင်းသူလေး…

နွေချို့ကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။

"မလာနဲ့…နှင်မလာနဲ့"

အသံတွေ ပြာထွက်မတတ် အော်ထုတ်မိပေမယ့် ဆံပင်ဖားလျား နန်းတွင်းသူလေးကတော့ နွေချို့ကို ပြုံးကြည့်နေလျက်ပါပဲ။

နွေချို့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်ပြီး မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ထားမိတယ်။ ပြီးမှ နန်းတွင်းသူလေးရှိရာကို မရဲတရဲမော့ကြည့်ရင်း…

"အပြုံးပန်း ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နှင်ကားမှောက်ပြီး သေအောင် ငါလုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ငါနှင့်ကို မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ အုံ့ကြီးမောင်ကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ဆိုင်စေချင်လို့ပါ။

အပြုံးပန်း ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ အုံ့ကြီးမောင်ကို ပိုင်ဆိုင်အောင် ငါလည်းမလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း မပိုင်ဆိုင်စေချင်ဘူး။ ငါ့ကို နားလည်ပါ။ နှင်ကားမှောက်သေအောင် ငါလုပ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် နှင့်ကိုငါ ချစ်ပါတယ်၊ နှင့်ကိုငါ မမုန်းပါဘူး။ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ"

အရူးအမူး အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပြီးမှ နွေချို့ ပြန်သတိရလာတယ်။ အသိတရား ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဘာမွေးရနံ့မှလည်း မရှိဘူး။ စာအုပ်ဗီရိုရဲ့ မှန်ထဲမှာလည်း ဘာနန်းတွင်းသူမှ မရှိဘူး။

သူမရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ စောင်းကြိုးပြတ်ရွာသားတွေ…၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ သူမရဲ့စကားကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြတယ်။

"ဟင်း…"

သက်ပြင်းချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တည်ငြိမ်အောင် နွေချို့ကြိုးစားရတယ်။ ခေါင်းငုံ့ရှက်ရွံ့ပြီး အားလုံးကို တောင်းပန်စကား ဆိုမိတယ်။

"ကျွန်မကို…ကျွန်မကို…ခွင့်လွှတ်ကြပါ"

တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချောက်ချားဖွယ်ရာ

တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ နွေချို့ရဲ့စကားကို ဘယ်သူကမှ မတုံ့ပြန်ကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် နွေချို့လည်း ပြန်မထိုင်ဖြစ်သေးဘူး။ ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ် တုန်မောနေတယ်။

ခဏကြာမှ အိမ်ရှင်လူငယ်က မတ်တပ်ထရပ်ပြီး…

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်"

ပြီး သူပြန်ထိုင်သွားတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိတဲ့ အသက် ပြင်းပြင်းရှူသံတစ်ချက်ကို ကြားရပြီးနောက် လူတစ်ယောက် ထရပ်တယ်။

တယောဆရာနဲ့ အတူပါလာတဲ့လူပါ။

"ကျွန်တော်တို့လည်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့က .တာဝန်နဲ့အတူ ရောက်လာသူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့က ခွင့်လွှတ် ပေမယ့် တရားဥပဒေက ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ မနွေချို ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

နောက်မှ ဝင်လာသူတွေထဲက နှစ်ယောက်က နွေချို့ရဲ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ ရောက်လာတယ်။ဖေးမသလိုနဲ့ မသိမသာ ထိန်းချုပ် ကိုင်တွယ်လိုက်တယ်။

ခဏငြိမ်နေမိပြီးတဲ့နောက်မှာ နွေချို့စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာတယ်။ ထမ်းထားရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို ပစ်ချလိုက်ရ သလိုပဲ။

အပြုံးအေးအေးနဲ့အတူ သူတို့ကို ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ပြန် ပြောလိုက်တယ်။

"ရပါတယ်၊ တာဝန်အရသာ ဆောင်ရွက်ကြပါ။ အခုလို ဖွင့်ပြော လိုက်ရလို့ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ရှင်းသွားပါတယ်။ တရားဥပဒေကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေက လွတ်မြောက် ချင်တာ ကြာပါပြီ"

နွေချို့က သူ့အိပ်ထဲက ပို့စ်ကတ်လေး တစ်ခုကိုထုတ်ပြီး…

"ဒါ…ပြီးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့မှာ ကျွန်မဖေဖေ လက်ဆောင် ပေးတဲ့ ပို့စ်ကတ်ပါ။ ပို့စ်ကတ်မှာရေးထားတဲ့ စာသားလေးကို အားလုံး အတွက် ကျွန်မ ဖတ်ပြခဲ့ချင်ပါတယ်"

အဲဒီစာသားလေးကို အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ မြန်မာလိုရော နှေ့ချိ ဖတ်ပြလိုက်တယ်...။

IF you're headed in
the wrong direction,
God allows U- turn.

အကယ်၍ သင်ဟာ မှားယွင်းတဲ့လမ်းကြောင်းကို
လျှောက်ခဲ့မိပြီဆိုရင်...
ဘုရားက (ဂ)ဂငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ဖို့ ခွင့်ပြုပါတယ်...။

❀❀❀

အခန်း [၁၈]

ကောင်းကင်ဖြူဖြူမှာ တိမ်ဖြူဖြူတို့ မျောကာလွင့်ကာ။ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ကြီးတစ်စီးက ဝေါခနဲထိုးခွဲပျံတက်သည်။ အသံ တိတ် ပျံသန်းနေသော တိမ်တိုက်များသည်လည်းကောင်း၊ အော်ဟစ် ရွေ့လျားနေသော လေယာဉ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ကို ကူးခတ်နေကြသူများပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ကို ကူးခတ်နေတဲ့ လေယာဉ်ကြီးထဲမှာ ကောင်းကင် ကို ကူးခတ်နေသည့် လူအချို့ပါဝင်နေလိမ့်မည်။ အချို့သည် ပညာရေး အတွက်၊ အချို့သည် စီးပွားရေးအတွက်၊ အချို့သည် လောကတန်ထွာ လူတို့ရွာမှ အရေးကိစ္စများအတွက်...။

ထိုအထဲတွင် မွေးရပ်မြေမှာ နာကြည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ဖိတ်စွန်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ တစ်ကျွန်းတစ်ပြည်သို့ လေလွင့်ထွက်ခွာ ရသူလည်း ပါနိုင်သည်။

လေယာဉ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနံဘေးမှာ လူငယ် တစ်ယောက်။ သူ့မျက်ဝန်းများက ရီဝေသော်လည်း အရောင်တောက်နေ၏။ ကောင်းကင်ကို ကူးခတ်သည့် လေယာဉ်ကြီးက ကောင်းကင်သွား တောလားကို မဖွင့်ဆိုပါ။ ထို့ကြောင့် လူငယ်သည်လည်း သူ့ခံစားချက် များကို ဖွင့်ဆိုခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

ခဏအကြာမှာ လက်ထဲမှအခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ပြီးဟန်

ရှိသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထပ်ဖတ်ပြန်၏။ စာရွက်ပေါ်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်။ မိန်းကလေးလက်ရေးနှင့် လှပသော်လည်း အသေသပ်နှင့်ပြီး ရေးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်။

....

....

ငါ့ဆီ ငါပြန်ရောက်ပါတော့မလား
မြေပုံကြမ်းကြည့်ပြီး
လှမ်းလျှောက်နေရတာ...မောလှပြီ။

ငါ့ကို ယုံပါ။
ငါဟာ...
လမ်းကူးရင်တောင်
မျဉ်းကြားက ဖြတ်ကူးတတ်တဲ့
ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ပါ။

ငါ...မပစ်ခတ်ခဲ့ပါဘူး
လေးကြိုးဆွဲရင်း
လက်ထဲက လွတ်ထွက်သွားတာပါ...
ငါ့ကို...ယုံပါ။

လူတွေဆီက မတောင်းခဲ့ပါဘူး
ဘုရားက မပေးဘူးဆိုရင်တောင်
ဘုရားဆီကပဲ တောင်းခဲ့သူပါ
ငါ့ကိုယုံပါ။

(ဖိနပ်မစီးထားတဲ့ ကလေးငယ်လိုပဲ...
ဘယ်သူကမှ...

အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ငါ့ကိုမဖိတ်ချင်ကြဘူး)

လက်တစ်ဖက်နဲ့
ခေါ်လို့မရတဲ့ ကောင်းကင်
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းခေါ်တော့လည်း
အရာမထင်ဘူး။

ငါ...တတ်တဲ့မြေကြီးစကားနဲ့
ကောင်းကင်ကြီးနားလည်အောင်
ပြောမပြနိုင်ခဲ့ဘူးလေ...။ ။

ကောင်းကင်ကို ကူးခတ်သူကသာ ကောင်းကင်၏ အတိုင်းအတာကို ခံစားသိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အရာရာသည် မာယာတို့နှင့် မှုန်းဝေလွှန်းလေစွ။ ။

တာရာမင်းဝေ
(တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ၁၉၉၉)